Gubcsi Lajos

Jut eszembe!

… ami kimaradt

G Marketing & Média Kft., Budapest, 2015

Gubcsi Lajos: ***Jut eszembe!***
… ami kimaradt

Copyright Dr. Gubcsi Lajos

Kiadja a G Marketing & Média Kft., Budapest, 2015

A borítón részlet látható Gubcsi Lajos Ex Libris Díjának logójából, mely Ötvös Nagy Ferenc alkotása.

A 3. oldalon a szerző és Előd, az egyik kisfia az öt közül: *"Végtelen láncolatok két szeme"*.

A 4. oldalon a fotón a szerző, mögötte Györfi Sándor "Mária, a Magyarok Nagyasszonya" című szobra látható A Magyar Művészetért Szoborkertjében.

ISBN 978-963-08-8423-5

Gubcsi Lajos

Jut eszembe!

... ami kimaradt

Előszó

Három kifejezetten önéletrajzi regényt írtam. A negyedikről, *Hazudj, s a bíró is megsegít* című dokumentum beszámolómról külön említést teszek néhány mondat múlva. E három könyv: *Egy kun Budán és Pesten, Legényregény, A Magyar Művészetért - 25 éves gyermekem.* Valójában persze minden könyvem a valós életemmel függ össze, még az *Erdély-, Felvidék-, Délvidék-, Kárpátalja-kötetek* is, vagy akár az olyan összefoglaló albumok is, mint *A magyar parasztság a Kárpát-medencében* - benne élek ezekben a könyvekben. S ezeknél is sokkal inkább jelen vagyok személyes életemmel az ún. lírai regényeimben, a *Valaki dobog a szívementől a Summáig, a Leányálomig.* Más kötetek nem az életemmel, hanem a nézeteimmel függnek össze, mint pl. az *Orbán Viktornak* írt leveleket tartalmazó több kötet, és azok legfőbb gyűjteménye, a *Korom Magyarország fölött.*

Az említett három könyv vallottan az én életem, a Hazudj… pedig az én szenvedésem egy nagyon konkrét közegben, a 2010-es választásokat követő időszakban. Hányattatásom kötete. Lehet, hogy ezzel nem is kell többet foglakozni, a Hazudj sok mindenre ad választ, mint csepp a tengerére. Jó lesz elfelejteni azokat, akik miatt meg kellett írnom, akikről szól. A viszonyokat nem tudom kiküszöbölni, azok tőlem függetlenül tovább tobzódnak szereplőikkel együtt - szerencsére már nélkülem.

Eltelt néhány év az első komolyabb személyes vallomás, a 2010-ben megjelent Egy kun… óta. S a többiek megjelenése után is újabb és újabb hiányérzetem támadt. Sok mindent kifelejtettem vagy szándékosan kihagytam ezekből a könyvekből, mert mindegyiknek megvolt a maga logikája, vezérmotívuma, s ezekből nem mindig emeltem fel a fejemet. Utólag rájöttem, mennyi szórakoztató, kellemes, tanulságos, néha szomorú momentum maradt ki e beszámolókból. E mostani könyv ezen az arányon hívatott javítani. Megengedem majd magamnak írás közben, hogy ne kövessek világos vonalat a sor- és időrendben. Inkább azon spontán módon jegyezzek le dolgokat, ahogyan azok felmerülnek bennem, s helyet kérnek e lapokon. Mivel januárban egy *ciklust* kezdtem könyveimből, elhelyezem ezt is ide.

Nem vagyok mohó, öntelt. Azt is feltételezhetem, hogy mindez alig érdekel valakit - Ön biztosan nem tartozik közéjük, Kedves Konkrét Olvasóm, s ezt külön is köszönöm. - Miért írok, ha emészt a kétely az olvasó közönség érdeklődését illetően? Nyilván magamért. Magamnak. Ez is erőt adna. De itt van előttem minimum hét csillogó szempár, édes gyer-

mekeimé. A nagyobbak sok mindent tudnak rólam, lányom 44 éves, a fiam elmúlt 41. De a kicsikkel életkorom miatt nem tölthetek majd annyi időt, mint egy olyan apa, aki normál menetben és szerencsés esetben akár 65-70 éves korában is láthatja gyerekeit. Az én legkisebb fiam két éves múlt e sorok írásakor, s az ő legnagyobb édes bátyja is csak 11. Mind az öten joggal igénylik, hogy tárjam eléjük az életemet. S bár sokat beszélgetünk, eleget aligha. A szó elszáll, az írás megmarad. Amikor igazán kérdezni akarnának felnőtt fejjel, én már végletesen elgyengülve ücsörgök egy túl fehér világban.

Írás közben mindig nekik mesélek. Magam elé képzelem, hogy elmúlik közben 20-30 év, ők már fiatal felnőttek… én már nem leszek köztük. S egyszer-egyszer hatalmas kíváncsiság támad bennük, hogy vajon hogyan élt az apánk, mit gondolt, hogyan döntött, mi volt szép és nehéz az életében? S mikor erre gondolnak, keresik a titkos gént is - apa, bennem mi van belőled? Én sem kérdezhettem meg semmit az apámtól, mert mire mertem volna, meghalt.

Ha van kedvük Önöknek, hű olvasóim, tartsanak velem. Ösztönösen, nem keresgélve felvillantok néhány új részt, amely a három+1 életrajzi regénnyel együtt közelebb visz az én világomhoz. Ez a bizonyos +1 a Hazudj…, az én Honvédelmi Minisztérium Zrínyi Média Kft.-jében eltöltött 13 szerencsétlen hónapom (na jó, 15 - csak a 13-as szám misztikája miatt mondtam…). Ma már szégyellem, hogy bár életem egyik legjelentősebb munkában teljesített produktumát fejtettem ki ott ilyen rövid idő alatt - ma már zavar, hogy naivként feltételeket sem támasztva, hívásnak automatikusan engedelmeskedve oda mentem dolgozni... beálltam "közéjük" (remélem, ez alatt mindenki a miniszter által megtestesített "fentre" gondol, s nem a Zrínyi Kft. felső parancsolgatásoknak kiszolgáltatott nemecsekjeire).

Beálltam? Én, a szabad ember - a szolgákat kerestők közé? Csak azért tudtam kiheverni, mert hamarabb véget ért, mint egy krónikus, lelki lázálom. Ez utóbbit elviselni könnyebb lett volna...

A kézirat 2013 vége és 2014 vége között készült. Mivel a Fidesz-kormányzással és Orbán Viktorral kapcsolatban is erős kritikai megjegyzéseket fogalmaztam meg több írásban, “tanácsos” lett volna ezeket sminkelni, csillapítani. A gyávaság jó tanácsadó, ezt már sokszor keserűen láttam életemben, még ha nem is fogadtam el. Most sem. A bírálatok őszintén törtek fel belőlem, aggodalmaimat utólag is jogosnak érzem, és zavarba kerülnék, ha félelem, avagy csak a magamra kényszerített megfélemlítettség pszichózisa miatt utólag, a Fidesz 2014. április 6-i nagy győzelme láttán legyalultam volna írásaimat. Azt a bizonyos “kemény petíciót” azonban soha nem tettük közzé akkor. E könyv most tartalmazza azt is...

Márton Áron püspök a vízen is tud járni

Hatalmas pap volt Márton Áron. Vértanú. Ha nem lennénk ilyen kis ország, már fáradoznának azon, hogy szentté avassák valamikor a közeljövőben. De ki törődik a szomorú sorsú, magára maradt és bekerített erdélyi magyarság püspökével? Boldog Márton Áron...

Márton Áron püspök úr természetesen nem tud a vízen járni. Azt azonban elmesélem, hogy évtizedekkel halála után hogyan tanult meg közlekedni a székelyföldi Szováta, a tiszántúli Karcag között, főként pedig a Karcag-Budapest-Kolozsvár útvonalon, ráadásul a mindig nagyon zsúfolt magyarországi 4-es úton, és a Romániába vezető fő európai országúton, ha jól emlékszem, a 60-ason.

Pedig Márton püspöknek ekkor már csak annyi vágya volt, hogy hagyják őt békében, hagy foglalja el a neki szánt helyet bronzba öntve Mátyás király társaságában, a kolozsvári Szent Mihály székesegyház nyugodt áhítatában, a templomkertben.

Hívei ugyanis megrendelték a szobrot. Jól döntöttek, amikor Bocskay Vincét, a Szovátán élő nagyszerű szobrászt bízták meg a feladattal. Ereiben érzi a történelmi szobrok méltóságát, erőt visz beléjük, s mindbe mást, ihletett módon. Bocskay Vince ugyanilyen erejű szobrászt választott társának, amikor a karcagi Györfi Sándort kérte meg arra, hogy öntse bronzba Márton Áron 3-4 méter magas, nyugodtan mondhatjuk, monumentális szobrát. Jobb döntése nem is lehetett volna. Györfi Sándor ugyanis saját maga által kidolgozott anyag- és öntéstechnikával rendelkezik, s a két kezével is épített igen nagy műhellyel, melyben minden elképzelését meg tudja valósítani. Ennek lényege, hogy ha éppen nem a maga, hanem más szobrát önti ki, akkor is oly sokat tesz hozzá az öntés-égetés során, hogy ámul a világ.

Így készült el Márton Áron gyönyörű szobra a Szováta-Karcag tengely mentén. Olyan szép lett, hogy a legendák szerint a püspök úr ugyanazt tette, mint Szent László a váradi székesegyház előtt. A nagy király egyszer híveit védeni kívánván a török támadásaitól, lepattant hatalmas bronz lovával a talapzatról, kardot rántott, szétverte a törököket, s amikor másnap reggel jöttek a hívők, kissé csodálkozva látták, hogy Szent László igen csapzottan ül fent a helyén, lovát fehér tajték borítja. Így járt Márton Áron is, mikor meglátta szobrát. Bronzban visszatért nagy tettei helyszínére, először Szovátán mondott köszönetet, majd gyulafehérvári híveinek s egész Erdélynek, aztán Karcagra rándult, bámult nagyot, igen meghatódott: szobra szebb volt, mint ő maga, pedig igen sudár, nagy ember hírében állt. Szobrába lelket öntve indult volna Karcagról Kolozsvárra, hogy elfoglalja helyét, kicsit ott is szétnézzen, s csak utána vissza Urához. Szinte hallotta már a felszentelő misét, amikor…

Egy címeres gazember, Kolozsvár megszégyenítője, egy Funar nevű román polgár- és hentesmester azt üzente, hogy amíg ő az úr Erdély központjában - hallják? egy román pöffeteg gomba az úr Kolozsváron! -, amíg tehát itt ő a Biblia, addig Márton Áron ide be nem teszi a lábát. Hogy már készen van a szobor? Hol van, nem látja?! Ha látná, belerúgna!
-Kérem, az Magyarországon van, kérem szépen kérem! - jelentették neki román hivatalnokai. Más nem jelenthetett, mert mással, például magyarokkal nem tárgyalt.
-A jó Istent ebbe a Márton Áronba! Maradjon ott, ahol van! Megint lecsukassuk?

Így aztán szegény Márton Áron újra száműzve ment panaszra az ő Urához, s bár nagy volt az ő hite, igen szomorú volt. Ezért harcolt ő egész életében? Magyarok és románok megbékéléséért? Ilyen szégyent rá, egyházára és hívő magyarjaira!?

Ekkor jelentem meg Karcagon. Ha a püspök úr maga nem is, hatalmas szobra ott feküdt az udvaron. Állni nem állhatott, mert eltakarta volna Györfi művész úr műhelyét. Szerényen lefektetve. Persze én mit sem tudtam az egész fiaskóról, egyszerűen csak meglátogattam Sanyit. Elmondta, miért fekszik itt oly gyászosan már 1-2 éve Márton Áron.

Hihetetlen düh fogott el. Mindig gyűlöltem, megvetettem, amikor erősebb bánt gyengébbet, gazdagabb foszt ki szegényebbet, hatalmas nyom el védtelent. Ezer rossz élményem volt arról, hogy a gátlástalan román többség milyen galád módon gyalázza meg a magyarokat saját anyaföldjükön, saját őshazájukban. Háborogtam Márton Áron szobrának sorsa miatt. Hogy nem engedik meg az emlékezést a magyarok legnagyobb papjára a 21. század Erdélyében? Ráadásul jogtipró módon. Semmi közük ahhoz, hogy a templom a saját kertjében milyen szobrot állít. Még Ceausescu sem tudta megakadályozni, hogy a kolozsvári magyarok a legnagyobb tisztelettel tartsák meg ünnepüket Március 15-én minden évben. Azt megtilthatták nekik, hogy a köztereken hajtsanak főt saját őseik történelmi dicsősége előtt. Abba azonban nem szólhattak bele, hogy bent a templomban hogyan ünnepelnek nagyszerű főesperesük, Czirják Árpád meghívására. S most az "új Románia" az Európai Unióba igyekezve nem enged szobrot állítani egy püspöknek, aki nem hajtotta meg a fejét a diktátornak, miközben annak derék román hívei 20 milliós tábort alkotva éljenezték őt 3 évtizeden keresztül. Hé, nagy hősök, de nagyok vagytok a védtelennel szemben!!!

Nem vagyok hívő. Szeretem a szépet. A hősieset egész szívemből. Megértettem mindent egyetlen perc alatt, amit Györfi Sándor mesélt a hányattatásról.
-Sanyikám, ugye megoldjuk ezt is?
-Meg - mondta Sanyi, bár fogalma sem volt, hogy mire. A jót mindig megérzi előre.
-Akkor jó.

Ezzel el is búcsúztunk. Hazautaztam Budára. Fogalmam sem volt a hogyanról. Néztem a

kertünkben a házunkat körülvevő köztéri méretű szobrokat. A házunk - Makovecz tervezésében - egyben A Magyar Művészetért Díjrendszer központja is. A kertben, melyet akkor még nem hívtunk Szoborkertnek, történelmi szellem áradt beköltözésünk első évétől. Szent István, Zrínyi Ilona, a kis Rákóczi, két kun kapitány, Árpád és három fia - Üllő, Jutocsa, Tarhos - szobraiból, s kisebbekből is, Jézus, Mária bronz alakjából, a kun címerállatból, a kétfarkú oroszlánból, Schrammel Imre terrakottáiból egy sereg. Felhívtam Györfit. -Sanyikám. Van megoldás. Kérdezd meg - először magadat, de közvetlen utána - Bocskay Vincét, valamint a Szent Mihály templom főesperesét, szeretnék-e, hogy méltó helyre állítsuk Márton Áron szobrát. Hogy ne alázhassák, ne kényszeríthessék térdre. Hogy álljon itt Budán, ha Kolozsváron nem állhat. Hogy lépjen be szoborként a magyar történelem legnagyobbjai közé, álljon szemben Jézus és Mária bronz szobrával. Élje túl itt Magyarországon azt a gazember Funárt. S ha kell, élje túl annak utódait is. Bronz szobra kibír első nekifutásban 400 évet, az ő személyes híre pedig 1000-et is. Addig csak nem élnek a gonoszok Kolozsváron. S ha azok ott bármikor a jövőben kivéreznek, kipusztulnak, ha ismét helyére kerül az értelem Romániában, akkor a legnagyobb tisztelettel és pompával elszállítjuk az alkotást Kolozsvárra, a Szent Mihály templomnak. Álljon ott méltó helyén, mint ahogyan egykoron Szent László visszaállt a helyére a győztes csata után.

Egymás szavát továbbfűzve mondtuk ki a fenti gondolatokat. S lőn! Mindenki egyetértett, örült, hálás volt. Néhány hét múlva, 2007 júniusában A Magyar Művészetért Díj minden addigit meghaladó fontosságú gáláján felavattuk a MM Szoborkertjét, melyben ott magasodott Szent István és a többi nagyság légi szférájában Márton Áron gyönyörű szobra.

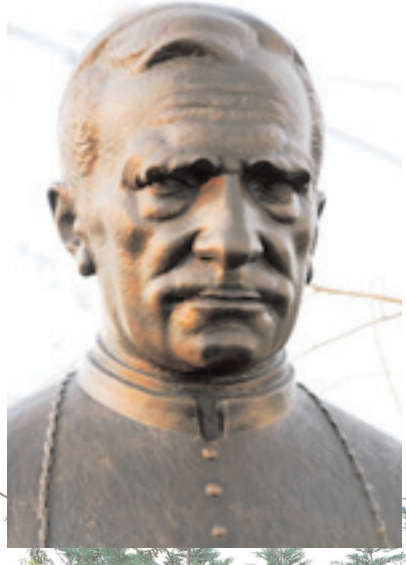
Hogy a kép teljes legyen: a szobrot ideiglenesnek tekintett helyén a váradi püspök, a kivételes tisztességű és harcerejű pici ember, Tempfli József szentelte fel. Mosolygósan, arcán örök derűvel állt ott Márton Áron. Bocskay Vince szemében könnyeket láttam. Györfi Sanyi tekintete a Napnál is fényesebben sugárzott, pedig nagyon szereti elrejteni érzelmeit.

A szobor évekig állt ott. Messze a kerítés fölé magasodott. Arcán az ismert átszellemült derűvel nézte, hogy tőle 30 méterre, a szocialista Szoborparkban ott feszítenek Lenin, Marx, Engels, Dimitrov, Kun Béla méreten felüli bronz szobrai. Nem sürgettük, hogy Kolozsvárra kerüljön, nem is tehettük, ráadásul tudtuk, hogy jó ember vigyáz ránk. Fogalmunk sem volt, meddig tart ez a mennyei állapot, de reméltük, hogy nem sokáig. 2-3 év múlva váratlan hír jött Erdélyből - tudtuk már, hogy Funar megbukott -, mégpedig az, hogy állhat Márton Áron szobra Kolozsváron a templom kertjében, néhány méterre a nagy királytól, Mátyástól. Így győzte le Márton Áron a Funar nevű senkiházit. Nem volt nehéz dolga.

Azóta Magyarországról oda látogató hű feleim között kialakult a legenda. A MM egyik nagy ismerője, Szórádi Sándor mesélte, hogy ha elviszi Kolozsvárra a barátait Magyarországról, és ha elég korán érkeznek a helyszínre, mindig látják, hogy Márton Áron arca nagyon csapzott, a köpenye rendezetlen, s a helyiek is tudni vélik, aminek nyomait ők maguk is látják, hogy éjszaka, egészen napkeltéig oda volt harcolni az ő magyarjai védelmében - ezúttal románok ellen kellett.

Márton Áron szobránál beszélget az alkotó, Bocskay Vince és Hegedűs Lóránt református püspök

Kézfogás az ácsoknak
In memoriam Makovecz Imre

Azon kivételes szerencsében van részem, tudomásom szerint egyedüli vagyok olyan, aki nem egy, hanem két Makovecz-házat is felépített - két külön családjának, élete keretéül. Áldom a napot, amikor 1983 nyarának elején megismertem Makovecz Imrét. Abban az időben az Akadémiai Kiadó és az Akadémiai Nyomda igazgatója voltam, a napi politikától távol. Azt azonban tudtam, hogy Makovecz vörös posztó a kultúrpolitika, az Aczél György által vezetett hatalmi körök szemében. Utálták, kiszorították, blokkolták.

Kérésemnek, hogy tervezzen nekünk egy családi házat, örömmel eleget tett, s egy hónap alatt bámulatosat alkotott. A kiadói szobában vettem át tőle a végső rajzokat, melyeket hamarosan elfogadott a hatóság. 1983 őszén munkához láttunk. Imre költségvetést is készített, ebből kiderült, hogy ha minden eszközünket, ingatlanunkat eladom, továbbá abban az ütemben gyarapodik a munkajövedelmem, mint addig, nos, ebben az esetben az építkezésre szánt másfél év alatt éppen a fele összegem lesz meg, mint amennyibe kerül az építkezés - pedig több tucat volt tévés és kiadói, nyomdász barátom jelezte: mindig segít.

Hajlamom a megtakarítás és a kétkezi munka. Mindkettőben a végletekig el tudok menni. Csak ebben bízhattam - s vakon, alap nélkül kellett bíznom benne -, mert a jövedelem egyetlen fillérrel sem lesz több, mint amit kiszámoltam, tehát nagyon sok millió forint hiányzik az építkezéshez. Valahol a második emelet födémének építésénél búcsút inthetek az egésznek... hacsak nem saját kivitelezésben építem meg: önszervezésben, rengeteg saját munkával, egyéni irányítással, mindent ott beszerezve, ahol a legolcsóbb. A két kezemmel is, ismert szervező erőmmel. Imre azt mondta, hogy ez képtelenség, ne is kezdjek neki.

Az ő épületeit csak és kizárólag az az egy-két vállalkozó képes megépíteni, aki erre szakosodott, s azoknál ennyibe kerül - ha egyáltalán vállalják. Beszéltem velük, megmondták az összeget, egyetlen fillért sem engedtek belőle. Maradt tehát az egyéni kivitel, a kaláka. Ezzel a módszerrel épült akkor Magyarország nagy része, főleg a kis víkendházak. De ezt a módszert senki meg nem próbálta - volna - egy Makovecz-háznál. Olyan, mintha a sekrestyés lemegy az uránbányába ércet fejteni védőruha nélkül. Munkához láttam mégis. Imre azt mondta, hogy ő soha ki nem jön megnézni, nem kíváncsi a kudarcra. Szavát nagyjából tartotta is, ilyen ember volt. Egyetlen egyszer láttam, hogy lent áll a telek sarkában, néz, csóválja a fejét, nem hisz a szemének, távolról rám néz - aztán legyint, és elmegy. Másnap reggel felhívott, és a szokásos bevezető szó után, amely *b*-vel kezdődik és a *meg* igekötővel végződik, szó szerint azt mondta:

-..., te mégis fel tudod építeni? Ha nem látom a magam szemével, nem hiszem el. Na, hívj meg a szentelőre. - Így is történt, a beköltözéskor láttam őt utoljára a háznál - máshol egyre gyakrabban, de ez akkor már a formálódó közös politikai szerepvállalásunkkal függött össze. Az általam 1984-től vezetett Magyar Ifjúság című lap teret nyitott az ő nézeteinek is.

Amikor az ácsmunkára került a sor, megállt az élet. A henger alakú falazáson, a kör alapú építkezésen is kibukott sok kőműves, egymást váltották, aztán néhány napnyi szájaskodás után mind cserbenhagytak, de ezzel mégis eljutottunk az első, beton födém befejezéséig. Ott aztán stop. Budapesten senki nem vállalta a hatalmas második, a fa födémet és a rá épülő teljes, három kupolából, nyolc erkélyből álló további két szintet összesen 360 négyzetméteren, 10 méter további magasságban. A szó szoros értelmében bejártam Tolnát-Baranyát, kiegészítve Zemplénnel, Báccsal, Hajdúsággal. Semmi, a terv láttán becsukták a kaput a főnökök. Mestereik pedig azt sem értették, mit tartok a kezemben terv gyanánt. Kétségtelen, Makovecz-ház addig alig épült, családi összesen csak egy-kettő. A sárospataki művelődési ház állt már, a Jászságban is átadtak egy másikat, kisebb épületeiből volt néhány, de ezeket alig ismerte valaki itthon - pedig a világ már csodáról beszélt Makovecz neve hallatán.

Gyakorlatilag megbuktam. Állt a telken egy hatalmas, 180 négyzetméteres tégla építmény, alatta egy kisebb pincével is. Alapszintje tehát bunkernek nagy, városi uszodának kicsi. A vak hit vitt el Ajkára, a szénbányába, egy ottani barátomhoz. Ismertem az egyik munkásukat, aki lent a járatokban volt asztalos, az ácsok durva munkáit finomította egy kicsit. Aknákat építettek a szánbányában. Jóska nagyot nézett, mondta, hogy ő csak a gyaluláshoz ért, kérdezzem meg Janit, aki az ács. Jani mondta, hogy ő csak ahhoz ért, hogy mázsás nagy gerendákkal alátámassza a kivájt járatot, kérdezzem meg Lacit, aki az összeillesztések mestere. Éreztem, hogy megtaláltam az embereimet. Ekkora idióta persze nincs a világon, aki azt gondolná, hogy bányász ácsok durva munkához szokott kezeivel fogja felépíttetni a közben a világ 10 legjobb építésze közé választott Makovecz leheletfinom rendszerekből álló művét. Én azonban mindig is voltam akkora idióta, hogy úgy véljem: ami a fejemben szilárd egységgé áll össze, az a valóságban is az...

Egy hét múlva Jóska, Jani és Laci Pesten volt, pontosabban Budán. Két gyermekem, a feleségem és én kicsit összébb húztuk az ágyakat, az ácsok nálunk aludtak. Nyár volt, hajnal négykor együtt kezdtünk, este 9-ig világos volt, 10-kor az ágyba estünk, s nap közben zengett a környék a világ három legszorgalmasabb bányász ácsának szekercéi, fűrészei alatt. Ami a következő hónapban történt, annak nem sok példája lehet a hazai magánépítészetben, akkor biztosan nem volt. A beton födémre felállítottak egy egész tölgyfaerdőt: összesen 18

darab, egyenként 8-10-12 méter magas, előtte erdőkből a helyszínre szállított tölgyfa emelkedett a magasba. Akik a Törökvészi úton, a Pusztaszeri úton busszal, kocsival közlekedtek, nem akartak hinni a szemüknek. Megindult az erdő, mint Shakespear-nél a Macbeth-ben. Csak itt nem a zsarnok ellen, hanem felfelé, fel az égbe.

Nem ez volt a neheze, ez csak a csoda volt. Amit a három ács a tölgyfák köré varázsolt egy hónap alatt - egy, az ügyért lelkesedő mérnök, Bencsik Imre tanácsai alapján -, az az igazi mese. Sok ezer kötés, sok tízezer illesztés. Különböző méretű, ívű, esésű kupolák egybehangolása. Új és új teraszok, erkélyek. Elindultak a hónap elején a betonfödém egy darabjától, mentek fölfelé és körben ezernyi illesztéssel, s a végén, amikor mindennek egybe kellet volna érnie valahol a magasban, a királyfák elhelyezésénél, nos a végén minden milliméter pontosan egybeillett. Azt mondom ma is, ilyen nincs!

A legutolsó ütésük hatalmas volt és fájóan szabálytalan: a szekercékkel akkorát csaptak a simára gyalult gerendába, hogy annak nyoma kitörölhetetlenül ott maradjon. Ez volt a funkciója. Azt kellett mondania a jövőnek, hogy hé, itt járt három durva kezű ajkai bányász ács, s a véletlen hozta úgy, hogy mesét varázsoltak a fákba. Bumm!

Amikor elmentek, maguk után hagyták az akkori Magyarország egyik legbonyolultabb ácsszerkezetét. Makovecz Imre háza azonban nem csak a szerkezetből áll. Ezek után következnek azok a finomságok, amelyek a szerkezetet kitöltve megadják a ház szellemét - amelyek miatt oly csodálatos bennük élni, főleg sok gyerekkel, ha zakatol az élet, ha nem magányos az a bizonyos szellem. Az ajkaiak nem folytathatták, haza kellett menniük, őket a bánya szelleme várta, a nyári szabadság lejárt.

És ismét megállt az élet. Mert ahogyan a szerkezetre nem találtam ácsokat az országban, úgy nem találtam a szellemre, a milliónyi belső megoldásra, amellyel felkerül a gerendára, mint csontvázra a test: a hús, az erek, a szövetek, a bőr. És ismét nem találtam senkit. Lett volna, persze, de nekem félpénzem volt, nem egész.

A zseniket Ajkán találtam meg. A szellem ácszsenijét Zemplénben. Makovecz emlegetett nekem valami kis parasztgyereket, aki dolgozott a művelődési házain, de mert nem fért össze senkivel - főleg a művezetőkkel -, mindig elsodorta őt az élet másfelé, nem tudta kifutni magát. Ahogyan Imre lefestette őt nekem, egy csodálatos film, az orosz festőművész Rubljov életrajzi filmjének kis parasztgyereke, a fantasztikus kis zseni, a harangöntő jutott eszembe. Végül Imre előkerítette a Vajdácskán, Sárospatak mellett élő Laczkó Misi nevét, aki időben meg is jelent nálam két ifjú segédmunkás barátjával, az ugyancsak pataki Bálint Pityuval és egy egri fiúval, Zsolttal, aki mindenhez értett, amihez csak két kéz kellett, s vala-

mi szerszám. Feljöttek, azt se mondták, hogy mennyiért, mert csak és kizárólag egy dolog érdekelte őket, A MUNKA. Hogy lehet dolgozni, és abból lesz valami szép egész. Ők már arra se tartottak igényt, hogy nálunk alhassanak. Ott feküdtek le, ahol a közben koromsötétté váló estén beverték az utolsó szöget, s hajnalban ott ébredtek a simára gyalult gerendák között.

Laczkó Misit úgy mutatta be Makovecz, hogy mindent megold, és semmit sem kell neki mondani arról, hogy mit hogyan csináljon. Sőt, nem is szabad. Nem azért, mert megsértődik, az ilyen szegény srácok nem sértődősek. Hanem azért, mert kedvét szegi, ha nem ő találhatja ki, hogy hogyan oldja meg a lehetetlent. Misi személyes tulajdonsága pedig az, hogy a levegőn él, mást nem eszik... inni iszik, de nem gond, csak munka után. A munkának pedig nála soha nincs vége. A másik tulajdonsága, hogy tavasztól őszig mezítláb jár. A tetőn minden reggel végigmegy, a talpa felrajzolja neki a memóriájába a tennivalókat, a méreteket, a hajlatok szögét, ezt a feje összegzi, a barátaival megbeszélik néhány szóval, s aztán egész nap mindenki e szerint dolgozik. Ha valami eltérés van, a talpával újra végigmegy, ellenőrzi a tévedést, bőre beméri a teendőket, s máris rajta.

Ha esténként le kell mennie a kocsmába sört inni unikummal, akkor sem húz cipőt, mert a mezítlábas lét annyira megedzette, simára és keményre csiszolta a talpát, hogy kár volna a cipőbőrt belülről koptatni. Valószínűleg a talpával olvasta el a kocsmában az újságot is...

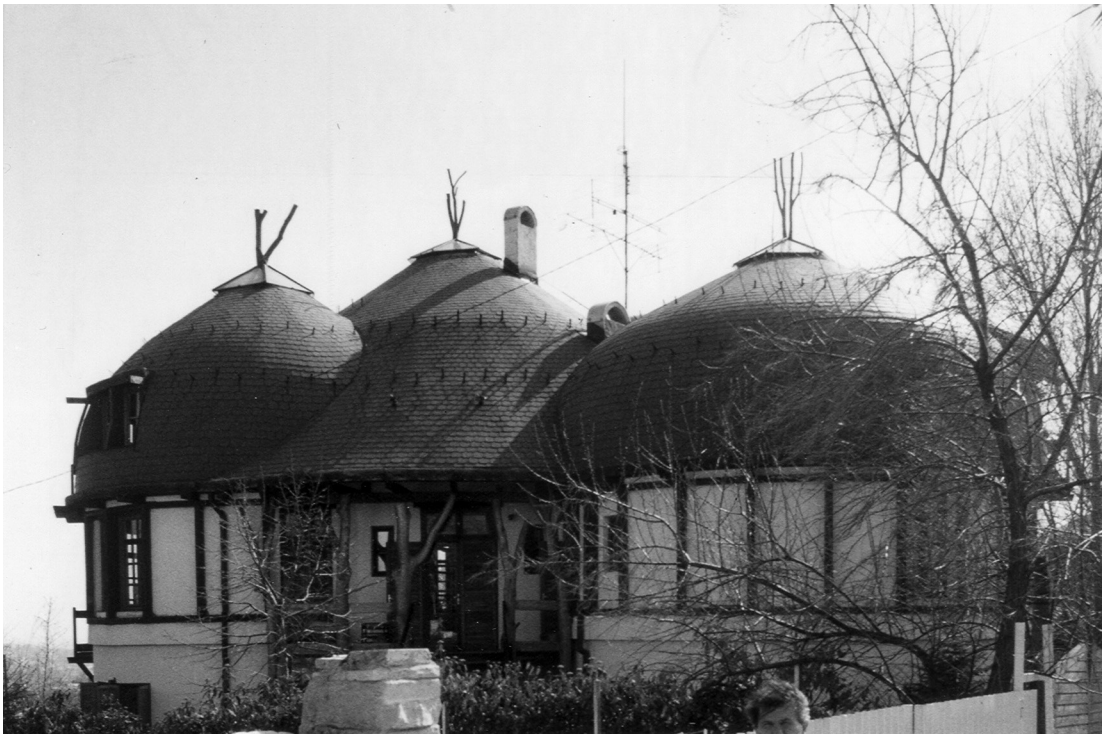
Misi csodaács. Pontosan olyan ember, akinek a nevét soha senki le nem írja. Jóbolond, végeztünk, fizetünk, mehet - így szokták kezelni az ilyen embert a nagyokosok. Láttam konkrét formában is ezt, a nálam végzett munka után felkapottá vált. De mert látták, hogy nem sokat foglalkozik a pénzzel, nála ezerszer gazdagabb megrendelői mindig becsapták. Mikor a végén fizetniük kellett volna - előre Misi soha nem kért pénzt, hiszen azt a kevés kaját összehozta valahogyan -, kitalálták, hogy ez és ez nem készült el rendesen, amaz meg kifogásoható, mert nem úgy van a tervben - sehogyan sem volt a tervben, mert Makovecz házai olyan bonyolultak, hogy nem lehet mindent előre megtervezni, éppen ehhez kell a zseniális "harangöntő" -; szóval áltatták, megvárták, míg Misi nem bírja tovább a megalázztatást, megunja, s valami vacak bagó összeggel kiszúrják a szemét. A szemét! - mondtam én neki ilyenkor, hozzátéve: - Misikém, segítsek bevasalni? Beszélek vele más nyelven, ha akarod - mondtam én, mire ő legyintett: - Hagyd csak. Mind ilyen.

Mondanom sem kell, hogy amikor válás után a házunkat eladni kényszerültünk, az első, amit elhatároztam, hogy újra megépítem a Makovecz otthonomat. S mikor Imre kiszámolta, újra láttam, hogy a költségvetésben szereplő összegnek csak a felével rendelkezem. Az

ajkai bányászok közben elfáradtak, kiöregedtek, s bár öreg volt már Misi is, sokszorosan kifosztott lett akkorra, a hívó szónak meg sem próbált ellenállni.

Fogta a szekercéjét, összeszedett néhány cigány segédmunkást Zemplénben, útnak indult, mint a kis harangöntő, s ha nem is bronzból, hanem tölgyből és fenyőből, kiöntötte újból ezúttal már második Makovecz-házamat. Zeng azóta is, mint Rubljov filmjében a tatárokat ijesztgető nagyharang. Jó a párhuzam: házamat legtöbben erődtemplomnak nézik. S bár imára nem kulcsolom kezemet, felnézek néha az égre, ahonnan apám és Makovecz Imre együtt néznek le rám, utólag oda állt melléjük anyám és nevelőapám is. Jó estét, jó estét!

Az első Makovecz-házam a Törökvész-lejtőn, kívülről, hátulról...

... és belül...

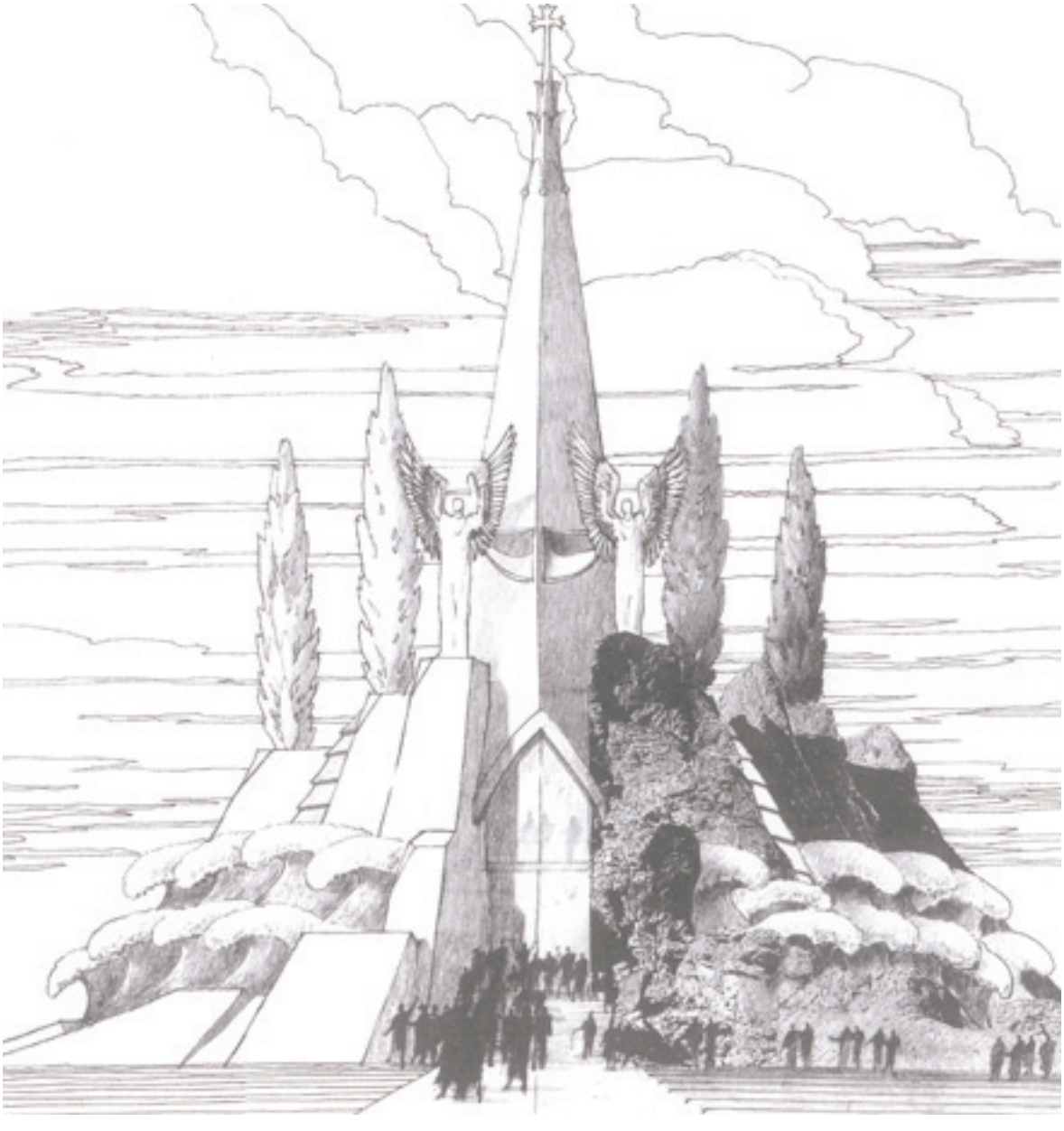
... és belül, egy másik szinten. A szerző mindkét Makovecz-háza egyben otthont adott és ad A Magyar Művészetért Díjrendszernek, gáláinak, tárlatainak.

Második Makovecz-házunk keleti szárnya az "Árpád és fiai" szoborcsoporttal: Györfi Sándor művét a pozsonyi csata 1100. évfordulóján avattuk fel 2007-ben.

"Imre álma" *- Egy grafika az ezen a címen összeállított állandó Makovecz kiállításomból*

Attila király, csapj a nyakába!
... például a kis kretén újságírócskának

Az index nevű portál azzal búcsúztatta a 2011-es évet, hogy kiemelt hírként tette közzé 10 legfontosabb évi teljesítménye között: tönkretette Gubcsi Lajost. Azt most hagyjuk, így van-e ez. Érdemes azonban röviden buja kéjük mögé nézni.

Egy Spirk József nevű tehetségtelen és műveletlen nyavalyás kapta a szerkesztőségükben a megbízást, hogy szálljon rám. A végén ki is tüntették: ugyanezen kör hasonló léptékű tagjai megválasztották őt a Minőségi Újságírás bajnokának Gubcsi Lajos gaztetteinek leleplezéséért, ld. tönkretétel. Miket is állított Spirk 2011-ben rólam?

Állítani semmit sem mert. Helyette rágalmazásait olyan környezetbe helyezte, amelyben benne volt az állítás gaztetteimről, de mégsem egyetlen világos, rágalmazó szóval, hanem hablattyal. Ez lett a minőségi újságírás. Az ilyenek miatt - mert ilyen Spirk-félék voltak és lesznek mindig - gyakran viszolygok a magyar újságírástól, bár nekem ez az egyik tanult szakmám. Spirket rágalmazás miatt feljelentettem, s mikor első fokon felmentették, utálatom jeleként - mely vonatkozott a bíróra és az ügyvédjükre is - kvázi leköptem őket, bejelentvén: nem kívánok fellebbezni, mert ilyen embereket nem szeretnék többé látni.

Spirk azt sugallta, hogy közpénzen állíttattam kertembe Attila király szobrát, s hogy ezt legalizáljam, meghívtam az Országgyűlés elnökét, Kövér Lászlót, továbbá a honvédelmi minisztert, tábornokokat. Ez utóbbi: tény. A szobor - közpénzből lopva! - 15 millióba kerül, sugallja. Ez is igaz, ugye, gaz? Attila a 10. szobor A Magyar Művészetért Szoborparkjában, a legtisztábban egyéni erőfeszítésből. Bár hiába kutattak ők lázasan és sikertelenül egyetlen felhasznált, szoborra költött közfillér után is, a bíró állításukat nem találta rágalomnak, neki belefért - felmentette a bűncselekmény alól Spirket. Fő érve: szokatlan, hogy egy szobrot avatnak egy magánkertben, ez megzavarhatta Spirket (aki ott zavarában mélyen hallgatott).

Amely Spirk azt is állította cikke öles betűs címében, hogy "Honvédségi takarítónők Gubcsi Lajos házában". A tanúk és én is hiába mondtuk el, hogy soha nem jártak honvédségi takarítónők a házamban, a bíró nem ítélte el, hiszen Spirk nem állította, hogy takarítottak a házamban, hanem csak "ott jártak". S ha például vendégeim voltak, vagy valaha megnézték a házamat, hát az állítás teljesen jogos: tehát "voltak" honvédségi takarítónők a házamban! Ja, hogy azok a takarítónők, akik vendégként a házamban jártak, soha nem voltak honvédségi takarítónők? Ez nem érdekes, akár lehetett volna úgy is. Az állítás nem bűntett. Mintha én azt mondanám Spirkre és a bíróra, hogy homoszexuálisok, ráadásul egymással. Hogy nem? De akár lehettek is volna. Ránézésre nekem pl. nagyon is úgy tűnt.

Attila aranyozott bronz lovas szobra a MM Szoborkertjében, Györfi Sándor alkotása.
A portré pedig a nagy Spirk Józsefé, akinek fáj sok mindene és a szobrunk.

A takarítónők főnöke ugyan tanúként világosan elmondta, hogy honvédségi takarítónők soha nem takarítottak a házamban, de ez ma már érdektelen: Spirk és az index állítása azóta is hatalmas betűkkel ordít az index-google-ban. Hiszen ha nem bűntény - márpedig nem lett az a bírói felmentés következtében -, akkor ordibálhat. Úgy, hogy Spirk legyőzte Gubcsit. S mivel az index, mint digitális szerkesztőség, rendelkezik azzal a technikai eljárással, hogy bármikor megsokszorozza a cikket "lájkolók", klikkelők számát, ott tartja a google legelső hírei között, ameddig élek. Más cikkeivel együtt, melyben lelkesen jelenti, hogy megbuktam, hogy legyőztek. Hamis technikai trükk, s máris újabb ezer technikai "lájk", megvan a szükséges rákattintás, hogy mindig ott maradjon kiemelve, immáron három év elteltével is.

A Spirk-minőség azt is állította, hogy állami pénzen adtam ki angol nyelvű könyveimet, egészen pontosan az általam vezetett Zrínyi Kft. pénzén, milliós összegekért. Kiderült ugyan minden dokumentumból és tanúvallomásból, hogy ennek éppen az ellenkezője igaz, Spirk és az index máig is tartja magát. Náluk ma is így van. A bíró ugyanis felmentette a bűntett vádja alól Spirket, mondván: lehet, hogy tényleg nem állami pénzen adtam ki a könyvet, de Spirknek joggal lehetett gyanús a dolog, talán nem tájékozódott eléggé. Abból, hogy őt nem ítélték el bűncselekményért, az index eljut odáig: Gubcsi csalt, megbukott.

Ez a bíró - nevét hamarosan közlöm itt - ugyanabban a közegben érezte magát biztonságban aljas kis eljárásával, mint Spirk. Maradjunk a könyvnél. A Hír Tv-ben egyetlen adásban háromszor hangzott el a rágalom - más adásokban máshol is, máskor is számtalanszor -, őket is perelni akartam, de ott még a tárgyalást sem tűzte ki ugyanez a II.-III. kerületi bíróság, annyira alaptalannak tartotta a kérelmemet az igazságtételre. A Magyar Nemzet Haraszti nevű pennarágója részletesen és kiemelten fejtegette ugyanezt a hazug és aljas rágalmat - Spirk, a Hír Tv és mindenki más tőle vette át az egész baromságot baromként baromtól -, és Harasztit is felmentette a harmadfokú bíróság, mondván, mindenben igazat írt.

Volt, mikor leszállt Gábriel arkangyal az égből segíteni. Haraszti-ügyben - ahol nagyon is éreztem a szél fútta zörgést a harasztban - fellebbeztem az első fokkal szemben. A Fővárosi Törvényszék mindenben nekem adott igazat, Harasztit aljas rágalom bűntette miatt elítélte. Spirk, az index, a Hír Tv-archív ennek ellenére hirdeti rólam ugyanazt, változatlanul.

Ígértem a bíró nevét. A III. kerületben ez a bíró tehát felmentette Spirket a könyv ügyében is. Egy évvel később, másodfokon a Törvényszék tárgyalásán a három bíró egyike ő volt. Ott nekem adtak igazat. Spirket elítélték bűncselekmény miatt. Köztük volt *Patassy Bence* ifjú bíró úr is (a két döntés között erre a magasabb szintre avanzsált, nyilván jó okkal). Mit érzett a bíró? Nem hiszem, hogy nagyon törte a fejét. Ő ott, ahol tehette, elvégezte a dolgát. Hátradőlhet ő is, az index is, az ügyvéd is a hírhedt Társaság a Szabadságjogokért nevű szervezettől: amíg 1 Spirket így felmentethetnek, addig a zavar az úr. Az avar. Rothad.

Esszé három fejezetben
Majdnem szillogizmus, de megbicsaklik

Volt egyszer egy barátom, Hende Csaba

Hende Csaba miniszter lett.

Volt egyszer egy Hende Csaba.

Az alábbi kép Somogyi Győző grafikája, amelynek e térben semmi köze a fenti sorokhoz.

Ceausescu után, szabadon

A kegyetlen állat bukásának köszönhetem az én személyes Erdélyemet. Míg élt, soha nem jártam ott. Gyerekkoromban a lelkem oda költözött már, de a testem itthon ragadt. Ceausescu halála után néhány nappal, és utána minden hétvégén oda rohantam. Így telt el az első félév.

1990 nyarának elején elváltunk a feleségemmel. Nem nagyon, de eléggé. A gyerekek szükség szerint édesanyjukkal maradhattak. Ekkor először fordult elő, hogy mikor levittem őket a Balatonra, csak ők szálltak ki az autóból, én indultam vissza Budapestre. Egész lényem vigaszt keresett. Végre valahára nem a közember, az adni akaró politikum indult Székelyföldre, hanem a megnyugvást kereső. Szerettem volna visszakapni magamat.

Nekem korábban négy évtizeden keresztül Erdély, a Székelyföld mindig a tündérvilágot jelentette, az elérhetetlen romantikát. S ezért minden misztikus volt, megközelíthetetlen, szentség fedte be. A nőket is. Abban az első félévben, amelyben Ceausescu halála után vágtáztam Erdély útjain, még ez a misztikum hatott. Erdélyi lányra férfi szemmel rá se néztem - úgy éreztem, lerántanám a szentség leplét. Maradtam az angyalokat illető távolságban. Olyannyira, hogy nem is esett nehezemre, amiben perszer sokat segíthetett, hogy itthon bőven kaptam a hiányok pótlásából.

1990 nyara mindent megváltoztatott a székely lányokhoz való viszonyomban. Úgy alakult, hogy mindnyájan lányok voltak, itthoni gyakorlatomtól nagyon eltérően visszatartott a misztikus szemérmesség attól, hogy férjezett hölgyekkel, menyasszonyokkal kerüljek közeli és édes kapcsolatba. Rosszul indult. S ha a lányok nem segítenek, így is végződött volna: maflán elbújva a vélt misztikum mögé, ami valójában mértéktelen gyávaságot takart rejtetten.

Nem csak én szabadultam fel a diktátor halálával a félelem súlya alól. Felrobbant az erdélyi magyarok, köztük a székelyek szokásvilága is. Főként a mi Magyarországról érkező vendégként mutatott példánkból tanulva gyorsan engedtek abból a zárkózottságból, amit a diktátum kényszere rótt rájuk egész életükben. S ha egy nép elkezd felolvadni, kinyílni, akkor mi, férfiak már pontosan tudjuk: ez a virágnyílás leggyorsabban a lányokban zajlik le. Ez természetes. Ők tudnak a legtöbb ponton kinyílni - teszik tehát a dolgukat a biológia tavasszal-nyáron érvényes törvényei szerint.

Az Anna-tónál történt az áttörés. Kifulladva, gyalog érkeztem a Kárpátok gerincén átmászva, medvék morgó dühétől is kísérve. Félholtan terültem el a tó partján. A gerinc fölött

búcsút készült venni a Nap a forró délutántól, a fák küldték tovább a szellők erotikus suttogását, a tó csábítóan csacsogott. Messze két lány. Ha agyonver a nevelőtisztem, akkor sem mertem volna közelebb menni hozzájuk. Még élt a mítosz. És az én maflaságom. Fél óra elteltével odajöttek hozzám. Ez igen, ezt már nagyon szeretem - ha ők jönnek jelezni. Arra azonnal és tökéletesen működnek az ösztöneim. Most sem hagytak cserben. Az Anna-tónál kettesben csakis két szép székely lány pihenhet. Az egyik most jött vissza Magyarországról, egy éve él ott, hazajött megosztani élményeit, keresetét, jövőképét. Ő volt az én tanítónőm a székely mítosz leküzdésében.

Hétvégére nagy rokonságukhoz hívott, őt ünnepelték. Alig mutatott be, egyszerűen elragadott. Bevitt a hatalmas kertből a belső szobába. Nyilván jó családszervező volt, mert az alatt a két óra alatt, míg kitartóan megerőszakolt, senki sem kopogtatott, pedig őt ünnepelte volna mindenki, a távolból jött rokonok is. Bizonyára úgy volt megszervezve, hogy most éppen az ő igazi ünnepe zajlik ott bent. Az Istenért sem rontottam volna el ezt az emelkedett hangulatot, inkább alátámasztottam egy kicsit. Szó szerint. Eleve vert, legyőzött helyzetbe kényszerített, mindvégig megőrizte magának a felülről uralkodó szerepet. A kíméletlen zsarnokét, aki kénye-kedve szerint foszthatja ki mindenéből a szegény budapesti magyart. Később Tusnádfürdőn, a szállodámban mutatta meg, hogy nem az otthoni kedves helyszín hozta ki belőle kivételes tudását. Az bárhol érvényes. És aztán eltűnt. Soha többé nem láttam, nem hallottam róla. Él-e, mi történt vele, eljött végleg onnan, vagy visszaköltözött?

Persze, hogyan is tudhatnék róla bármit is. A nevét sem tudtam, csak a becenevét. A pici falut a Kárpátok kanyargós kis útjain soha nem találtam volna meg, ha keresni akartam volna. De nem akartam. Megadott mindent, amivel be lehet vezetni egy nép mély lelkébe - igaz, egyszerű testi örömökön keresztül, bonyolítás és Freud nélkül -, ő volt a mesés tündér. Miért hagyta volna, hogy leleplezzem a mindennapjait?

Tőle már szárnyak röpítettek mások ölébe. Eltűnt a hamis misztikum, megszűnt a tétova gyávaság. Ha áthaladtam autóval egy csíki falun, és másnap is láttam ugyanazt a lányt kíváncsian felém tekintgetve, biztos lehettem abban, hogy harmadszorra nevetve kiáll az autó elé, nem engedi tovább, meghív magukhoz, bemutat mindenkinek - és megmutatja a hátsó szobát is. Ha az nincs, akkor a réteket. Az mindig van.

És ha el akarom hagyni, mert szólít a haza, akkor egy téli hideg este kopog a budapesti ajtómon. Soha nem fogom megtudni, honnan tudja a címemet. Nagyon okos lányok élnek Székelyföldön, legyen az ő dolguk.

Óvatos kirándulás Kászonban, egy zsákfaluban, az Isten háta mögött. Csak úgy, csendesen. Aléltan is, magányra vágyva. S egy kis közművelődésre, múltra, történelemre. Akad

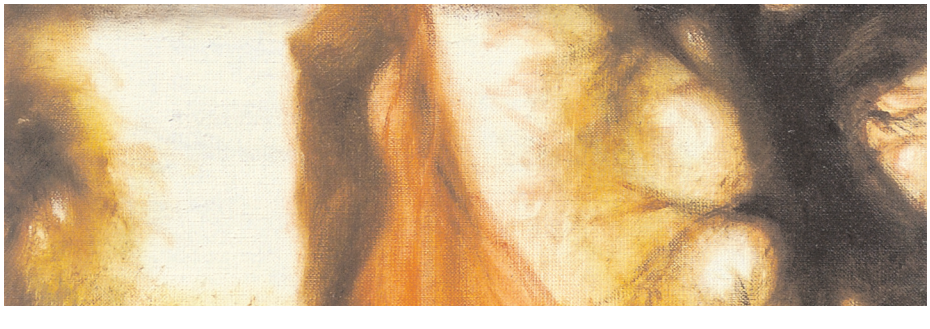
valaki, aki ezt megérzi, megérti, segít. Megfogja a kezemet, s vezet. Neki is van hátsó szobája, ott sokkal felszabadultabban tud magyarázni. Nem tehetem meg, hogy belé fojtom a szót. Vállalom az újabb kurzust, de félek, hogy arra a sorsra jutok így, mint a Nagy zabálás című film férfi hősei: előbb-utóbb belehalok ebbe. Félek, de nem rettegek. Eleget teszek mindazon a kötelességemnek, mit férfiúi homlokomra írt a sors s a kihagyott tinédzser évek.

Szó sincs már mítoszról. Hús-vér emberek áldásait élvezem, s magamban arra gondolok: egész biztosan az élet kárpótol az ő konkrét személyükben azért, mert akkorát tévedtem, és annyira félrevezettem magamat a tündérkert meséjével, amelyben minden székely lány lefátyolozott arccal rejtegeti magát. Hol olvastam én ilyen aberrált butaságot? Hiszen ezek a lányok nyíltabbak, mint bárki más - na jó, a német lányokat kivéve. Két kézzel hintik hamvas virágszirmaikat.

Az ördög persze nem szerette ezt. Megutálta, vagy megirigyelt. Örömeim kellős közepén betaszított autóstól egy árokba, s a kocsival együtt engem is csaknem totálkárossá tett. Valaki óvott. Csak azért nem haltam meg, mert valakik óvtak. Sokan a Jóistent említenék. Hajlok rá, hogy lehetséges, bár tőle ezt nem érdemelném meg, nem vagyok hű, hívő fia. Ha valakik mégis óvtak, azok a székely lányok voltak. S tényleg. Mikor a kórházban magamhoz tértem a több napos kómából, egy arc hajolt fölém, szinte életet suttogott belém:
-Ugye, most már itt maradsz?

Itt? Hol? Az életben a halálból? Vagy vele Székelyföldön? Még nem voltam magamnál, de már éreztem, hogy az ő arcában benne vannak mindannyian. Kértek, hogy maradjak. A sors azonban egy másik országban jelölte ki az én hazámat: a hazánk közös, de az ország más. Az angyalok országából egy helikopter vitt el haza, a szürke és zavaros Magyarországra 1990 július végén egy forró napon. Búcsút sem inthettem, olyan gyorsan voltam a magasban. Tizenhat év telt el, mire kihevertem a baleset sokkját.

Mikor visszamentem, egyetlen egy lány kivételével nem találtam ott senkit a tündérek közül. Elmúlt a varázs, vagy én lettem kérges.

Egy barátomról *(2013. december 23.)*
… aki tiltakozna, ha tudná, hogy írok róla

Életem minden szakaszában megvolt az oda illő nagyszerű barátom. Eleinte csak az érzelmek, később egyre inkább a megbecsülni tudó értelem fűzött hozzájuk. Egy következő életszakasszal, váltással eltűntek a régiek, jött helyettük egy-két új, hasonlóan fontos és markáns. Egyikkel sem volt semmi közös bennünk, csak az elismerés igen magas foka a másik iránt. Ez tehát nem szokásos barátság. Nem járnak össze a családjaink, egyáltalán nincsenek közös programjaink. Amikor fiatal felnőttként sokat kellett tanulnom, akkor Tarafás Imre tiszta esze lett a barátom. Amikor a politikába keveredtem, Nagy Sándor józanságát és könnyedségét szerettem meg. Amikor a művészetek támogatása felé fordultam, Makovecz Imre és Kő Pál lett az etalon számomra. És most itt az utóbbi tíz év…

Nincs igazán barátom, mert az új családom lett a mindenem. Magukra húzzák érzelmem minden szálát és mennyiségét. De… akkor hol a megbecsülés, mely az értelem síkján megszülte barátaimat? Nincs most egy sem?

Szerencsére van, a szobrász kun Györfi Sándor, kimondatlanul is ezer azonosságunkkal. Kő Pál is itt van, bár Makovecz elment már. És van valaki, aki sehogy sem illik a képbe… és mégis: azonosan fontos, nem csupán érzem, hanem tudom, hogy azonos jelentőségű bármely eddigi barátommal. Ha így van, kiemelkedő embernek kell lennie, ez a minimum.

Nagy Endre történész. Egerből származik, s doktori disszertációja kiegészítés ahhoz a sokoldalú, nagyon megfontolt közéleti munkához, amelyben látszólag csak kimagasló reklám szakember, esetleg filmproducer; látszólag, mondom, mert valójában ő Magyarország egyik élő, igaz, elfogulatlan, cizelláltan okos lelkiismerete. Jó szavak, nézzünk mögéjük.

Nem ismerek senkit, aki olyan megértő mások baja iránt, mint ő. Nem szavakban, hanem valóságos tettekben. Nála nincs "Bocs, ne haragudj, most nem megy." Nála csak az fordulhat elő, hogy "Persze." Mint nekem, neki is ez a veszte. Becsapják, átvágják, mint engem. Mert számára, számomra elképzelhetetlen, hogy valaki, aki kér, az egyben át is ver. Adok, de tudja, hogy nem akarja visszaadni. Ő tudja, amit én el sem tudok képzelni: hogy most éppen átver. Hát ilyen beteges ember Nagy Endre is. Se szeri, se száma azoknak, akik ebben az általam ismert évtizedben hozzáfordultak. Mindig tett értük, mindenkiért, válogatás nélkül. És ez hiba, ez a hibánk. Balekok vagyunk az ordasok között. DE a saját árnyékát senki sem lépheti túl. Nagy Endrét, a bárányt természetesen megették a farkasok az elmúlt években, szintén a szemem láttára. Azok közül, akiknek segített, a szemem egyetlen egyet sem lát most, hogy viszonozna bármit is. Valószínűleg többen közülük beálltak farkasnak.

Nagy Endre eszében nincs jobb és baloldal, közép és fent, lent és fenék a nyelvek összefüggésében. Számára csak értelmes emberek, indokolt vágyak, okos törekvések, igaz ambíciók vannak. Emberek, a maguk vonzó, teljes komplexitásában: ha az emberek nem is tökéletesek, a komplexitás az, és ezt kell felismerni, megérteni, támogatni. Azt Nagy Endre nem látja, ha a komplex emberből kinyúlik egy nagy, csúnya nyelv, és történetesen éppen Endrére irányul. Nem látja, nem lesz dühös tőle, mert egy nyújtogatott nyelv szerinte önmagában nem lehet komplex, következésképpen a nyelv gazdáját átfogóbban kell értelmezni, megérteni. Kevésbé bonyolult emberek odamennek, és levágják a csúfolkodó nyelvet, de ha nem ilyen szigorúak, szétrúgják a nyelves embert.

Nagy Endre minden időben egyaránt támogatott olyan személyeket, akiket a baloldalhoz kapcsolnak, és olyanokat, akik közismerten jobboldaliak. Ez veszélyes, de ő ezt nem tudja. Most már talán tudja, mert őt is kinyírták rendesen - ezt csak én mondom, ő ilyent soha ki nem ejtene a száján. Azért veszélyes, mert mögötte egy iszonyat áll: az emberek ma általában nem segíteni akarnak, hanem megúszni valahogyan, hogy segíteni kelljen (kivétel a nagy árvíz, fenntartásokkal). S ha az emberek nem akarnak segíteni a bajba jutottakon - a győzteseknek mindig boldogan segítenek -, akkor szükségük van valami indokra.

S éppen ezért veszélyes a minden irányban támogatást nyújtó Nagy Endre helyzete. Akit baloldalon támogatott, most azt mondja: te a győztesekhez tartozol, menj hozzájuk! - és arra hivatkozik, hogy Endre valaha, annak nehéz ellenzéki helyzetében támogatta X-t a jobboldalon. A most győztes jobboldal erről persze szívesen megfeledkezik, mert ha emlékezne valamire is a múltból, akkor most segítenie kellene azt a Nagy Endrét, akit éppen most nyírnak ki oly kegyesen. Kinyírni pedig azért nyírják ki, hogy ne lehessen a versenypályán okos szakemberként. De nem ezt mondják persze! Először is nem mondanak semmit. Másodszor a hülye is tudja, hogy itt szimpla bosszúról van szó. A most győztes jobboldal bosszút áll Nagy Endrén, mert neki egész életében fontos barátai voltak a szocialisták és a liberálisok között is. Most azt mondja neki a jobboldal, hogy menj hozzájuk, oda tartozol.

Gyakran elgondolkodok azon, hogy tényleg úgy van? Ki a győztes? Olyan könnyű ezt megállapítani?... Aki ismeri a társadalmi dialektikát, óvatos, és pl. a jabobinusokra gondol.

Nagy Endre természetesen néma. Nem mond semmit a kisemmizésre. Nem mondja, mert úgysem értenék meg a srófra felhúzottak és egyéb törtető kretének valamennyi táborban: nem értik, hogy van más is, mint bal- és jobboldal. Van értékes ember, szakmai tudás, segítő szándék, humanista szolidaritás, a gyengébb erősítése és a túl erős gyengítése. Hogy nem csak harc van a politikai utcán, hanem építés is, és az nem épít, akinek az ösztönei a mások által felépített elemek eleve lerombolására irányulnak. A vátesz akkor is borzalmas, ha okos.

S ha még az sem?! Tény: az ócska, régi épületeket először is lerombolják az új beruházók, tér kell nekik. OK. De egy országot, 10 millió egyedi, mindenben egyéni emberét, és ezen milliók egyfajta közösségét, a nemzetet nem szabad ócska, régi épületnek tekinteni, bulldózerrel rombolni. A téglának nem fáj, az embernek - családnak, közösségeknek - elállíthatatlan vérzést okozhat.

Nagy Endre a barátom. Nem járunk össze, mindenben mások vagyunk. Az értelem vitt el hozzá. S ott is tart sokáig, mert szemében soha nem látok haragot, elégedetlenséget, kétségbeesést, a gyűlölet szikráját sem. A történelmi tudást látom benne. Évszázadokat. Mint itt, a képen, Ötvös Nagy Ferenc alkotásán, mely az Ex Libris Díjam logója lett. Feri is barátom.

Egy levél és az embere

Amikor beléptem a HM Zrínyi Kft.-be 2010. július elején, másnap brutálisan letámadott a Magyar Nemzet, természetesen főszerkesztői, sőt nyilván őt is meghaladó magaslatban (mélységben) hozott döntéssel döfködött a főszerkesztő-helyettes. Én lettem a 2/3-os győzelem, a forradalom két lábon járó tagadása Csermely Péter lázában. Én rá se hederítettem, a választ miniszteri kérés ellenére is megtagadtam, mert az egészet jelentéktelennek tekintettem. Később, utólag, amikor végül tényleg kinyírtak, tapasztalt értelmiségi barátaim azt mondták, hogy ők a cikkből már akkor kiolvasták, hogy addig nem nyugszanak - hogy kik? hát a politikai- és sajtómaffiózók! -, amíg nem likvidálnak onnan. Naív voltam...

Egyetlen ember élt - Makovecz Imre -, aki azonnal, a cikk megjelenése után tollat fogott, és írt a lapnak. Természetesen nem közölték le írását, ilyesmivel egy ilyen jellegtelen és erkölcstelen vezetői gárda nem foglalkozik, pénzmadzagra rángatja őket Simicska. Oly sok idő eltelt, Imre már meglelte fenti békéjét, ideje, hogy idézzem őt. Minden szava bölcs, mint ő volt. Belefogalmazta a nyilvánvaló igazságot, nem kertelt: "manipuláció termékének" nevezte a cikket. Nagy, erős, erkölcsös embernek tartottam mindig. Nem mellesleg már életében is példát láttam benne, amelyet apám és anyám mellé állítottam magamnak:

"Liszkay Gábor főszerkesztő
Magyar Nemzet
Budapest

Tisztelt Főszerkesztő Úr!

Csermely Péter cikke Gubcsi Lajos kinevezéséről az Ön számára nem kormány-ellenes cikk? Ha nem egy jobbik-szoci háttér manipuláció terméke, akkor nem alapvető tájékozatlanság és információhiány eredménye?
Tudják az Urak, hogy Orbán Viktor egyik legkeservesebb próbája, hogy a feladatok elvégzésére alkalmas személyeket találjon, mert a beavatott, megfelelő végzettséggel rendelkező réteg egy kontraszelekció eredménye?
Tudják az Urak, hogy a magyar nép drámája nem a politika dramaturgiája szerint működik?
Tudják-e, hogy Orosz elvtárs, Sárospatak párttitkára szoros együttműködésben élt Újszászi Kálmánnal, a református egyház főgondnokával, Sárospatak felélesztése érdekében, és együttműködésükkel épült Patakon minden? Sorolhatnám a hasonló eseteket!

Gubcsi, amikor az elvtársak zöme - akik később multimilliárdosok lettek - a Szovjet megszálló államot tekintette hazájának, ő KISZ-titkárként is magyar volt, és az árulók kikö-zösítették.

Tudni kell, hogy a politika alatt és fölött álló Magyarságnak tettre kész, korrumpálhatat-lan vezetőkre van szüksége. Egy Magyar Nemzet, melynek előfizetője vagyok, nem enged-heti meg magának, hogy kormányellenes, hamis szemléletű cikket jelentessen meg. Cser-mely Pétert olvasom és becsülöm, de ezt a cikket nem bocsátom meg neki."

Három az igazság

2011. szeptemberi kirúgásom után (v.ö. fenti cikk a Magyar Nemzet kreténjeitől) három könyvet írtam, s eredetileg egy közös kötetben akartam kiadni őket - végül külön jelentek meg. Elképzelésem szerint akkor az alábbi előszót írtam hozzá:

Gubcsi Lajos

HÁROM

A MAGYAR IGAZSÁG
Döbrögieknek

Hazudj, s a bíró is megsegít
Felnőtt állatmesék
Nyitott boríték

A *Hazudj*-ban az aljasságok sorozatát írtam meg nagyon is konkrét saját történetemben, benne a szennysajtó szerepét, a Simicska-ökölként szereplő Magyar Nemzetet, Hír Tv-t...
Az *Állatmesékben* a társadalom degeneráltságáról írtam meséket, s néha a szerelem jelképeiről, hogy legyen miben vigasztalódni.
A *Nyitott* pedig vallomás a közérzetemről, amelyről látom, hogy sokaké.

Film is a Három, egybefüggő, megélt történet, amelyben az életkedvet a kudarcok felerősítik, mert megmutatják, hogy az élet mindennél erősebb. A pusztítás a sátán dolga, végül mald együtt pusztulnak el - ezt mondja az élet e könyv sátánjainak.

Szabadon s szuverén módon éltem 1989-2010 között, majd ekkor állami munkát vállaltam felkérésre. Azok, akik lesben álltak s máris mérgezett kést rángattak elő, és azok, akik felkértek az állami munkára, a késesekhez csatlakozva együttes erővel ledöftek, de csúnyán. Döbrögiek. Könyvemet nekik is címzem, főleg a Hazudj... mondandóját.
Az világossá vált, hogy az általuk kézben tartott, kórosan kiszolgáltatott állam számára káros lettem. Rossz szemmel nézem a fejős tehénné vált államot, s utálom, akik illegálisan rákapcsolják fejőgépeiket. Vedelnek.
Államilag ellenőrzött állapotból újra szuverenitás várt rám. Elviselhető büntetés.

Mire a magyar nyelv felépül

Az ég közismerten megáldott azzal, hogy 2002-2011 között nem egészen 9 éve alatt 6 újabb gyermekem született. Kacagás nélkül nem telik el egyetlen perc sem, mindig produkálnak valami szokatlant. Potyog a könnyem állandóan a nevetéstől.

Egyszer a második legnagyobbnak, az akkor 2 éves Botondnak Gubcsi nagyapjáról meséltem, aki akkor már csaknem három évtizede elhagyta a földi létet. Néztük az eget, a repülés volt az előző témánk, éppen elzúgott egy gép fönt. Beszélgettünk kint a Tétényi-fennsíkon:

-A nagyapa nem ját engem? Vegyél neki szegümevemet! Azzal hátha jobban lát majd. Még sose látott.
-Jó, veszünk azt is, azzal tényleg jobban lehet látni.
-Anya Kiss-mamája és a te félegyházi mamid is ott van fent?
-Nem, a mamák csak később szállnak fel a jepülőre - mondom neki rejtélyesen, úgyse érti ezt még.
-Anya se megy veled?
-Nem. Ő még marad. De még én se megyek föl. Meggondoltam magamat.
-Akkor most megyünk vagy maradunk?
-Haza?
-Nem, apa, föl a jepülőre, föl az égre.
-Megyünk, Botondom, mondtam már, de hívjad Elődöt is, ő is mindig jönni akar. Fölásítottad már azt a kertet, vagy még ásítod egy kicsit?

Botond ledobta a kis ásót, és azt mondta, hogy én nem értek semmihez.

Ő az a Botond, aki, miközben a közismert spanyol óceáni szigetekről néztük a végtelen vizet a szálloda erkélyéről, büszkén megállapította:
-Na, én itt, a Kanál-szigeteken tanultam meg vijjával enni.

S ugyancsak ő az, aki oda szólt bátyjához, Elődhöz, akinek éppen előkerestük a keresztelőjéről készült filmet:
-Jó, nézzük meg a DVD-n a Kereszt Elődöt.
-A keresztelődet?
-Nem az enyémet, hanem a Kereszt Elődöt.

S valamiért még mindig ő, úgy tűnik, kivételes tehetsége van a magyar nyelv szellemes sokoldalúságához:

- Ejike (Előd, a bátyja), gyere, menjünk jégkocsonyázni! Felhúztad már a kocsonyacipőt? Az enyém nagyon csúszik, vigyázz te is.

Előd, végtelen irónia-érzékével, nem hagyhatta ki a ziccert, s miután kivihogta magát, teljes komolysággal állította pellengérre Botondot:

-A kocsonyacipő nem érdekel. Hozom inkább neked is a porcipőt.

-A borcipőt, te, nem porcipő az, hanem borcipő - vágta oda keményen Botond, a nyelvtanár

A sportcipő közben mélyen hallgatott a sarokban. Előd se hagyta annyiban, méltatlankodva figyelmeztette öccsét:

-Ne szólj már belém!

Botond ugyanis mindig, de mindig beleszólt mindenbe - a kisebb, a második fiú kompenzáló reflexével.

Előd a szokásos magas, éles hangon fenyegette meg - már otthon, a családi biztonságban - egyik, napközben gaztetteket elkövető óvodás társát:

-Ha az oviban csúfolnak még egyszer, mert bekapom az ujjamat, úgy megszúrom, hogy életében meghal!

-Fiam, ilyent ne mondj, ezt nagyon nem szeretem!

-Bármikor felelek neked, ha szidsz!

-Szóval feleselni fogsz bármikor velem?

-Igen, felelek veled bármikor. Ha akarok. És ha te nem akarod.

-Nem felelsz, hanem feleselsz.

-Nem feleselsz, hanem fele se leszel!- tette helyre az igét Előd.

Más alkalommal sötét szemekkel, keményebbre fogta a fenyegetőzést:

-Ha nem adsz még egy szaloncukrot, úgy hátba váglak, hogy a Volvo hátára repülsz, és azon ki a kapun keresztül.

Vizuálisan megpróbáltam magam elé képzelni ezt a bonyolult, igen mobil jelenetet a Volvo teteje és a kapu között, és nem bírtam visszatartani a végtelen vihogást. Azért ezt jól ki kellett találni, hogy így repítsen messzire.

-Apa, mit szeretsz jobban? A dörögdinnyét vagy az alkomót? Mert én a dörögdinnyét!

-Én is kisfiam, tudod, hogy alkomót egyáltalán nem iszom.

-Általában én sem. De miért?

Egyszer fájdalmas szemmel állítottak be a konyhába, s ketten felváltva kezdtek panaszkodni:

-Itt van a hátamon a sok hús, apa, meg a sok kolbász - kezdte Előd.

Nem értettem, nem láttam semmit.

-Vegyél le már rólam! - nevetett Botond. Nevetésük gyanús volt, azt hittem, újabb szójáték.

-Egyek le rólad?

-Ne egyél! Vegyél!

Kezdtem zavarba kerülni. Ebből hogyan mászok ki emelt fővel, értelmes apa benyomását keltve?

-Hogy került oda? - kérdeztem lamentálva, időt nyerni kívánván.

-Anya mondta, hogy már a hátunkon jön ki a hús, meg a kolbász!

-Vagy egyél, vagy vegyél le róla, mert nyomja a hátunkat. Az enyémet kifúrta, mikor kijött.

Puskás Ferenc temetését néztük a tévében, kicsik voltak még, de nagy foci- és Puskás-rajongók. Részvéttel nézték a szertartást, érezték, hogy itt valami visszavonhatatlan történik.

-Mi az, hogy búcsúzás? - kérdezte Előd.

-Nem érted?- vágott közbe Botond türelmetlenül. - Az: elbúcsúzás az, ha nem látunk soha többé valakit, elmegy.

-Hát akkor a temetés olyan, mint a bújócska - zárta le rezzenéstelen arccal Előd. Gondolkodott, folytatta: - Minegyik őtök kerülhet ilyen helyzetbe, és akkor nem találjuk meg.

2013. április. A szerző és felesége a gyerekekkel (balról jobbra): Lél, Etele, Botond, Emese, Előd

A háromdimenziós ember *(Simicska Lajosnak ajánlva)*

Fent héja fennhéjázik, senki sem mer beleszólni.
Lent alávaló tömeg ordítana, de nincs hangja.
Középen szolgahad gályázik szótlanul.

A fentiek feltételezik egymást.
A lentiek hol osztódnak, hol foszlanak.
Középen nincs kiút.

(Jobbra részlet Somogyi Győző grafikájából)

Ajánlás a mának a múltból:

Ovidius:

Nem kis erőt olt át lelkünkbe a becsvágy
s termékennyé lesz tőle a férfikebel

Cicero: "Mert semmit sem ér a képzettség becsvágy
nélkül, sem a becsvágy képzettség nélkül.
Így támaszkodik egyik a másik segítségére"

Bábúk Rákóczi árnyékában
Vagy lárva-bábok?

2007-ben, a Rákóczi-szabadságharc csúcspontjának számító ónodi országgyűlés napra 300. évfordulójára írtam egy balladaverset Ismét Vereckénél címmel. Aznap a gálánkon Schramek Géza színművész tolmácsolásában a Kárpát-medence minden pontjáról érkező vendégeink úgy hallgathatták meg a drámaian szép tolmácsolást Géza hangján, hogy tudták, perceken belül Tempfli József nagyváradi püspök leleplezi és felszenteli Zrínyi Ilona és a kis Rákóczi kettős bronzszobrát A Magyar Művészetért Szoborkertjében.

2010 végén, látva, hogy sem a régi kormányok nem tettek semmit a kuruc szabadságharc 300. évfordulójának éveiben, sem az új, Fidesz-kormány nem mutat semmi érdeklődést legalább a végén felmutatni valamit, megállapodtam Benkő László zeneszerzővel, hogy befejezem a librettót a leendő Rákóczi balladához, ő pedig megírja a rockzenét, balladához illő módon. 2011. június 20-ra elkészült valamennyi felvétel, 45 percben tökéletes zenei anyag. Varga Miklós, Kobzos Kiss Tamás, Gubás Gabi, Majsai Gábor, Tanka Balázs kivételes hangja mellé nagyszerű kórus alakult önkéntesen a Honvéd Férfikar legjobbjaiból, az ország első számú tárogatósa, Nagy Csaba és a kárpátaljai Credó együttes, és egy ugyancsak a Honvéd Együttes tagjaiból önkéntes alapon verbuválódott táncegyüttes is tudása legjavát adta a lemezhez, illetve a majdani bemutató előadásokhoz. Alkotók és énekesek, zenészek, stúdiómérnökök teljes összhangja tette varázslatossá a rockballadát.

És az előadások helyszíne, a munkácsi, ungvári, sárospataki vár, Beregszász, később Tarpa! A Felső-Tisza-vidék, Kárpátalja, Bodrogköz magyarjai megértették, hogy nekik és róluk szól elsősorban a visszaemlékezés - az ő földjükön tört ki a szabadságharc. Amikor az előadások véget értek, tudtuk, hogy közkincset hoztunk létre. Ebben erősített bennünket a Magyar Televízió és annak "főnöke", az MTVA, a közszolgálati magyar média hadseregtábornoka. A sárospataki előadást 8 kamerával, két közvetítő kocsival vették fel - mint hajdani tévés láttam, hogy kiemelt gondossággal kezelik, hálásak is voltunk nekik.

Mire a tévéfelvétel utómunkálatai befejeződtek szeptember közepén, a legfelsőbb szinteken szívet melengető döntések születtek. Az MTV-MTVA az október 23-i ünnepi adások részeként tűzte műsorra az Ismét Vereckénélt. S amire senki sem számított - ettől aztán tényleg megremegett a szívünk - a főváros vezetése ekkortájt úgy döntött, hogy a Lágymányosi hidat Rákóczi hídra kereszteli, s mi sem természetesebb, hogy a híd ünneplését október 23-hoz kapcsolja, mégpedig azzal, hogy az immáron Rákóczi nevét viselő impozáns - monumentális - hídon bemutatják Budapesten is az Ismét Vereckénélt. Álom sem lehet szebb.

Aztán egyszer csak történt valami. Majd még kiderülnek a részletek - minden piszkos ügy mozzanatai megvilágosodnak előbb-utóbb, mert mindig van valaki, aki nem akar élete végéig együtt folyni a szennyel -, most csupán röviden említem, hogy Hende Csaba váratlanul páros lábbal rúgott ki a HM Zrínyi Kft. éléről, egyik óráról a másikra, ráadásul úgy, hogy könyörgött: mondjak le én magam, tegyem meg neki ezt a baráti szívességet…

Megtettem (ld. bőven a Hazudj, s a bíró is megsegít című könyvemet hamarosan). Hende Csaba leköpte saját ígéretét - s ezzel saját magát, gondolom parancsra, mert ki az, aki csak úgy lazán leköpdösi saját magát -, azaz ígérete ellenére sem biztosított nekem a Zrínyi igazgatása helyett más munkát. Így kegyvesztett lettem, pária, kirúgott honfi. Igazságos ez így: ha valakit csak így egyszerűen le lehet mészárolni, az tényleg megérdemli. Ez a Fidesz-hatalmi korszak logikája, bizonyára hasonlít minden más hatalmaskodó korszakra.

S mivel kirúgtak, hoppá! Mi van itt? Milyen Rákócziról van itt szó?! Nézzük csak! Rákóczi, hm, hm, hm. Rákóczi? Fontos, persze, fontos, de nem annyira. Miért is kellene leadni a tévében október 23. tájékán? Mi köze Rákóczinak az 56-os forradalomhoz? Semmi. Már jóval korábban meghalt! S mi köze a hídnak Rákócziho? Semmi. Minek akkora ügyet csinálni egy névváltozásból? Ki kell cserélni az útjelző táblákat és kész. Legyünk szerények, takarékoskodni kell, nem hivalkodni, ez a Fidesz-korszak fő jellemzője, ez is marad!

Sokan elkeseredtek a gyáva vissza- és kivonulások láttán. Hóbortos, hívő emberek azt próbálták firtatni, hogy jó, jó, Gubcsit kirúgták a Zrínyiből, de ettől még a ballada ugyanaz, ami volt, s Rákóczi jelentősége sem változott. Mivel az állam szinte semmit sem tett a 300. évfordulón, itt az idő, most vagy soha. Leintették, kinevették őket. Hát dehogy! Nem Gubcsi miatt nem adjuk le a filmet s nem ünneplünk hídkeresztelővel. Dehogy, dehogy. Hanem izé.

Hogy, hogy nem, az MTV-MTVA máig sem találja a dobozt, ami egyébként ott fekszik a polcán, 100 %-os adáskészültségben. Vezetőik jönnek-mennek, abban azonban egységesek, hogy na ne, Rákóczit nem. Vagy Gubcsit nem?

A sáskák, amikor nagyon éhesek, állítólag egymást is felfalják. S mikor mind felfalták egymást, jön valaki egy másik irányból, leveszi a polcról a balladát, leporolja, megnézi és azt mondja:

-Kik azok az idióták, akik ezt nem merték lejátszani?

Ha ott lennék akkor, csitítanám. - Nem idióták azok, mester. Csak bábúk. Mit vársz tőlük? A fizika törvényeit nem cáfolhatják meg. - Aztán elkomorodnék. Mert valójában sehol nem látnék egyetlen szál zsinórt sem, amivel rángathatták volna őket. Maguktól rángatóztak, nehogy valaki azt higgye, hogy ők halott bábok. Bocs, bábúk.

(Feljegyzem ide: e sorokat 2014. január elsején írtam, e percben biztosan érvényesek.)

Jelenet az Ismét Vereckénél előadásából: Varga Miklós, Tanka Balázs, Majsai Gábor

Bíró Laci

Bíró Laci nem akárki. Bírólacikból lehet jó néhány a Kárpát-medencében és a nagyvilágban, de a mi Lacinkból csak egy van. Ez egyrészt nem is lehet másként. Másrészt Bíró Lacit aligha tudja valaki utánozni. Nála laktam egy egész héten át - s akárhány hétre invitált a jövőben -, tudom, mit beszélek.

Ez a Bíró Laci Csíkmadaras polgármestere Székelyföldön, Csíkszeredától 12-13 kilométerre északra, a Gyergyói-medence felé. Ahányszor választás van, őt választják meg. Fiatalember, tettre kész, székely vagány.

Visszaadhatatlan írásban a humora, az úgynevezett székely bácsiról szóló vicceinek azért nincs vége soha, mert az elmúlt 1100 évben volt arrafelé vagy négy millió székely bácsi, s Lacinak mindegyikről van egy vicce. Amitől az ember könnyezik.

S míg viccelget, komolyan is veszi a komoly dolgokat. Azt nem tudom, hogy miért van így, de Romániában törvény van arról, hogy tilos kitűzni közhivatalokra idegen zászlót - ezt még talán el is fogadnám -, és szerintük Székelyföldön a magyar zászló és a székely zászló idegennek számít. Pfuj.

Bíró László polgármester úr a legutóbbi választások után felbattyogott a csíkmadarasi tanácsháza - a polgármesteri hivatal - erkélyére, onnan még magasabbra, a tető széléig, és jó komótosan, hadd lássák minél többen, kitűzte a székely zászlót, majd mikor azt már vígan lobogtatta a szél, mellé tűzte a magyar zászlót is. 1100 év székely bácsijaitól tanulta, hogy ezeknek ott egymás mellett van a helye.

A hatóság éber, azonnal lépett, kirohant, tiltakozott, handabandázott, és azt követelte Bíró Lacitól, hogy azonnal vegye le a zászlókat. Laci törvénytisztelő ember - mint minden székely bácsi 1100 éve -, s mondta, hogy ő azokat onnan bizony le nem veszi. Nem látják, milyen szépen lobogtatja a friss, Hargitáról leáramló szól a selyem lobogókat?

Mondták, hogy azt a rézfánfütyülőjét, őt, Bíró László polgármestert ők most nagyon megbüntetik.

Mint mondtam, ez a konkrét Bíró Laci törvénytisztelő ember, és azt mondta nekik, hogy jó. Jó van, no.

Elkezdődött a procedúra. Ki ne tudta volna jobban, mint egy gyakorló székely polgármester, hogy milyen lomha és szervezetlen a román közigazgatás. Minden nap a hátukon érzik, bármit kérnek, pályáznak, bármilyen ügyet intéznének, tetű lassú minden. Kiszámolta-e Bíró László polgármester úr előre, vagy sem, esetleg csak a zsigereiben érezte meg, de az idő az ő oldalán állt. ("Time is on my side" - énekelte-fütyülte a híres Rolling Stones-dalt, persze ezt csak én gondolom így.)

Megbüntették, jó nagy összegre. Megfellebbezte. Telt az idő, a következő fokon is megbüntette a hatóság. A hatóság azonban nem bíróság. A bíróság akár másként is láthatja. A törvény tisztelője Bíró László tehát elment a törvény őréhez, a bírósághoz. Elítélték. Felfogta. Megfellebbezte. Ment a másodfokra. Stb.

Közben, mert az életet ő is ismeri valamelyest, barátaival együtt elkezdték gyűjteni a pénzt a majdani kiadásokra, a büntetésre. Biztos, ami biztos.

Amikor már minden fokon és fokozaton kénytelen volt tisztelni a törvényt Bíró László, amikor már csak a Jóistenhez mehetett volna - akit egy székely bácsi elvből nem zaklat soha -, akkor végre felfogta, hogy őt bizony tényleg megbüntették csúnya tettéért.

Megvárta a pénz befizetésének végső, törvény által előírt határidejét - s tudhatta, hogy már fenik a nagy kést rá, a törvénysértőre, akit végre elkapnak a büntetés megtagadása miatt -, akkurátusan bement, és befizette a pénzt. Csodálkoztak is nagyon, talán rosszul is esett a román hivataloknak, mert így vége lesz az ügynek. Laci ugyan mondogatta, hogy nem addig a', de ezt nem értették, mert székelyül mondta.

Befizette és hazament. Mondhatnám, hogy ivott egy nagyot a több éves ügy lezárására, de hazudnék, mert Bíró Laci az egyetlen székely lehet, aki nem iszik alkoholt. Hazament, kialudta fáradalmait, majd bebattyogott a hivatalába.

A többi rutin. Mint tudjuk, felcsusszant a tanácsháza erkélyére, onnan a széldeszkákig, és kitűzte a zászlót. S mert törvénytisztelő ember, már onnan fentről lenézett nagy tüsténT, hogy rohannak-e rögvest a román rendőrök megbüntetni.

Barátai számolgatnak. Ha minden jól megy, eltart megint egy darabig, s két év múlva elkezdhetik gyűjteni a pénzt. Hogy, hogy nem, az ilyen bírólaciknak mindig rengeteg barátjuk van. Ő meg nézegeti, hogy' lebegnek a zászlók a Hargita lábánál.

Megpróbálom írásban visszaadni az egyik történetét:

Székely bácsi újságot olvas. Látja ám, hogy a szeredai városházán komoly szakmai feladatra új munkatársat keresnek. Elolvassa a feltételeket, bólint. Az asszony összecsomagolja az útravalót, székely bácsi a hátára veszi a batyut, és bebattyog Szeredába, egyenesen a városházára. Illedelmesen kopog, megvárja, míg behívják.

-Na, székely bácsi, mi járatban errefelé?

-Jöttem a hirdetésre.

-Milyen hirdetésre?

-Hát az újságban. Hogy új embert keresnek fontos munkára.

-Ja tudom. Na de székely bácsi. Van magának diplomája?

-Nincs biza.

-De hát… Van magának gyakorlata az ügyvitelben a városházán? Azt nem olvasta?
-Olvastam, olvastam. Hát persze… nincs gyakorlatom.
-Báácsi! Beszél maga idegen nyelveket?
-Nem beszélek biza'!
-Na de akkor mit akar? Minek jött ide el ilyen messzire?
-Hát csak jöttem szólni, hogy rám ne számítsanak!

Magyarország három részre szakítva a drinápolyi béke idején (1568.)

Bethlen Gábor fejedelem

Kábelboldogság
Hamis hírek, tettek, örömök, érzelmek

Ha az ember elszigetelt, akkor vagy megadja magát, s lecsúszik saját aljára, vagy ki akar tör-ni. Ha utóbbit teszi, választhatja a tényleges tettek irgalmatlan világát - a vesztesnek mindig nagyon nehéz -, vagy látszattá formálja tetteit, s örömét leli a délibábban.

Ilyen délibábot minden korszak nyújt szegény, kiábrándult vándorainak. Homérosz képzeletben megismerte az egész világot. Nagy Károly kitalálta és megalkotta az Európai Uniót, nyomában megannyi jelentős császár után ezt tette Napóleon is. Hitler pedig a világ ura lett, s csak az a félreértés árnyékolta be jövőjét, hogy beleütközött Sztálinba, aki még inkább hitt a képzelődés őrült, rögeszmés világának. Nyomukban és korukban a legalsó szintig mindenki követte őket a maga szférájában, a legjelentéktelenebb Sturmbannführer és politikai komisszár is talpa alá taposta a világot - azt a kicsit, amin elfér az talpa.

A ma embere hosszú távra megkapta ajándékba a kábelt. A huzalt, amely összeköti az egész világgal, on-line, bele a kellős közepébe. De mi van egy kábelzsinór kellős közepén? Kábelzsinór.

Amikor 1997-ben egyszerre, egyetlen nagy dobbanással beléptem abba a világba, amelytől addig minden idegszálammal irtóztam - az internet, a számítógép, a mobiltelefon szférájába -, akkor azonnal megváltozott a viszonyom az egész világgal (ezt mindjárt teljes mértékben megcáfolom, tagadom). Ennek első jeleként életemben először nem volt szükségem technikai segítőtársakra, ifjú, önkéntes barátnőkre, akik helyettem gépeltek. Ez volt a legjelentősebb, stratégiai változás. Esztékailag vonzó segítőim közül a legszorgalmasabbak iránt elmélyültségeg kereső érdeklődésem támadt, és vagy feleségül vettem, vagy ágyaimban dédelgettem őket, megfontolt és helyes személycserékkel. Ez a veszély egy csapásra elmúlt. Beléphettem a tökéletes függetlenség és szabadság korlátlan világába, lelkes, odaadó nőim ugyanis mindig bevetették magukat közém és a teljes szabadság közé, követeltek maguknak egy jókora darabot belőlem. Mindaddig csak körmölni tudtam, cikkeket, tanulmányokat írni ezer oldalszámra apró gyöngybetűkkel - írógépen egyetlen sort sem ütöttem le, éppen ezt voltak hivatva pótolni a lányok és asszonyok (egyéb örömök mellett). Micsoda meglepetés, gyönyör volt végre a számítógép, amikor a zongorabillentyűhöz hasonlóan a leütött betűkkel kúszott ki a semmiből végeláthatatlan sorok varázslatos láncolata. Előbújt a gépből minden gondolatom: abban a másodpercben születtek meg, soha semmi nyomuk nem volt bennem (csak a titok, melyben ott rejtőztek.) Hol van ehhez képest egy mindenben segíteni akaró ifjú hölgy ütemes kézjárása (leszámítva kezének más ütemeit)? Kicsúszott a számítógépből életem összes tudása, érzelme, ösztöne, harag és öröm, vád és védekezés, siker, kudarc.

Kapcsolatba léptem az egész világgal. A tenyeremben volt a Kárpát-medence magyarsága, később az egész világé. Ujjaimban hevert egész Magyarország, minden ismerősöm, s persze jöttek garmadával az addig ismeretlenek. A háló révén behálóztam minden nekem fontos kapcsolatot, elértem minden fontos szívet, kitártam másoknak legféltettebb mondandóimat. Enyém lett a világ, és én felajánlottam magamat a világnak. Nagy és csodálatos egyensúly jött létre, a demokrácia és az azonosság minden feltételével: tied leszek, ha akarod, s enyém lehet mindened, ha szeretnéd…

Több mint másfél évtizede élek ebben a csodában. Néha a végletekig. Minél távolabb kerülök a vérbeli valóságtól, annál nagyobbra nyitom a hálót, benne a csodákat. Elmerülök benne, s lubickolok. Akkora ez a háló, mint az egész világ, elférek benne teljes erőmmel és minden adottságommal.

Csakhogy a háló az háló. Lehetek aranyhal bájosan, cápa véresen, bálna böhöm módon, fóka vagy pingvin, rozmár vagy polip, átváltozhatok bármivé egyikből a másikba, a háló az háló. Célja és szerepe, hogy fogva tartson. Úszkálhatok kedvemre, de ha egyszer összeszűkülni, netán megfojtani van kedve, a végén mindannyian ugyanarra a sorsra jutunk mi, aranyhalak és cápák. Foglyai leszünk. Azok is voltunk mindig, csak nem akartuk megtudni, sőt: észre sem vettük.

A magány borzalmas. Ezért minden ember ki akar törni belőle. De a fogoly magánya rabság. S a rabok csak nagyon ritkán mondhatják meg, hogy meddig szeretnének azok maradni. Ameddig a háló úgy rendeli… A legbátrabb rabok képesek megkockáztatni az egyetlen önálló kiutat: a szökést. Ha sikerül, egyszer újra rendes életet élhetnek. Ha nem sikerül, s újra próbálkozik, a végén örökös fogságra ítélik.

Ha tehát a magány borzalmas, akkor a kék ég és a másik ember biztosította szabadság felé kell kitörni, messze elkerülve a hálót, amelyből szinte nem is lehet visszaút. Amikor a végtelen világhálóban azt hittem, hogy tenyeremben a Kárpát-medence és a világ magyarsága, éppen most fogunk kezet örökre, akkor a tenyeremben - alatta - egy billentyűzet volt, semmi más, és én görnyedten, aznap már a 12. órája megállás nélkül vertem, csépeltem a betűket. Ontottam az információkat, a hangulatokat a világ felé - de ami ott állt előttem, az nem a világ volt, hanem a radiátor 20 fokra állítva.

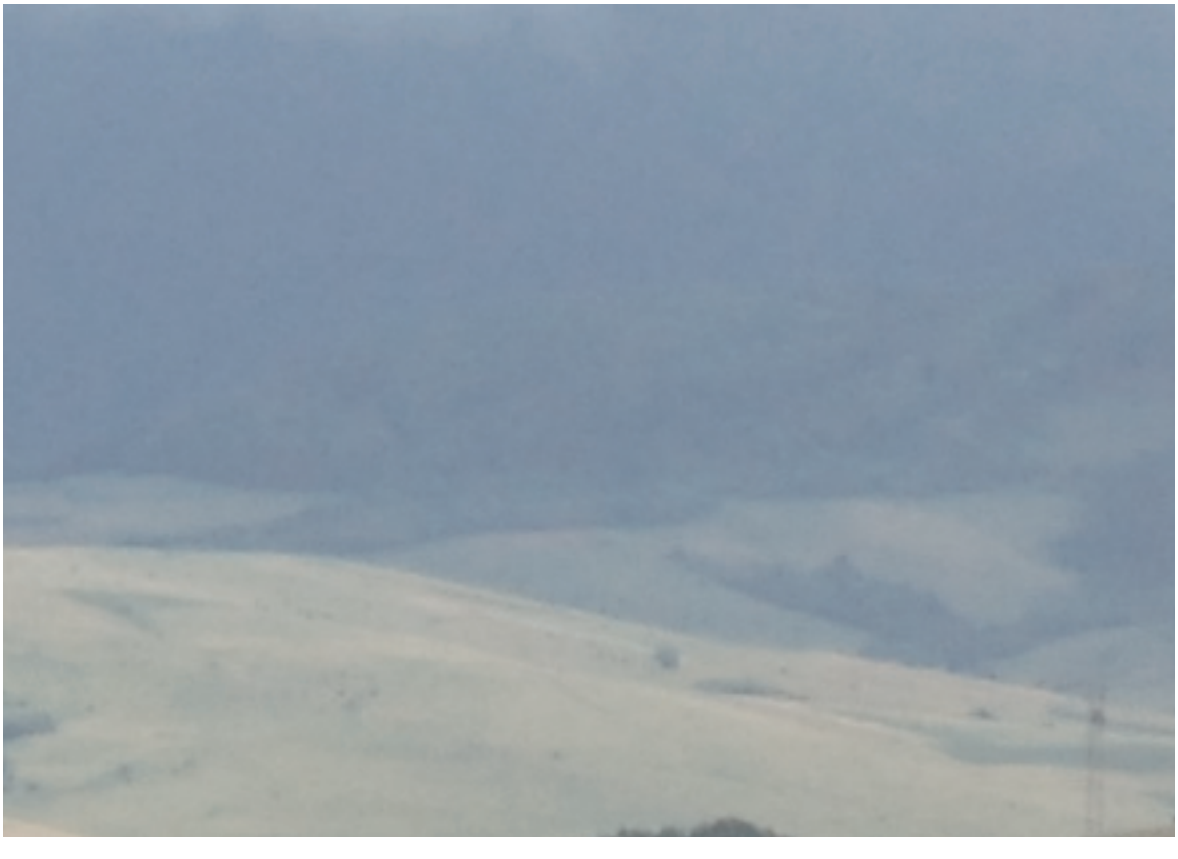
Mert a digitális kábel csak akkor köt össze, ha a másik végén ott áll az érző-vérző test, aki éppen velem akar lenni. Ha viszont tényleg ott áll, nem kellene-e oda menni megérinteni, szólni hozzá, adni neki és kapni tőle? Miért ámítom őt és magamat azzal, hogy együtt és egyek vagyunk. Én vallomást teszek neki a hazáról és a szívemről, forró érzésekkel küldöm tovább neki egyetlen másodperc alatt, tele értelemmel és vágyakkal, közben ő krump-

lit pucol a férjének Újvidéken, tyúkot fej a Gyimesekben, szénát lapátol egy alföldi gazda majorjában, mint LMP-s képviselőnő.

Csalunk és becsapottak vagyunk, mikor aktivitásunkat összekeverjük a kábellel. A digitális háló szorul, s az aranyhal még azt mérlegeli, hogy fene nagy aktivitásában mégis megeszi a cápát, de e fölötti bátor boldogságában észre sem veszi, hogy a cápa az egyetlen állat, amely képes volt magát átrágni a hálón, amely mérgében kiveti magát a vacak kis halacskára.

Ilyenkor visszazökkenek a székbe, és eszembe jutnak a szabadság hiányának régi, kormos percei, amikor a titkárnő édesen felnézett a gépből és azt suttogta fátyolos szemmel:
- Ugye, most megtartjuk a szokásos pihenőt laza 2-3 órára?

Verecke nyugati lejtője fátyolban: ez itt A Valóság csöndje

Életfelfogásom egyik fontos mozzanata: Délvidéken, a Bánságban, Torontál vármegyében, Nagybecskerek felé az országút kellős közepén egy mezítlábas kis cigánylány siratta elveszett cipőjét. Megálltunk, az árokban megtaláltam, és feladtam rá. Isten háta mögött. Isten szeme előtt.

A Délvidék tragédiája Teleki Júlia sorsán keresztül

Az idén, 2014-ben adományozzuk először a *Zrínyi Ilona-díjat.* Mi, akik döntünk, már tudjuk, ő még nem: *Teleki Júliának* adjuk át június 13-án, A Magyar Művészetért Díjrendszer XXXIII. Gáláján. Óbecsén él, de a véres történelmű, 1944 őszén kegyetlen magyarellenes mészárlást megélt Csúrogon született, ott, ahol lényegében minden magyart kiirtottak. Egész élete arról szól, hogy igazságot szerezzen a temetetlen holtaknak - hacsak nem nevezzük temetésnek a dögtemetőbe földelést, majd a csontok szétszórását, nehogy emlékeztető maradjon. Élete tragikusan példázza a magyarok délvidéki sorsát, idézünk belőle:

"Vártam, hogy a történészek feldolgozzák, hogy mi is történt 1944-ben, de sajnos ezt nem tették. Ezért én elkezdtem kutatni a csúrogi túlélők után és a vallomásaikat leírtam. A lelki szemeim előtt, mint egy film úgy peregnek le édesanyám szavai és a túlélők vallomása. Beigazolódott, hogy nem mindig az az igazság, amit a győztesek írnak, hanem az, amit a túlélők elmondanak. Bárhol él a túlélő, a vallomása egy és ugyan az volt.

1994-ben, a szomorú esemény ötvenedik évfordulója alkalmából mint tartományi képviselő engedélyt kértem, hogy megemlékezhessünk Csúrogon a sintérgödörnél az ártatlanul kivégzett magyarokról. Engedélyt persze nem kaptam. Mégis elmentünk. Először tettük le virágainkat, gyújtottunk gyertyát és ötven év után először helyeztük el az első fakeresztet, melyen csak ez állt: ÉDESAPÁINKNAK 1944-1994.

Szomorú szívvel néztük a fűvel benőtt gödröket, dombokat. Azt az érzést nem lehet leírni. Mindenki sírt, és azt hiszem, mindenkinek egy volt a gondolata, soha többé ne ismétlődjön meg. Talán épp azon a helyen, ahol álltam, vagy ahol végigmentem, ott nyugodott édesapám, vagyis csak nyugodott volna, hisz a szemtanúk szerint az ötvenes évek elején a csontokat egy éjszaka leple alatt kiásták, és kamionokkal elvitték a kúlai bőrgyárba. A szemtanú a sintérgödör melletti téglagyárban dolgozott, és hallotta a kamionok zúgását és reggel látta az üres gödröket, a gödrök mentén a koponyákat, kéz és lábszárcsontokat. Tehát még a halottakon is genocidot hajtottak végre. Könyvet írtam, címe:

KERESEM AZ APÁM SÍRJÁT

A könyvben megtalálható az áldozatok névsora, annyi, amit sikerült összegyűjteni.
Csúrogon 550 magyar áldozat
Zsablyán 254 magyar áldozat
Mozsoron 61 magyar áldozat

Kubinyi Anna szőttese: Ezeréves fa (részlet)

A lány gyökere

Vannak szavaink, fogalmaink, amelyeket halálra kínoztak azok, akik érdektelenek bennük, és azok is, akik vélt nagyságuk kifejezésére úton-útfélen ezekkel takaróznak: haza, hazaszeretet, hazafi, anyaföld és -nyelv, magyarság, turulmadár, hét vezér, Himnusz. Kiürültek a szavak, kínos emlegetni őket. S valóban, nemzeti szlogenként gyanúsak és unalmasak. S nem is kell szajkózni: a konkrét emberről úgyis kiderül, hogy ki is ő valójában e fogalmak összefüggésében. Ezek közé tartozik az is, hogy erősítsük, védjük meg, ápoljuk *gyökereinket*. Hát persze, persze, hogyne, azt kell, úgy van! Illetve: hagyjál már ezzel, te Gyökér.

Mellbevágott egy Felvidéken élő magyar gimnazista lány szájából *ez* a szó. Egyedül érvelt a magyarok mellett, védte múltunkat, magyarázta keserűségünket Trianon miatt. Mindenki más szlovák volt körülötte. Bátor lány volt. Tudta, hogy senkit sem fog meggyőzni, legjobb esetben elnézik neki, hogy magyar. Mondogatta ugyan, hogy ott, ahol most szlovák társai azt hiszik, hogy ők vannak otthon - Kassán, Rimaszombaton, Rozsnyón, Révkomáromban -, ott az ő és magyar társainak nagy- és dédszülei ezer éven keresztül színmagyar hazát tudtak magukénak, s most zavarban kell lenniük, hogy "mit keresnek ott", miért nem szlovákul beszélnek a “hazájukban”. És egyszer, egy heves pillanatában, látva az értetlenkedő szlovák társait - akiknek a fejét azzal tömik, hogy ez a föld az ő 1500 éves szlovák ősi hazájuk - kemények kimondta::

-Ti ezt nem értitek. Én értem. Ezek a mi *gyökereink*. Nekem az anyám, aki csak magyarul beszél. Innen eredünk, ide köt minket minden. Valamennyi dédnagyszülőm hazája ez. Akkor tőlem ki vette el és milyen jogon? Tudjátok, mi az a gyökér? Amiből eredünk.

A szlovákok ebben a pillanatban elhallgattak - átmeneti időre. Kiszaladt belőlük a felismerés:

-Igen, ezt tudjuk rólatok! Hogy ti minden áron ragaszkodtok a gyökereitekhez. Nekünk ez nem olyan fontos. Nincs senki más, aki annyira erősen hinne ebben, mint ti, ez gyanús. Jó, jó, de ez ma már nem számít! Ez a múlt, amire búsan tekintgettek. Kit érdekel ez ma már?

A magyar kislányban több bölcsesség volt, mint az egész mai magyar propagandában. Mert a szívéből fakadt ki. Ő pontosan tudta, átvette a déd-, a nagy- és az édes szülei véréből, hogy azért az övé ez a föld, a Felvidék azért az ő elvehetetlen magyar hazája, mert ezer éven keresztül minden oda kötötte őket. Legalábbis azokon a hatalmas, a tömbmagyarsághoz tartozó déli területeken, amelyek mindig is magyaroknak voltak színmagyar hazája.

A lánynak ma már teljesen mást tanítanak, a nagyszüleinek is azt próbálták bevésni, hogy ez egy szláv haza, a lengyelek északi partjától a szerbek, bolgárok balkáni világáig, amelybe

betolakodtak a magyarok. Akár lehet így is. De ez 1100 évvel ezelőtt történt, nagyjából a senki földjén, amelynek a Dunától keletre eső fele csaknem kihalt volt, a Dunától nyugatra pedig sokkal inkább a római-germán érdekszférának volt felségterülete, mint a szlávoké - hogy "szlovákokról" ne is beszéljek, hiszen nem beszélhetek, nonszensz lett volna akkor.

A lány világosan megmondta, hogy azért nem fog soha más lenni, mint magyar földön magyar lány a mai Szlovákia területén, mert ő ezt így örökölte vére minden sejtjében, lelke minden titkában, esze minden zegzugában, mert ő és minden őse itt született, itt élt, ez volt a földje. Miért várják tőle, hogy átdolgozza a génjeit?

Miért remélik és kérik, hogy kitépje a gyökereit? Ez emberi hajlam számára éppúgy képtelenség, mint ahogyan a négyszáz éves öreg tölgy soha nem hajol le annyira mélyre, hogy kitépje a maga életét, a gyökereit. Megtagadhatja-e a lány az őseit? Gyávává teheti-e a kérkedő szlovák hatalom, oly megalkuvóvá, hogy egyszer azt mondja: Igaz, ez itt Gömörben, Ipolyságban, Csallóközben szlovák föld, szlovák örökség, szlovák hagyomány? Dehogy! Ez itt rablás csak, folyamatos kísérlet egy nép múltjának elrablására, kifosztására, mert ez a múlt örökké arra emlékezteti a rablót, hogy kicsinységében erőszakkal lopott.

A lány igaza oly világos volt számára, hogy a szemükbe vágta: Ti el sem tudjátok képzelni, hogy milyen lehetett nekünk Magyarországon 1000 éven keresztül állandó szláv fenyegetettségben élni, magunkra utalva? Csak a magunk erejében és hazájában bízva? A magyar nép csak azt tette, mint a tölgy: élni akart, és nagyon mélyre, nagyon szélesen engedte a földbe a gyökereit. Aztán jöttek kegyetlen rablók, megirigyelték ezt, de mivel utánozni nem tudták, elvették a földet. Szívesen megtették volna, hogy terméketlenné, sivárrá mérgezik, a fákat kiirtják gyökerestől - de akkor mi maradt volna nekik? Mire foghatták volna rá utólag, hogy íme, a mi ősi szlovák földünk, az ősi Szlovákiában?

Amíg itt 10 millió, mellettünk további két és fél millió magyar őrzi saját nemes fájának gyökerét, addig ez egy haza, egy föld, egyetlen termékeny medence marad. Az anyánktól és apánktól örökölt haza, amelyben van hazaszeretet, vannak hazafiak, akiknek közös a nyelvük, múltjuk, ugyanazt jelenti a himnuszuk.

S lesznek gyökértelenek, akik ezt csúfolni fogják, a fogalmak tartalmát megvetik - mert nekik nincs, vagy máshol van. Cigány vagy roma? Tót vagy szlovák? Román vagy oláh? Német vagy sváb? Zsidó? Magyar vagy hungarus? Csak az a fontos, mi gyökerezik a szívedben, minek szereted magadat. A földet, melyben s míg gyökerezel, sen-ki sem veheti el.

Nagyapám mellé ugyanaz köt oda, mint az ismeretlen felvidéki lányhoz.

Akiknek Rákóczi a saját kedves cárjuk
Ruszin magyarok

A ruszin magyarok Kárpátalján természetesen ruszinok. Akkor is ruszinok voltak, amikor főként magyarok voltak ők is, bár ruszinul beszéltek. Nekünk azok voltak ám a szép idők ("Those were the Days my Friends" - aki ismeri a gyönyörű popdalt a 60-as évek végéről, tudja, miről beszélek). A ruszinok úgy éltek velünk azonos közösségben, hogy sok száz éven át nem is tudták, hogy mi nem testvérek vagyunk. Kárpátalja szegény, viharvert népének szüksége volt egymásra, mindenkinek a másikra, s mert a magyarok erősebbek voltak, ruszin testvéreink mellettünk ébredtek, feküdtek, éltek, szerettek. Míg aztán el nem szakították őket… - kik is?

Hát a cseh testvéreik bele a derék új, soha nem látott Csehszlovákiába. Aztán a szlovák testvéreik a soha nem látott Szlovákiába. Aztán a szovjet testvéreik a soha nem látott Szovjetunióba. Aztán az ukrán testvéreik a soha nem látott Ukrajnába. Szegény ruszinok mindig csak egyetlen országot láttak maguk körül ezer éven át, egy bizonyos Magyarországot, de abból már régóta nem ehetnek. Mindenesetre megszédültek egy kicsit az újdonság erejétől, amikor az első világháború után ők is csehszlovákok lettek. Jobb volt magyarnak, mert azokat legalább mindig látták maguk körül, csehszlovákot viszont soha, legfeljebb a rendőr vállpántján.

Ezek a derék, szegény, szerény emberek, a ruszinok jobban szerették Rákóczi Ferenc fejedelmet, mint bárki más, jobban még a magyaroknál is. Ők csókolták meg először a földet Vereckénél, amelyre a fejedelem lépett 1703 júniusában. A fejedelem lábát akarták, de Rákóczi nem engedte. Maradt nekik az anyaföld.

Ott fent a magasban, a Máramarosban, a Keleti-Kárpátokban, a Talabor folyó környékén van egy hegy, a Bovcár. A neve nem igazán hasonlít Rákócziéra, pedig mégis az övé. A "bovcar" ruszinul azt jelent, hogy "itt járt a cár". A ruszinok Rákóczit tekintették az ő szeretett cárjuknak, róla nevezték el kedves hegyüket.

Később talán Benes vagy Masaryk azt szerette volna 1920 környékén, ha róluk keresztelik el, de ez elmaradt, mert az ő lábnyomát nem csókolták meg a ruszinok, csak akkortájt, mikor kitakarodtak onnan a csehszlovák megszállók - igaz, ez nem csók volt, hanem csak valami afféle, és úgy működik, hogy az ember kisercinti a szájából, ha ruszin, és soha nem akart csehszlovák lenni.

A Talabor: a Máramarosi Keleti-Kárpátok havasaiból keresi az útját a a kis folyó a nagy Tiszához.

Rögök Attila lába elé
Délvidéki harcok véráztatta földje

2010 decemberében avattuk Attila hun király szobrát A Magyar Művészetért Szoborkertjében. A legrangosabb vendég az Országgyűlés elnöke, Kövér László volt, de nekem ugyanennyit jelentett Erdős Péter is a csallóközi Királyfiakarcsáról. Az avatás előtt jelképesen fákat ültettem a házelnökkel: valamennyi cserje a Kárpát-medence egy-egy nagy tájegységéről származott, Csallóközből, Gyimesekből, Udvarhelyszékről, Kunságból, Kalotaszegről. A 10 előre kiásott gödörben kevert föld volt: az előző évben minden utamon gyűjtöttem egy-egy rögöt összesen 36 megyénkből, Marostól Vasig. Jelképek...

De minden másnál nagyobb emléket hagyott bennem egy áldott mozzanat. Túl voltunk már az ünnepi beszédeken, a szobor leleplezésén, amikor az első sor mögül kivált egy háromfős csoport. Soha nem láttam őket, mégis mindig megmaradnak. Odaléptek a talapzathoz. Egy kis kendőből kicsavartak egy kis csuprot. Vezetőjük előrelépett, kezében a csuporral, s felmutatta:

-Bácsból vagyunk, Délvidékről. Ezen a csupron sok lyuk van. Benne szent föld, sok csata helyszínéről hoztunk egy-egy morzsát, olyan helyekről, ahol mi, ottani magyarok a hazánkat védtük vérünk árán ezer éven át, s most ugyanott, az anyaföldünkön idegen országban élünk. De a föld szent maradt, őseink vére áztatta, s ez a mi vérünk is, mely benne marad mindörökké. Ezért elvehetetlen. Oláh István vagyok, az észak-bácskai cserkészek vezetője.

Melléléptek kísérői - köztük egy pesti szépségeket meghazudtoló fiatal lány -, s egymást felváltva mondták el a csuporba rejtett rögök származását, történetét, a csaták helyét.

Amikor véget ért ez a papoknak is nagy kihívást jelentő spontán áldás, a visszaemlékezés a múlt harcaira és a jeleket hordozó rögökre, lehajoltak mindhárman, a kezükkel egy gödröt ástak a fagyos földbe, tartott, ameddig tartott, a jelen levő mintegy száz ember moccanni sem mert. Aztán belehelyezték a csuprot Attila szobrának talapzata előtt a földbe, visszaásták kezükkel - a szépség a szép kezeivel - a földet, elsimítgatták, a szoborral szemben mélyen meghajoltak, és visszaindultak eredeti helyükre, a sorok mögé. Oláh István:

-A csupron azért van sok lyuk, hogy a mi földünket az eső, a hólé egybemossa az önök hazai földjével. Így tér haza a haza.

Papok kihívását említettem az előbb. Ránéztem Kusztos Tibor református lelkészre, aki Bánffyhunyadról jött át feleségével megáldani Attila szobrát. A lelkész szemében könnyeket láttam, a kihívás legyőzte őt. Véletlenül ránéztem a magyar légierő parancsnokára, Pintér Zoltán komor arcára, morzsolgatott valamit a szeme sarkában a kézfejével. Óvatlanul meg-

pillantottam Benkő László zeneszerzőt, nézett maga elé meredten, és homályos volt a szeme. Kobzos Kiss Tamás ugyancsak morzsolgatósra fogta. Kő Pál volt az egyetlen kivétel. Ő világosan és sötéten és egyértelműen könnyezett.

Gyorshír

Egy órával ezelőtt becsöngetett, majd e percben távozott tőlünk egy dél-koreai fotóriporter-tudósító. A Magyar Művészetért Szoborkertjét kereste, majd azt kérdezte, igaz-e, hogy itt található nálunk Attila hun király lovas szobra. Aztán érdeklődése kiterjedt az Árpád és fiai szoborcsoportra, majd Szent Istvánra, Aba királyra. S végül a két kun kapitányra.

Lassacskán - ázsiai körültekintő óvatossága után - kiderült, hogy a hunokról és a magyar honfoglalásról akarnak filmtudósítást készíteni, és ehhez folytatnak előtanulmányt - interjút is készítettek velem a témában. S kiderült az is, hogyan jutottak el hozzám, A Magyar Művészetért Szoborkertjébe. A netnek köszönhetően olvastak arról, hogy van valahol Ma-gyarországon egy Attila szobor. Addig keresték, míg megtalálták. Természetesen hallottak arról, hogy 2011-ben Pekingben kiállította ezt a szobrot az ottani Szépművészeti Múzeum is. Jó hallani ilyesmit.

Hunor és Magor

Több mint százötven évvel ezelőtt Giuseppe Mezzofanti olasz bíboros és nyelvész (1774-1849) Frankl Ágoston cseh nyelvésznek a következőket mondta a magyar nyelvről, amelyet 57 más nyelven kívül szintén beszélt: "Tudja, melyik nyelvet tartom a görög és latin mellett, minden más nyelv előtt, leginkább dallamosnak és a verselés szempontjából leginkább fejlődésre képesnek? A magyart! Az új magyar költők verseit ismerem, ezeknek dallamossága teljesen magával ragadott. Ügyeljen, ebben a nemzetben egyszerre csak fel fog tündökölni egy költői lángész, aki teljességgel igazolja jóslatomat. A magyarok, úgy látszik, még maguk sem tudják, micsoda kincs lakozik nyelvükben".

Vannak magyarok, akik akkor is tudták, hogy így van ez, mikor még meg sem születtek, és vannak magyarok, akiknek egy egész élet is kevés ahhoz, hogy ezt fel- és elismerjék. Állampolgár a táskájában a személyijével még nem ugyanaz, mint aki egész népét, múltját és mai lehetőségeit a szívében hordozza, mert szíve két fő kamrája a négy közül: évezredet átörökítő édesanyja és tőle kapott édes anyanyelve. Van, akinek ez nem számít, beszéli, használja, de véletlenszerű és mindegy neki, hogy ezt - s hogy miért éppen ezt - örökölte. Ennyi erővel máshoz is tartozhatna, tartozik. Ki a Káin és Ábel testvérviszonyából eredő következtetéseket tanulmányozza, ki Hunorében és Magorében hisz okfejtés nélkül.

A fotón a főalak, Árpád fejedelem szobra Györfi Sándor Árpád és fiai nevű, négy alakos szoborcsoportjából A Magyar Művészetért Szoborkertjében - tőle van, neki szól hűségünk.

Oláh István Délvidék véráztatta földjét hozta el Etele király lábához

Ki az anya, és ki a fia?

Rövid megemlékezést írok itt most, mert az alábbi vallomás nagyon személyes, kevés közhasznú eleme van, nem akarom, hogy e szubjektív momentum túlterjedjen határain.

2004-re, második kis gyerekem, Botond keresztelőjére Györfi Sándor (1-2 órával korábban Botondot a víz alá tartó keresztapa is) elkészítette és a kertünkben felállította új szobrát, ezúttal egy párost. Mire hazaértünk Kiskunfélegyházáról, a keresztelőről Budára, ott állt a köztéri méretű szobor, a szobrász úgy szervezte, hogy Zrínyi Ilona és a kis Rákóczi addigra elfoglalta helyét a talapzaton. Amikor megérkeztünk a népes ünneplő táborral, mindenki nagyot nézett.

A szobor neve: 1688. január 17. Ez az a nap, amikor két és félévnyi hősies küzdelem után - részben árulás miatt - Zrínyi Ilona, egész Európa szemében a legbátrabb asszony, átadta Munkács várát a császári csapatoknak. Az előtte való pillanatban azonban 12 éves fiának átnyújtotta ősei, a Zrínyiek kardját: a tied a felelősség a haza szabadságáért, védd meg, fiam.

Örökkévalóságba tartozó mozdulat. Anya és fia. A hűség, szeretet, bátorság és önfeláldozás szimbóluma. És azt is jelzi, hogy legyél bátor meghalni a szabadságért. Mint minden Zrínyi. Maradj te Rákóczi, mint én a Zrínyi lehettem. Kardot adni a fiú kezébe felér egy vallomással: fiam, lehet, hogy belehalsz, de a te karodba való a kardom.

Vajon véletlen-e, hogy mire hazaértünk, ez a szoborpár várt bennünket akkor már második, gyors egymásutánban született kisfiam - Előd után másfél évvel született Botond - keresztelő ünnepén? Nem csupán keresztvizet kapott a fejére, hanem egy kardot is a kezébe.

Az anyám áll ott a sziklán, és én térdepelek?

Vagy a fiaim állnak ott, és elkérik a kardot édesanyjuktól?

Feleségemmel soha, de soha nem beszéltem meg ezt a szimbólumot. Nem is sejti. Ha véletlenül nem kerül kezébe ez a könyv, akkor nem is fogja.

Tudja, vagy sem, ő nyújtja át a fiának, Botondnak - aki Előd, majd később Etele, Emese és Lél nélkül még soha nem indult útnak sehova. Együtt fogják ezt is, bár még ők sem tudják, hogy megkapták. A turul sem tudja, hogy jelképmadár. Egyszerűen csak repdes, vadászik, és kerecsensólyomnak hívják a szakkönyvek, mások meg az örökös feltámadást látják benne.

Igaz is! A magyar történelmi nagyságokat és szimbólumokat felsorakoztató Szobor-kertünkből hiányzik a turul. S már látom is, ahogyan egy kiváló szobrász, Szórádi Zsigmond előbb-utóbb felállítja nálunk új turulszobrát - vagy ha nem azt, valamit, ami a magasba tör.

Idézet az Ismét Vereckénél című Rákóczi balladából, melyben Rákóczi szerepét Varga Miklós, Zrínyi Ilonáét Gubás Gabi énekelte:

Rákóczi Ferenc
Anyám, meg kell halnom?
Fiaim elvették
S ha felkötöm kardom
Nem lesz nekik mentség

Békét akar a nép
Nem háborút vérben
Ringatni gyermekét
Védeni ölében

Zrínyi Ilona
A sírok felkelnek
Asszonyok lázadnak
Kardot a nemzetnek
Ellene támadnak

Esküt az országnak
Életet népednek
Fogadd meg anyádnak
Nem félted véredet

Rákóczi
Vezérlő csillagom
Száműzött jó anyám
Hiteddel vállamon
Szólít már a hazám

Félek, testem remeg
A lovam fordulna

A szívem nem enged
Annak vagyok foglya

Anyám, félek, félek
Elbukunk mindnyájan
De szíveddel kéred:
Hiszek a hazában

Hiszek az Istenben (kórussal)
A magyar szabadságban
Amely verhetetlen
Ha rajta áldás van

Hiszek Erdélyben
Kunokban, jászokban
A vitéz Felföldben
A kifent kardokban

Zrínyi Ilona
Hiszek a fiamban
A kitárt szívében
Hiszek a kardjában
Isten kegyében

Ősi földed védd meg (kórussal)
És ne hátrálj vissza
Mások éltét véded
Ez a vezér sorsa

Sújtson Árpád kardja
Zúgj le Vereckéről
Vezesd néped harcba
Kísérlek az égből

A Zrínyi Ilona-díj, amelyet Gubcsi Lajos és Györfi Sándor alapított 2013-ban. A dombormű Györfi-alkotás

Rákóczi:

Árpád népe vár rám?
Vagy megvert seregek?
Sárba tiport hazám
Most szívedhez érek

Ismét Vereckénél
Apátlan országban
A Kárpátok földjén
Igazság, mondd, hány van?

Vérben ázó hazám
Remegő remények
Mint apára vár rám
Mit mondjak szegénynek

Bújtam, mint üldözött
Sötét barlangjában
De végre meglelem
Honom a hazámban

Zrínyi Ilona és fia, a kis Rákóczi A Magyar Művészetért Szoborkertjében

Valamennyi gyermekem
Egy mindegyik

"Egy mindenkiért, mindenki egyetért!" - ez a jelszavam a családom jövőjét illetően. Nem is jelszó, több annál: vágyálom. Elérhetetlen. Olyan, mint a közmondás: Nem lehet enyém a világ minden szép nője. De törekedni kell rá.

Hét édes gyermekem van, a nyolcadik, Lelle fentről őrzi az eget fölöttünk. Takarítja, tisztogatja, fényesíti, nem sürgeti, de tudja, hogy meglátogatjuk. Készül rá, csak egyetlen egy napot és éjszakát töltött itt, a kérdéseit sem tehette fel. Van mit bepótolni, s idő is lesz rá. A 8 gyerek két édesanyja nevében is hiszek az együttesükben.

Egyik sem hasonlít rám, de gyanakvás helyett látom a vonásaikban magamat. Különkülön mindegyikben vissza-visszatérve egy-egy jellel. Ha e jelek bennük értik egymást, a másikét, akkor van egy saját, senki által nem beszélt és nem értett nyelvünk. Úgy hívják, hogy a családunk. Innen lefelé és felfelé van egy-egy fokozat: az egyik az ő, ő, ő, én, ő, és így tovább, s a másik: a haza. Ezt tudjuk mindnyájan, azt viszont nem akarjuk eldönteni, hogy a két irányból melyik a fokozat lefelé és felfelé. Most ez, holnap amaz, és gyorsan megfordulva, láthatatlan sebességgel.

Olyan teljességet értem le, amiről soha nem álmodhattam. Fittyet hányok minden bajra. Egy közös szemvillanás valamelyikkel, egy vidám kacagás, irónia és ugratás, hurrá az ötösért matekból, győzelem a prózamondó versenyen, és Nagy László imitálása a kézilabda-edzésen - ezekből naponta van két és félmillió, feledtetik velem az ármányt, amely pedig élő média- és politikai-gazdasági gengszterekben naponta betolná a pofáját az életembe. A gyerekek egyetlen levegővétele kitaszítja őket onnan.

Ezt nem folytatom, legtöbb olvasóm érti. Egy gyerek helyett nyolc látszólag nyolcszor több. Pedig nem. Egyetlen egy éppúgy a végtelen lehet, mint nekem a hét és testvérük az égben. Itt meg kell állnom egy szóra. Lelle úgy ment el, hogy itt maradt. A helyi plébános eljött, megszentelte a kertünket, s a kertnek azt a helyét, ahol Lél hamva kapott örök helyet egy Györfi Sándor szobrászművész által kifaragott sziklában. Testvérei minden nap kimennek hozzá, vidám sztorikat mesélnek neki, megsimogatják nevének betűit, megigazítják a virágokat, és nagyon várják a születésnapját, szeptember 23-át, amikor újra és újra eljön közénk, mint egykoron, amikor annyira vártuk 2009-ben.

A többi rajta van e két fotón. Nem is tudtam, hogy az elsőt valaha valaki elkészítette, a véletlen csúsztatta a kezembe. Nem tudom, az öt kicsi közül ki és mikor volt így az ölemben. Nem ismerem fel. Mind egy és ugyanaz, mind egyért ért egyet.

MIG-29-esek és Gripenek bűvöletében - Botond és Előd a kecskeméti repülőtéren

Az a bizonyos 1 másodperc

Lehet kegyetlen is hozzánk az élet, ha megunta buksink simogatását. Előfordulhat, hogy olyan helyzetet teremt, amikor egyetlen másodperc alatt kell eldöntenünk egy egész életszakaszra kiható ügyet, és a kezünket - az eszünket - rossz beidegződés, tévedés vezeti. Az én életemben is megtörtént ez 2011. szeptember 20-án kora este, valamikor fél 7 körül, egy autóban, parkolva, a térdemre tett papírra leírva a nevemet.

Este 6-ra Hende Csaba honvédelmi miniszter a hivatali szobájába kért, előzőleg kétszer jelezte telefonon, amit jobbkeze, titkárságvezetője, a kétes hírű Borbíró Zoltán jelenlétében újra előadott: a sajtótámadások, a traffipax-elhárító használatát ért vádak miatt mondjak le. "- Tedd meg nekem ezt a baráti szívességet kérlek, nagyon kellemetlen helyzetben vagyok." S itt is hozzáfűzte, mint már korábban: - "Tudom, hogy öt kis gyereket nevelsz. Biztosítok helyette olyan munkát, amely a mostanihoz hasonló jövedelmet teremt."

Nem írtam alá a felmondást, kiindultam a szobájából, mögöttem néma csend. S megszólal Hende Csaba: "- Kérlek, gondolkodj rajta legalább 24 órát, és holnap este térjünk vissza rá." Ezúttal is nemmel válaszoltam, így léptem ki tőle. Visszaindultam munkahelyemre, a HM Zrínyi Média Kft.-hez. Útba esett azon barátom irodája, aki előzőleg, Hendéhez tartó utamon azzal a személyes tanáccsal látott el, erre vette ígéretemet, hogy semmiképpen se mondjak le, mondjon fel Hende, ha akar - de úgysem mer, mert akkor egyben azt is vállalnia kell, hogy (vagy magától, vagy majdani bírói döntés hatására) ki kell fizetnie nekem 35-37 millió forintot, mint kártérítést. Ezt pedig nem meri megtenni, mert akkor nem az én fejemet veszi a sajtó, hanem az övét. Eddig a barátom képlete, ami teljesen egybeesett az én korábban már meghozott elvi döntésemmel, hogy mocskos kis sajtótámadások miatt soha nem fogok lemondani - nem vagyok én olyan ijedős gyerek. S ez igaz is.

Megálltam az autóval - melyen még mindig rajta voltak azok a bizonyos kamu-jelzők, amelyek lefényképezésével az Index megpróbált kinyírni - a barátom irodája előtt. Becsöngettem, szerettem volna megerősíteni neki: lelkiismeretem szerint, nemlegesen döntöttem. Nem találtam ott senkit. Nyúltam a mobilomhoz, hogy felhívom. Jó ösztön volt-e, vagy már a bizalomvesztés kóros jele, de rájöttem valamire: engem egészen biztosan figyeltetnek a katonai ügyészséggel attól a perctől kezdve - vagy már korábban is -, amikor kiléptem Hendétől a nemleges válasszal. S ha figyelnek, nincs jogom elárulni nekik, hogy kihez vezet az első telefon - hogy ki az én fontos tanácsadóm. Nincs jogom bajt hozni rá. Ilyen félelmet soha nem éreztem még életemben, de a barátom féltése erősen kalapálni kezdett bennem. Nem tárcsáztam a telefont. Ez volt az első megbénult döntés, habár emberileg tiszta.

Ültem az autóban, indultam volna tovább a Zrínyibe. Mégis tárcsáztam, a feleségemet hívtam, még semmit sem tudott erről az egész Hende-zsarolásról. Röviden és nagyon félénk hangon azt mondta, hogy semmiképpen se mondjak le, hiába ígér bármit is Hende, úgysem tartja a szavát, ha a kezében lesz a lemondásom. - Csalók! És akkor mi lesz a családdal?!

Az én hibám, hogy ez a mondat nem ült belém kellő súllyal. MINDIG mindenre találtam megoldást az életben, ezért soha nem kellett alkut kötnöm. Itt nem is akartam, bólintottam hát a feleségemnek, hogy igen, igaza lehet... de valójában nem fogtam fel mondata súlyát.

Még mindig nem indultam tovább. Minden hozzám közel álló ember ösztönösen azt mondja, hogy nem szabad hinni nekik.

De, de, de… Végül is mi itt a probléma? Miért kellene nekem a Zrínyi vezetői székében ülnöm? Hol van az megírva! Szeretem, nagyon kedvemre való, teljes energiámmal végzem, de ha mást akarnak…? S kezdett felerősödni bennem Hende kérő szava: "- Kérlek, tedd meg nekem ezt a baráti szívességet." Barátomnak e perctől nem tekinthettem, de szívességet miért ne tehetnék. Tehetek, hiszen háromszor ígérte meg, hogy ad helyette hasonló jövedelmű munkát.

De ad-e? De ad-e?

Aztán a levegőbe ütöttem. Ad. Egy ember nem hazudhat a szemembe ilyen fontos erkölcsi kérdésben. Egy volt barát még kevésbé. Egy miniszter pedig a legkevésbé sem, különösen nem egy honvédelmi miniszter. A hon!

Kezdtem elbizonytalanodni. Talán engednem kellene, menjenek a fenébe, úgy, ahogyan vannak, kibírom más munkakörben is. Vesztemre belebonyolódtam a töprengésbe, ahelyett, hogy a Zrínyi felé kormányoznék már percek óta. Ott aztán munkához látok, jöjjön, aminek jönnie kell, vagyis ha holnap is azt tapasztalja Hende, hogy nem mondok le, akkor holnapután felmond, és kész… vagy elkezd gondolkodni, és az egyetlen lehetséges lépést teszi, amit ilyenkor normális ember tesz vezetőként: megindítja a vizsgálatot, amit én eleve kértem tőle ebben a pillanatban, nála járván.

A tétovaság eluralkodott rajtam, még mindig az autóban ültem. Egy hozzám nagyon közelálló embert hívtam fel, elmondtam neki, mi történt, gondolkodott, és szó szerint ezt mondta:

-Figyelj rám! Te egész életedben ezekkel a hülyékkel akarsz harcolni? Úgysem hagyják abba soha.

Ez a kristálytiszta, nyugodt hang megtette - összes romboló, káros - hatását. Úgy vágott belém az igazságával, mint a kétszer kettő négy.

Ezekkel? Istenem, ezekkel? Ezekkel?

Egyetlen mozdulattal lehajoltam, a térdemre tettem a papírt - a három változat: a miniszteri felmondás, a kivizsgálás óhaja és az én lemondásom egyaránt ott volt velem Hendénél, bármelyiket választhattuk volna ott, de egyiket sem választottuk -, és egyetlen villámgyors mozdulattal aláírtam a felmondásomat. Azonnal visszavittem a minisztériumba, leadtam.

Mire visszaértem a Zrínyibe - nem találtam ott már senkit - e kis kitérő okozta késlekedéssel, már nem voltam az igazgatója.

De jó érzés fogott el. Megtettem, amit az ösztönöm diktál. Hende Csaba a felmondási időm egy hónapja alatt bőven tehet ajánlatot. Lehet, hogy éppen itt bíz meg valami feladattal azok közül, amelyek nagyon hozzám kötődnek, és éppen most indultak volna be a Zrínyiben: az Új nemzedék - Nemzetéért program, a drog elleni segítség és harc, és az új rádiós stúdióból a web-rádió műsor 10 nap múlva, valamint a web-tévés kísérleti adás egy hónap múlva... Itt, vagy máshol… van munka bőven.

Hende Csaba utolsó, hozzám intézett szava azonban nem így szólt, ígéretét elhallgatta, majd letagadta. Az a bizonyos legutolsó szó az előtt egy órával az irodájában elhangzott ugyan, de soha többé nem tért vissza rá: - Adok helyette mást. Kérlek, gondolkodj rajta legalább 24 órát, s térjünk vissza rá holnap. - ÉN lemondtam, s Ő soha többé nem tartotta magától megválasztott adott szavát. Ami nálam becstelenség, súlyos bűn. Hazugságával megfosztott a munkajövedelemtől, megváltoztatta egész népes családom jövőbeli helyzetét - nagyot rombolt rajta.

Régóta figyelem az élet törvényeit. Nem kell megátkoznom Hende Csabát. Amit tett velem, az az ő tette. Lerója neki “háláját” az élet, az ő élete. Csak bírja ki..., mint Döbrögi.

A Zrínyi Média akkori új logója 2011-ben

Zrínyis terveim között kiemelt helyen szerepelt a drog elleni küzdelem, íme az egyik a logótervek közül, velem együtt törölték ezt is.
"Maradj veszteg, Lajos, abból nem lesz baj!"

Az MTV Híradó is böffent egy nagyot

A közszolgálati média korábban, a Zrínyibe történt belépésem másnapjától kirobbant médiaszenny-kiöntések idején nem szállt be a velem szembeni rágalmakba. A végső fázisban, kirúgásom előtt, alatt és után azonban az idomítók már nem akarták visszafogni az ebeket ott sem. Beszálltak, lelkük rajta. Hanem a rettenetes izzadtságszag itt it iszonyú büdössé vált.

Lemondásom után az egész sajtó megtelt a hírrel. Az MTV is. Másnap, a napközbeni adásokban és a teletexten is fontos hír lettem. Sebaj, belefért.

Este több évtizedes - mára már megszűnt, de akkor még élénk - szokásom szerint a Híradót néztem. Távolról sem a vége felé, hanem a törzsanyagok között az egyébként számomra értéktelen bemondó, egy Alföldi Zoltán nevű elkezdi szép, komoly, komótos, kiemelt hangon tagolni a lemondásomat, a traffipax-elhárítót, stb. Szakállasnak tartottam a lemondás után 24 órával ezen rugózni egy MTV Híradóban, de úgy gondoltam, hogy az idomárok találtak még vérebeket, nyilván a Híradó akkori vezetője, a később hasonló ügyek miatt kirúgott nevesenki nevű verőember rendelte el. Rettenetes figura volt, de ekkor már elég rettenetes volt az egész Híradó.

Aztán egyszerre megfagyott bennem a levegő. Azt mondja ez a zengő hangú Alföldi Zoltán, erős nyomatékkal, hogy:

-Gubcsi Lajos a könyveit korábban állami pénzen adta ki.

Hogy az anyád keserves….!

Még csak nem is azzal a jól megszokott sunyisággal, miszerint: "Mint az Index megírta…", vagy "Mint a Magyar Nemzet beszámolt róla…". Ez a trutymó-sunyi fogás elterjedt volt a gennysajtóban, s átvette már a közmédia is, ha ki akart nyírni valakit. Itt azonban nem tétováztak. Itt nem hivatkoztak senkire, mert az tompította volna a hír élét, értékét. Itt közöltek egy erős tényt, erős hangon, egy olyan szövegkörnyezetben, amely arról szólt, hogy Gubcsi bűntényt követett el, lemondásra kényszerült, de ez nem nagyon meglepő, mert ez a Gubcsi folyamatosan bűntényeket követ el, lám, ezelőtt pl. állami pénzen - értsd az államtól ellopott pénzen - adta ki saját könyveit. Itt nincs kertelés, ez a Magyar Televízió, annak is a Híradója.

Szegény, beteg, 86 éves édesanyám rémülten hívott fel: - Kisfiam, mit tettél, egyfolytában hívnak az ismerőseim, hogy hogyan tehettél ilyent! Mi történt, fiam? - Feleségem és a gyerekeim némán ültek mellettem, ők már tudták, miről van szó, anyám egy egyszerű kiskunfélegyházi világban el sem tudta képzelni. Hogy' is tudhatta volna, hogy itt hemzseg-

nek a gazemberek, Budapest szívében minden négyzetméterre hull egy-kettő, s nyomukban ugyanannyi hulla.

Azonnal bepereltem volna az MTV-MTVA-t is, de visszatartott egy emberi érzés. Sok évet dolgoztam ott, életem fénylő része, rengeteg embert ismerek közülük - bár többségüket kirúgták a különféle párttisztogatások során, most is -, hogyan pereljek be egy ilyen céget? Teltek a hónapok, hallgattam. Végül elszántam magamat. Azt mondtam az egyik illetékes, első számú vezetőnek, hogy OK, nem perlem be őket, ha cserében leadnak egy-egy hírt A Magyar Művészetért legjelentősebb eseményeiről, hiszen nyilvánvaló, hogy szabotálják ezt a díjrendszert. Írásban, kettőnk aláírásával megállapodtunk. Elálltam a pertől. Természetesen semmit sem teljesítettek, 10 hónappal később még azt is megakadályozta egy barom - akinek egyébként semmilyen alapon nem szabadna beleszólnia az MTV ügyeibe, illetéktelen benne, nincs jogköre; jogköre nincs, de ő az úr -, szóval az utolsó, adás előtti órákban letiltotta, hogy lemenjen egy rövid reklámspot az akkor 25 évessé vált Magyar Művészetértről. Kivetette adásból az utolsó pillanatban,. valaki, akinek joga sincs a tévéhez.

Mégsem múlt el tanulság nélkül ez a Híradós kaland. Nem értettem, hogyan kerülhetett be adásba az a bizonyos mondat a könyvről. A legmagasabb, elnöki szinten mondták el többször is a szemembe, nem tudom tehát megcáfolni, csak hitetlenkedek:

Szóval ez az altáji Alföldi Zoltán úgy döntött, hogy megmásítja az eredeti, jóváhagyott, súgógépre is felírt szöveget. Abban nem volt szó arról, hogy korábban állami pénzen voltam bűnöző. Ezt ő - fogta magát, és - beleírta: Gubcsi kiada a könyvét állami pénzen...

Mit tegyek? Állítólag szóban megdorgálták érte, más nyoma nem volt. Szebeni Istvánt azért rúgták ki egy évvel később, mert utólag, véletlenül bekapcsolt kamerák által felvett módon adásba került, hogy káromkodott egyet. Pfuj. Altáji Alföldi pedig beírt egy aljas, bűncselekménynek minősülő rágalmat, behintett vele egymillió nézőt, majd másnap olvashatta - hasonló derűvel - a következő hírt. Aki nem hiszi, járjon utána. Tele van ez az út önkéntes utána-járókelőkkel, és egyetlen volt tévés barátom sem hiszi, hogy ilyen előfordulhatott. Ők esküsznek az én eredeti feltevésemre, arra, hogy központi elvtársak - ezúttal jobbközép egyenruhában és vállpántokkal - elrendelték a rágalom beolvasását.

Én mindenesetre megkíméltem az MTV-t, szeretett munkahelyemet, amely azokban a rohadt 70-80-as években olyan erkölcsöt nevelt belém, hogy ha nem muszáj - márpedig soha nem muszáj -, akkor ne bántsunk védtelent, főleg ne a tévében, mert az túl nagy hatalom.

Akár vigasztalhatnám is magamat, hogy azok közül, akik ezt tették, már senki sincs ott, sehol sincs ahhoz képest. Lekopott. Kirúgták. Kivéve azokat, akik a háttérben vannak. Ők jó eltársak, nem látszanak, bármit megtehetnek bárkivel. A bérenceket eldobták - jött más.

De hát éppen a sánta kutya hazudik, emberek!

2011. szeptemberi lemészárlásom után igazamat jogi úton is keresve megjártam a poklot. Erről is szól a Hazudj, s a bíró is megsegít című könyvem. Most azt a percet rögzítem, amikor két éves pokoljárás után ma egyszer csak valaki fénycsóvát villantott a kormos sötétben: a Fővárosi Törvényszék egy váratlan pillanatban megfordította a nyálkás-retkes folyamatot, és megfogalmazta az igazságot.

Az ítélet szerint tehát bűnössé vált Haraszti Gyula, mert bűncselekményt követett el a Magyar Nemzetben megírt cikkében, amikor azzal vádolt, hogy milliós nagyságrendben költöttem az állam pénzét a saját könyvemre. S az ártatlan - én, a magánvádló - súlyos sérelmet szenvedett el ezen bűncselekmény révén, hiszem aljas rágalmazást követtek el vele(m) szemben, tudatos módon, nagy nyilvánosság előtt. Felmelegedett a vér két év alatt kihűlő ereimben, amikor a vezető bírónő felolvasta döntésüket - amelyre egyáltalán nem számítottam, az ezt megelőző két évben ennek éppen az ellenkezőjét kellett megszoknom.

Már nagyon belefáradtam, olyannyira, hogy a többi perben a méltóság és a megvetés jegyében eleve lemondtam a fellebbezésekről - értelmetlennek látva azokat a gonosz elleni harcban. Haraszti és a Magyar Nemzet volt az egyetlen ügy, ahol az első fokon elszenvedett méltatlan kudarc - a Harasztit felmentő ítélet - után mégis fellebbezésre szántam el magamat. 2010-11-ben ők, a Magyar Nemzet vezetése és a velük együtt étkező hiénák voltak azok, akik likvidálni akartak munkahelyem, a HM Zrínyi Kft. éléről, s vigyoroghattak: ebben 100 százalékig sikeresek lettek. Tudtam konkrétan, hogy főnöke utasítására tette H.GY.

Részletek a Törvényszék utólag elküldött írásos ítéletéből:

….

A Fővárosi Törvényszék meghozta a következő **ítéletet**:

A rágalmazás vétsége miatt **Haraszti Gyula ellen indult büntető ügyben** a Pesti Központ Kerületi Bíróság 2012. évi október hó első napján kihirdetett 33.B.34.391/2011/13. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlottat bűnösnek mondja ki rágalmazás vétségében (Btk 179.§ (1) bekezdés (2) bekezdés b. pontja)…

A (2) bekezdés szerint a cselekmény súlyosabban minősül, ha azt aljas indokból, vagy célból, nagy nyilvánosság előtt, vagy jelentős érdeksérelmet okozva követik el.

A rágalmazás jogi tárgya a becsület, mint a személyiségi jog lényeges része...

... A vádlott tudatában volt annak, hogy a Honvédelmi Minisztérium rendelte meg a könyv szerkesztését és kiadását, a HM Zrínyi Média Kft. kötött szerződést a Honvédelmi Minisztériummal, de a könyv ettől még nem vált a magánvádló könyvévé…

Ezzel a körülménnyel a vádlott is tisztában volt, mégis ennek az ellenkezőjét fogalmazta meg tudatosan. Erre abból is lehet következtetni, hogy a cikk további részében átveszi az Index előző napi írását, amely szintén, amely szintén a magánvádlóval illetve azzal foglalkozott, hogy közpénzen szervezett rendezvényt a saját kertjében. Ebből az is kitűnik, hogy a vádlott állítását ebbe a sorba igyekezett beilleszteni, azaz hogy közpénzen adta ki a saját könyvét, hogy a közpénzből rosszul gazdálkodott, így nem pontatlan megfogalmazásról, hanem tudatos állításról van szó, mely alkalmas a becsület megsértésére.

A fentiek figyelembevételével a másodfokú bíróság megállapította, hogy a vádlott elkövette a … rágalmazás vétségét, mert nagy nyilvánosság előtt másról a becsület csorbítására alkalmas tényt állított…

2013. április 25.

Csekéné dr. Szegedi Mónika
a tanács elnöke

Dr. Bíró Emese
a tanács tagja, előadó bíró

dr. Patassy Bence
a tanács tagja, bíró

A képen az a dr. Futó Barnabás nevű ügyvéd látható, aki abban a pillanatban, hogy elkezdődtek a pereim, kiszállt az egészből, leginkább éppen a Magyar Nemzetben közölt fenti rágalom ügyében. Úgy volt az ÜgyVédem, hogy magamra hagyott, de a kétmillió honort soha nem fizette vissza az őt megbízó Zrínyinek.

Tetű tenyészet
Átmeneti kudarc a Duna-kanyarban

1987-ben megalapítottam A Magyar Művészetért Díjat, mely a 2013-ban bejelentett Zrínyi Ilona-díjjal, mint "végponttal", 16 elismerésből álló díjrendszerré nőtte ki magát. Köztük a legátfogóbb szellemiséggel az Ex Libris Díj rendelkezik, melyet összesen 625 esetben nyújtunk át 2009-2036 között sok olyan személynek és közösségnek, aki a mában teremti azt a múltat, amelyet a jövő majd nagyra tart(hat). Egyetlen ismérve a magyarság erejének kiterjesztése ott, ahol éppen e személyek és közösségek működnek szerte a világon.

Így jutottunk el a katonasághoz is azokban a hónapokban, amelyeket a Honvédelmi Minisztérium Zrínyi Média Kft.-jének igazgatójaként velük töltöttem. Az Összhaderőnemi Parancsnokság pl. már az elején, 2010. október 23-a alkalmából részesült e díjban, nagy örömöt okoztunk a váratlan elismeréssel, a kutya sem méltatta kívülről a hadsereget, pedig tény: elkötelezett tisztek nevelnek ott erős férfiakat katonává, tiszthelyettessé, tisztté. S logikus volt, hogy eljussunk e díjjal a szentendrei katonai - altiszti - kiképző bázishoz is. Akkori hivatalos nevén: a Magyar Honvédség Központi Kiképzőbázisa. Vezetője akkor egy művelt, érdeklődő, a külvilág felé nagyon nyitott ezredes volt. 2011 decemberére terveztük a díjat átadni, vele egyetértésben.

Már korábban is tapasztaltam, milyen hatékony módszereket használ Mikusi Zsolt annak érdekében, hogy megszüntesse a kaszárnya-jelleget, hogy oda vonzza a város diákjait, tanárait, egész közéletét. Ennek elismerésére vittem el oda kiállítani - a honvédség keretein belül az első, de nem az utolsó alkalommal - A Magyar Művészetért Élőtárlatát, egy széles spektruma miatt kivételes kiállítást, a legjobb magyar művészek műveiből. Meglepett a látogatók köre, azt mutatta, hogy ez a szürke-szigorú hely, a bázis élettel van tele. Magát a kiállítást is olyan elegánsan, annyi ötlettel rendezték meg a helyszínt, az installációt illetően, hogy az anyag így együttesen szebb volt, mint bármikor korábban, számomra is etalon lett. Nagyon örültem, mert tiszthelyettesnek tanulni zömmel a világ végéről jönnek olyanok, akiket gyerek korukban nem kergettek fehér zongora körül Kokas Ignác-festmények alatt.

Kitűztük az időpontot, még mikor a Zrínyi ügyvezetője voltam. Kitörő lelkesedéssel fogadták a hírt, ami érthető: a fontossági ranglétrán az Összhaderőnem után vállpántokkal lentebb következne Szentendre. Valójában azonban a hadsereg már nem vaskalapos rettenetek gyülekezete, hanem modern felfogású, európéer, érzelmükben erősen magyar tisztek és katonák együttese. Ha oda akarjuk adni az Ex Librist, akkor ott van jó helyen, legyen hát.

A 2011. szeptember 20. utáni időt egyre kellemetlenebb "száműzetésben" voltam kény-

szerű eltölteni, napról napra markánsabban éreztem a kirekesztés jegyeit, amelyet felülről mocskos kezek - láthatatlanságba rejtőzve - irányítottak. Az Ex Libris Díjhoz azonban nekik semmi közül nem lehetett, a legnyilvánvalóbban saját erőimből alapítottam 2009-ben. Akkorra már átadtunk több mint 100 díjat szerte a világon, a magyarság színe-javának.

Mikusi Zsolték óriási lelkesedéssel készültek a díj átvételére, egy olyan teljes állománygyűlésen, amelyre meghívták a szentendrei iskolák, a művészetek, a közélet képviselőit. Engem egyáltalán nem zavart a lógó hurok, úgy véltem, hogy a saját nyakuk köré fonják.

A díj átadása előtti este telefont kaptam. Mikusi Zsolt hívott. Kicsattanó hangon szóltam bele a telefonba, a holnapi találkozás örömére. Elmaradt a harsány hang. Helyette kínos hallgatás… majd egy vontatott, halk, szégyenkező hang:

-Lajoskám, a díjátadás elmarad.

-Dehogy marad el, Zsoltom. Bár tényleg megyek napok múlva csípőprotézis műtétre, s igaz a hír, hogy alig tudok lábra állni, de Szentendréig csak-csak kivonszolom magamat.

-Más a baj… - ismét mély hallgatás.

Aztán vontatottan, dadogósan kiderül, hogy percekkel ezelőtt a HM letiltotta. Nem vehetik át a díjat. Iszonyú nagy bajban van. A teljes állomány várja az ünnepet, s itt lesz Szentendre válogatott apraja-nagyja. Illetve nem lesz itt…

-Zsolt, te kemény fiú vagy. Tegyél a névtelen senkikre, a gyáva kukacokra, a tenyésztett tetvekre. Engem nem érdekel, mit sziszegnek.

-Te megteheted, Lajos. Mindig is megtehetted. Mi azonban parancs alapján élünk, s parancs tiltotta le a díj átvételét.

Azt ugyan akkor sem hittem, most sem hiszem, hogy bárki ilyen "Parancsot" mert adni. Sunyiknál ez nem így megy. Sunyik ilyenkor felveszik a telefont, és utalnak arra, hogy "nem volna jó", meg "a miniszter úr úgy gondolja", meg "csúnya ügyek vannak Gubcsi körül, nem mondhatjuk el, hogy mik, de csúnya ügyek". Így megy ez gazoknál. S rögtön bevillant:

-Hát persze, ugyanaz a Farkas Anikó és Borbíró Zoltán ül magasabb székekben - a kis hölgy most lett főosztályvezető és sajtófőnök, s valahogy' már röpültem is két héttel a kinevezése után; Borbíró bátyó pedig nyilvánvalóan ugyanolyan aktív volt a kirúgásomban a HM Titkárság vezetőjeként, közreműködésével rögtön le is emeltek 6-700 milliót a Zrínyi számlájáról. Ugyanazok "üzengetnek" most Szentendrére, ugyanolyan láthatatlanul és alattomosan, mint akik két és fél hónappal azelőtt rángatni kezdték a guillotine madzagját a fejem fölött. Megnyugtattam Mikusi Zsoltot. Semmi gond, ő nem tehet másként, a többit bízza rám... Én sem tehettem mást. Leszámítva egyet: eltettem a díjukat a következő évtizedekre. 2038-ig adományozzuk. Akkor is lesz szentendrei katonai kiképző bázis. A tetveket pedig jó erős porral addigra tízszer is kisöprik. Így múlatja magát az idő, nagy mulatság.

Amikor még örömmel vették át az Ex Libris Díjat - Székesfehérváron, az Összhaderőnemi Parancsnokság ünnepi gyűlésén, 2010. okt. 23. alkalmából.

A kikiáltó kilátó
Rémmesékban a sárkány

Mit hallok?! 2008. szeptember 15-én már éppen megkezdte volna a lelkem a felkészülést a hosszú téli álomra, amikor valaki, aki a Parlamentben beszélt, felriasztotta a túl korai szunyókálásból. Tényleg felriadtam, nem akartam hinni a fülemnek, pedig igaz: gyéef (egykor Gyurcsány Ferenc) vágta a hallgatók képébe…

…s még ki mindenki képébe? - úgy, hogy közben önelégülten és győztesen mosolygott hozzá, s pad- és pályapárt-társai tapsoltak is ön- s kielégülten.

Megörökítem utólag is e percet, mert valakinek a gyerekei e miatt még tényleg borzongani fognak, s most meg is kérdezem a gyufával játszó gyéef-et, miközbe gyújtogat: Vajon a maga gyerekeire is gondola akkoron?
-Gyéef, a maga gyerekei fognak borzongani abban az országban, amelyet Magyarországnak hívnak? Mert az enyémek nem. - Nézzük a gyújtogató mondatokat:

"-Drága liberális barátaim! Ha a szocialisták és a liberálisok nem működnek együtt, akkor egy olyan Magyarország képviselői lépnek a színre, amely Magyarországtól nem nekünk kell borzongani, hanem a gyerekeinknek kell borzongani."

Borzalom borzong gyéefben. S ezt akarja megosztani a… kivel is? Az én gyerekeimmel? Vagy a saját gyerekeivel? Itt véget ért az elme. Megfagyott a föld, a fű, az árkokban jeges ár dermed. A Parlamentben 2008. szeptember 15-étől, gyéef átkától kezdődően nem nyílnak a kerti virágok, aznap rekordhideg köszöntött az országra a Máramarosi hegység bérceiről, ezt tudjuk az idő járásjelentéséből.

Zord idők jártak, miután megjöttek. És az én akkor legkisebb gyermekem, az alig néhány hónapos Etele fiam éppen ekkor, gyéef szavai hallatán megrázkódott a kiságyában:

-Borzongtál, kisfiam? Ugye, nem? Én igen. Megborzongtam, mikor meghallottam gyurcsánit. És milyen derűsen nevettek a társai?! Taps, búrnüje applogyiszmentü a jegyzőkönyvük szerint.

A fiamat, két bátyját, öccsét megtanítom régi módon, hátrafelé nyilazni, jól jön még majd.

Blaskó Sándor szobrászművész terrakottája: A Nagy Vadász az Úr előtt

Nagy Endrének, Marjay Gyulának, kis és nagy fiamnak - 2008. 09. 22.
Kedves Barátaim, Jó Fiam!

Mivel az élet forgandó - legalábbis a szerencse-része -, s mivel az ország tartósan lerongyolt állapotban van és lesz sokáig, s mivel rajtam kívül Ti vagytok azok, akik a sajátjukból tényleg anyagilag is áldoznak, egy ilyen ars poetica-ban szükségesnek, s Számotokra iránytű-szerűnek tartom leszögezni és megerősíteni azt, amire tavaly már utaltam.

A Magyar Művészetért számomra a gyerekeim és a feleségem utáni, tőlük szinte elválaszthatatlan, közvetlen alapfeladat. Csak akkor vonnék vissza bármit belőle - legkevésbé a saját erőimet -, ha a gyerekeimnek nem tudnék enni adni, a fűtésszámlát nem tudnám kifizetni. Hogy itt soha ne tartsak, arra fedezetet képeztem az elmúlt évtizedben.

A Magyar Művészetért akkor lehet hiteles, ha nem roggyan össze. Ennek érdekében én mindig személyemben mindig vállaltam - főleg a magam számára, de Veletek is megosztva - garanciát az éppen következő 5 évre. Az eddig érvényes 2007-2011-es vállalást tehát most bővítettem ki, s bővítem ki e levéllel 2008-2012-re. Ezen időközben A MM mára már rendkívül kiterjedt és szerintem igen nemes vállalásaiból jottányit sem kívánok visszalépni, ennyit minimum garantálok, sőt: a 6 kötetes, díszdobozos, 2009-es album-összegzés épp olyan mérföldkő lesz, mint amilyen maga a díj volt 1987-ben. Ex Libris Díjként indítom útjára jövőre, legalább egy negyed századig, összesen 625 díj formájában.

Ezért a következő struktúra fog működni Kárpát-medencei mecénási szerepünk közben:
- évi 10-12 MM Díj
- évi 7 Árpád fejedelem-díj
- évi 7 új további külön emlékdíj, 2009-ben Petőfi Sándor emlékérem
-2010-ben kétszer 7: a Rákóczi-díj mellett adományozzuk Széchenyi István-emlékdíját is
-albumainkat sokszázas nagyságrendben ajándékozzuk
-szobrokban megnyilvánuló gesztusaink, pl. a tervezett Attila-emlékmű
-A Magyar Művészetért Élőtárlata és Szoborparkja - az Élőtárlat a jövő évtől el is indulhat útjára, oda, ahova senki más útra nem kell, ott lesz jelen a magyar művészek színe-java.

Mindez akkor is így lesz, ha árván magamra maradnék. De természetesen éppen megerősíteni, s nem fölöslegesnek deklarálni szeretném a Ti pótolhatatlan támogatásotokat: azt akarom elérni, hogy tudjátok, mit támogattok, s erre mindig garanciát lássatok. Visszalépésetek nagy próbára tenne sok tekintetben, mindenekelőtt visszaidézné azt a borzalmas évtizedet, amelyben lényegében egymagam voltam az MM 1989-1998 között. Soha nem kívánom alkotó embernek azt a magányt.

Kis gyerekeimmel Ópusztaszeren, az Őseink szobor előtt, a legkisebb, Lél keresztelőjén

(A szobrot a szerző adományozta az Emlékparknak "hun, magyar és kun őseink" emlékére)

Forrón nyomom
(Alias Forró nyomon)

4 éve, hogy megírtam *Legényregény* című könyvemet a hölgyek világához fűző kapcsolataim egyik-másik vetületéről. Ezekben a hónapokban befejeztem a *Leányálom* című könyvet is, a másik oldal szemszögéből nézve ugyanazt a három bájos dimenziót. A történelem méltósága iránti okokból a ledér Leányálom mégsem jelenik most meg - nem illene hozzátenni a *Magyar pokol - 1514* című komor regényemhez, amely a Dózsa-háború iszonyatairól szól. Kiütnék egymást. Feltéve, hogy e jelen könyv hamarabb kerül kiadásra, mint a Leányálom, ízelítőként itt idézek abból néhány, annak a hangulatára jellemző sort.

Állsz előttem fehér fátyolban, lebegsz tündéri elvontsággal és mosollyal, incselkedsz velem, mert tudod, hogy szeretnélek, de el nem érhetlek. Hófehér lepled alatt márvány fehér arcodon piroslik - vöröslik - ajkad. Színezék vagy vér?, sok-sok kiontott férfi vér, kiontott, de nem kiöntött, hanem általad mohón elfogyasztott vér. Szimbolikusan értem ezt is, természetesen szó sincs elfajzásról. Kiszívtad sorstársaim energiáit, hogy mindig újra és teljessé töltsd magadat, új harcra, új ölelésre, vad vonaglásra, őrületbe kergetésre készen. Velünk telíted magadat, s gyűjtöd össze erődet, hogy uralkodhass rajtunk….

A test a vágyak forrása és célja. Forog, mint a Föld. A Nap körül. S mindenkinek van legalább egy Napja. Lehet, hogy távoli, és a hétköznapi szó csillagnak hívja, de aki e nagyon messzi távolba kényszerül a maga Napjához - csak ott talál, csak ott létezik neki -, az éppoly boldog, mert megtalálta a magáét. Hogy csak a képzeletben? Ne feledjük: Homo sapiens vagyunk, nem párzó nyulak…

Ördög vagyok vad szándékkal
Megperzseltem, akit bírtam
Mézes léppel csalogattak
Angyalok, ha rám borultak

Szét se néztem, csak benyomtam
Kulcsomat a zárba nyomban
Bevertem a kaput, ajtót
Testre tűztem testnek valót

Mindent, mi szép, felhabzsoltam
Rést nyitottam angyalokban
Nyársra tűztem, megégettem
Lángolt velem kéjes tűzben

(Gubcsi Attila festményei)

A test már teljesen ellazult, megadta magát. Nincs a világon erő, amely innen visszafordíthatná. Egy nő innen már nem tér vissza mindaddig, míg el nem nyelte vágya összes célpontját, míg meg nem kapta titokban annyiszor elnyert örömeit. Nyílik a test, izzítja önmagát, s cseppjei lassan sík tengerré, langyos tóvá változtatják az előbb még száraz teret. Hogy mit tesz a puha ajak, a kemény vagy lágy nyelv a kinyíló szirmok között, embere válogatja? Művész ember tudja, mivel tartozik a művész az ihletőnek…

(Óvatosan, mintha nem is ezt tenné, mintha nem is akarná, mintha csak úgy véletlenül… Kinyitja kis kosarát.
Elém csúsztatja, nyitogatja, kitárja.
Én nézem a gyönyörű virágot, a szép kelyhet, a szirmot, odahajolok, szétnyitom a szirmokat, megkeresem a bibét, nagyon óvatosan, hiszen szinte nem is látszik, csak virágértő szakember tudja, hol van.)…

Mikor a levél közepén járt, már az ágyon feküdt, félig az oldalán, kéjes csendben megadva magát. A levél vége felé lassan átfordult legkedvesebb helyzetébe. Az utolsó sort úgy olvasta, hogy egész teste betakarta az ágy közepét. Lassan mozgásba lendült a világ, a zárt, belső, ismeretlen titokvilág. Már ott volt a szemében az arc, amely ilyenkor mindig megjelenik, a vágyott, szeretett arc, amely e pillanattól benne lesz minden következő, hullámzó másodpercben. Mindig ő van vele ebben a mélyben, ahonnan elindul a csúcs felé…

Ki tudja megmondani, hogy mikor? Hogy igazán mikor? Amikor megismételhetetlenül, visszavonhatatlanul megtörténik... Vannak, akik számára ezerszer csodálatosabb módon, mint elképzelték; s vannak, akiknek keserű csalódást okoz a várva várthoz képest.
Mikor veszíti el egy nő ..?...

A mi tizenhét éves koravén leendő asszonyunk - bocs, nem a miénk, csupán e kis megemlékezés fő alakja - kétségbeesetten vágta fel ereit a fürdőkádban. Nézte, amint folyni kezd a vér a vízbe. A szeme elhomályosult, könnye és vére egyszerre csöpögött a kádba. Később felállt, kiment a konyhába, egy törlőruhával letörölte könnyeit, majd jó erősen bekötözte a csuklóját. Gyakorlott szorítókötés volt. Hetente egyszer mindig megpróbálta. Amott kint a szíve vidáman árulta tizenöt éves leendő felesége bájait, emitt bent egy elhagyott tizenhét éves kvázifeleség üres szemmel nézegette a múltját. Ez még mindig erős kontúrokat mutatott ahhoz képest, amit néha a jövőbe fürkésző tekintete látott…

Szeretném szeretni
Arcul vágott százszor
Mellé temetkezni
Vigasztalni bárhol

Imámba foglalnám
Feledve gúnyt, kacajt
Magamhoz szorítván
Akkor is, ha elhajt

Könnyem potyog érte
Ordít, üt-ver, habzik
Véres a szám széle
Szívem hozzá hajlik

Elfogyott minden. Ez rendben. Te halmoztad a vagyont, ehhez értett egész családod évtizedek, évszázadok óta, nálatok ez az alapelv: a zsidó embernek a pénz adja a fedhetetlen erőt. S mivel korlátlanul szereztél, fölém nőttél. Már nem számított a szépség. Mindenkit megvehettél, s elkezdtél engem durván párosítani a külvárossal, ahonnan jöttem. Kibírhatatlan a sértések sora, ha a fejsze a gyökereket vágja, s te láncfűrészt használtál a végén, egyre nagyobbat, méreteset. Ki akartál irtani. Azt szeretted volna, ha bármikor és feltétlenül a szered vagyok, amin, amivel azt teszel, amit akarsz. Elfelejtetted, hogy a gyökereim velem jöttek és bennem maradtak…

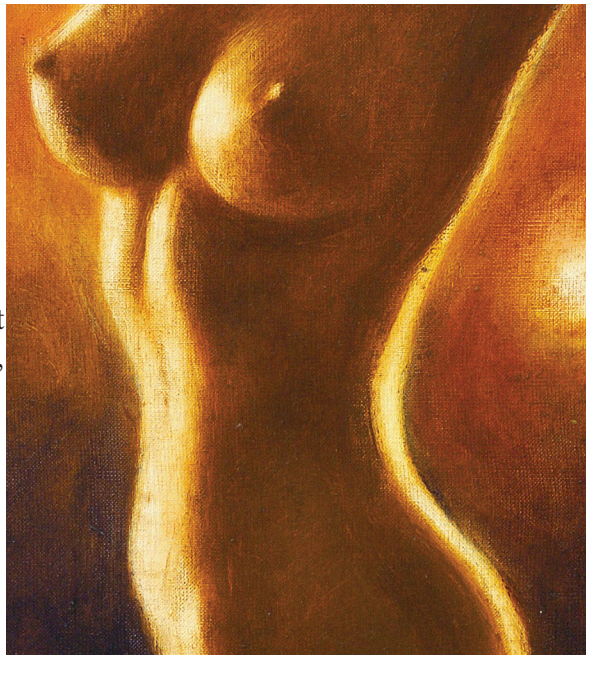
Mikor lány volt, nem erre gondolt. Tíz évvel ezelőtt fejbe vágta volna azt, aki azt jósolja neki, hogy öt gyerekre mos. Még a férjhez menés ténye sem körvonalazódott, nemhogy a szapora égi áldásé. Tíz évvel ezelőtt éppen csak megismerte mai férjét, és akkor úgy vélte: átmenet lesz az is, ágytól ágyig való bújócska után kibúvás a tartós kapcsolat felelőssége alól. Aztán elhangzott a "leszel-e a feleségem?", s természetes és egyszerű volt az igen. Egy héttel később eljegyzési gyűrű ragyogott rajta…

Belebújik egészen a hajába. Aztán a fülébe. Az orrával pirosra dörzsöli a hasát. Véget nem érő, gyöngyöző kacagásig csiklandozza mindenhol.
Egy szem kincse a fia. Lehet, hogy van egy másik is, a férje, de ennek a kincsnek a fénye

mintha kissé halványulna. Na jó, nagyon. Nem érzi, hogy túl nagy szüksége van a férjére, s őkelme sem mutat túl nagy érdeklődést iránta. - Bár volna egy kis nője, titkárnője, csinibabája, vagy bármi, akkor nem is kellene vele ágyba bújni, egész jól megúsznám! - de ez csak titkos, ki nem mondott vágy, soha ki nem ejtené a száján…

Magához ölelte. Hol ezt, hol azt az izgató testrészét, hol csak a szavát, a színét, a szívét. Csak egyetlen egyszer látta, akkor, amikor az övé lett. De magába szívta, szorította, soha el nem engedte az emlékét. Nem hitte, hogy valaha még egyszer megélhet hasonlót. Ezért meg sem próbálta többször.
Ölelte, szorította, simogatta, dédelgette, dúdolt neki, hol zokogva, hol az ömlő boldogságtól könnyezve beszélt hozzá.
Öleli most is. Eltelt 40 év. Lassan már nem is érdemes elengedni. Csaknem gyerek volt, mikor először magában érezte, s most ideje úgy dönteni, hogy ő volt, marad, lesz az egyetlen. Vele megy a sírba is. Talán jobb lett volna rögtön akkor, az első után, 20 évesen újat és mást keresni helyette, belevetni magát a kínálkozó sűrűbe, de ha már így alakult, magához öleli, el nem engedi, ez csak az övé, ásó, kapa válassza el…
Csak a gyerek hiányzik. Legalább egy.

Hányadik évedet taposod már
A távolból homályban a határ
Negyvennyolcat én, te csak huszonhármat…
amikor ölembe csúsztattad kíváncsi szádat

U.I.. A Leányálom mégis hamarabb jelent meg, mint e könyv, 2014 szeptemberében, webcíme:

http://mek.oszk.hu/12500/12519

A Nagyok

Bűvöletben élek. Az elmúlt 11 évben elvarázsoltak a másfél-két évente érkező kicsik. Olyan kegy, amelyre ember előre nem számíthat, ilyent nem tervezhet. És mikor nézem a vonásaikat, akaratlanul is keresem bennük "a nagyokat". Féltestvéreiket, akik ugyan más édesanyától kapták az életet, de akikben mindig jelen lesz az én egész vonalam is, apám, anyám ősei. Könnyű felismerni az azonosságokat.

Amikor fiatal voltam, hasonló áldásban részesültem. Oly zsengék voltunk még feleségemmel, hogy egyáltalán nem készültünk gyerekáldásra. Ők azonban jöttek, kéretlenül, erővel. Egyetlen pillanat alatt felnőttet varázsoltak belőlünk. Az idő akkor még nem számított, a jövő érdektelen volt - addig a pillanatig. Mert az ember génekben megbújó felelősségérzete azonnal feltámad, s életét, jövőjét, az azokat szolgáló lépéseit 10-15-20 éves horizontban éli. Nem kell tervezni sem, így éli, és kész. Most, amikor a kicsiket nézem, a nagyokat is látom ugyanabban a játékban, tanulásban, feleselésben, jellemrobbanásban. Várom, hogy a kicsik is mindig kitűnő bizonyítványt hozzanak haza. A nagyokra nem volt ennyi időm, s most újraélem, hogy milyenek voltak, hogyan nőttek meg. Látom ezer hibámat, a pofonokat és fenekeseket, az üvöltést és a parancsnoki szerepet. Másként tenném, de késő... lenne. Csakhogy nem késő. Megadta a sors, hogy mindet kijavítsam. Ők megbocsátják, mert mit tehet egy gyerek - egy jó gyerek soha sem lesz szülei bírája -, a kicsik pedig meg sem tanulják, milyen gyors volt apa keze. S milyen nagy volt a kegye. Mert természetesen akarva-akaratlanul alárendeltem minden tudásomat annak a 10-15-20 éves távlatnak, amelyet ugyan megkurtított a válás, de amely soha nem ér véget, lesz abból 50-60-70 év is, ma is zajlik, bár már régóta a maga embere mindkettő, saját felelősséggel a saját család iránt.

Egyetlen borzalmas, nagyon hosszú, szinte kibírhatatlan korszak volt, amit soha nem szeretnék még egyszer átélni - de amit láthatóan még ötször átélek majd. Ez pedig a gyerek önálló egyéniségének átlépése a felnövő szuverenitásba, a szabadságot kereső akarat, a markáns egyéniség. Ez pedig csak úgy érhető el, ha egyre inkább elszakadnak. Az első dacos visszanézés, amely után elmarad az előírt cselekvés. Az első megtagadott falat, amely nem ízlik az ebédnél. Az első jelentős késés az iskolából, az első bizonytalan, tehát hamis válasz a kérdőre vonáskor. Az első hát, amelyet magad előtt látsz, pedig a szemébe szeretnél nézni szigorúan - s a hát villámsebesen távolodik, el is távozik, s te ott állssz a halak buta szemével és hápogó szájával. Az első pasas, akit a lányod hazahoz, csak úgy, egyszerűen.
-A--a--a-az én lááää-nyom??!! - üvöltenél, de már nincsenek ott, nem hozzád jöttek, csak ey másik ruhát felvenni. S a hal kezdi megérezni, hogy milyen ostoba hely a part lábak nélkül.

Kibírhatatlan évek, s mire megszoknád, hogy a lányod eladott, elárult, eldobott és porba alázott, akkorra eddigi reménysugarad, a kisfiad is elkezd dacos szemmel nemet mondani, s elkezdődik a pokol újra.

Két gyerek, kétszer 5 év, jó, mondjuk van köztük átfedés az elszakadás időzítésében, de alsó hangon is 6-7 év. Ez alatt te, a vezér, a bajnok, a családfő naponta kétszer váltál ostoba fafejjé, jövő nélküli masszává, krepp-papírból készített piros bohóccá. Az "apa" fogalma elveszítette jelentőségét, a tükröt kerülöd, s kezdesz áttérni a napiról a háromnapi borotválkozásra, mert ebben a helyzetben már minden mindegy.

Aztán teljesen elszakadnak a gyerekeid. Vén bolondként megismerkedsz még - ha okos vagy, kellő távolból, alig-alig - fejenként 3-4 leendő férjem, leendő feleségem hangzatú szörnyűséggel, itt, ezekben a helyzetekben már csak a nevedet tudod elmotyogni...

Így telik el a 6-7 plusz X év. Nézegeted a személyazonosságidat, amelyben a te neved van beírva, s tudod, hogy ez hamis papír. Amikor bejegyezték, te nagyjából az voltál, ami ott áll, most pedig hajléktalan, könyöradományokból élő öreg, fogatlan papus lettél.

Az élet azonban így is szép. Sőt, egyre szebb. Mert ennél mélyebb pont már nincs, mint mikor elvitték mindkét gyermekedet. Ez egyszerű térelmélet, mértan: ha nincs mélyebb, akkor innen már csak fölfelé ívelhet. S valóban. Kezded észrevenni, hogy az a bizonyos arckifejezés a lányod arcán nem sátáni nyelvöltögetés, hanem puszi volt a két arcodra. Hogy a fiad nem az öklét mutogatta feléd, hanem biztatóan, kézfogással gratulál sikereidhez - amelyekről ugyan nem tudsz semmit, de jó érzés, hogy más nyilvántartja. S mikor hozzák bemutatni gyermekeiket, akkor nem téged akarnak megcsúfolni visszavonhatatlan megöregedéseddel, hanem azt jelzik: él még apánk fája, ameddig csak kell, fater.

Nagyon sajnálom a rengeteg félreértést, féltékenységet, a kitaszítottság érzését, az elszakadás láttán érzett feldúltságot. Sajnálom, de úgysem tehettem másként. Ha egy szülő ezt könnyedén megéli, akkor nem vérből, hanem plasztikból vagy digitális kábelből készült.

Nézem együtt a két nagy, negyvenéves plusz valamennyi apró lányomat, fiamat, amint együtt játszanak kicsiny testvéreikkel és saját gyerekeikkel, akik nagyobbak, mint a testvéreik. Legkisebb fiam két évesen nagybátyja a nagyfiam kislányának, vagy lányom fiának. Nézem ezt a dicsőséges kavarodást, és érzem, hogy szenvedéseimért most kárpótol a sors. A Nagyok soha nem szakadtak el, csak megvárták, mikor lesz képes felfogni az apjuk, hogy ő már csak egyetlen láncszem a végtelen láncolatban, nem eleje és nem vége semminek. S mivel jól tudom, mekkorát tévedtem, aligha érzem majd a kicsiknél egy évtized múlva, hogy éppen elszakadnak tőlem. Mert ekkora tapasztalatok birtokában már plasztikból leszek, vagy digitális kábelből.

Anikó és Lajos a 70-es évek közepén

Mea maxima culpa *(2014. január 19.)*

Életem két fontos fázisában elkövettem ugyanazt a súlyos hibát. Azt hittem - igen, hinni akartam -, hogy a politikusok a többi emberhez hasonló lények, s mert konkrétan a közt akarják szolgálni, e tekintetben kiemelkednek a többiek közül, akik e legjobbakra rábízzák saját döntési kompetenciájukat. A politikusok azonban nem ilyen emberek, ez egy különös pálya, s aki ott akar jelentős karriert befutni, az vagy eleve eltérő faj, vagy pályafutása hatására átalakul, mássá válik. Elfelejti az átlagos emberi normákat, s hatalomban gondolkodik erkölcs helyett. Megtetőzve azzal kényelmes, kézenfekvő, és őt eleve felmentő hazugsággal, hogy a közt szolgálja, mindenét azért áldozza fel. Ez Krisztus esetében volt így először és utoljára, de őt megkímélte a sors attól, hogy politikussá váljon, mondjuk pl. a római hódítók elleni szabadságharcban a kufárok vezérének stratégiai tanácsadójaként.

E két, reményeket kiábrándulásra átváltó szakasz hosszú ideig, évekig tartott. Fafejű vagyok, nehezen alkalmazkodok, s mikor kellene, nem tudok rögtön váltani. Akkor sem, amikor az elmém már ezt sugallja. Ellenáll örökölt természetem - erkölcsöm -, mely hűségre és kitartásra buzdít vesztett helyzetekben is. Most, *2013-14 fordulóján* tartok a második kiábrándulás végén, már erkölcsöm sem ágál, megértően bólint. Az első szakasz a 80-as évek második felére esett, a második 2011-13-ban zajlott le a Fidesz-kormányzás idején.
-Ne higgy a politikusnak! - ilyen röviden és világosan tudom sommázni azt a rengeteg személyes tapasztalatot, amelyet róluk szereztem iszonyú csalódások árán. - Erkölcsük nem hétköznapi, el sem éri a mérhetőséget ebben az értelemben. Minden átlagember által elfogadható mércével mérve erkölcstelenek, akik csak addig a pillanatig használnak - fel, ki és el -, amíg ez az ő közvetlen érdekük. Hogy a használatuk tárgya valaki *más* személye, családja, érdeke, hazája, nemzete, ez számukra nem szempont. Simán és teljes meggyőződéssel csapnak be, hagynak cserben, vernek át és vezetnek a semmibe, mert mindig felmentik magukat a beléjük táplált mesterséges rögeszmével, miszerint ők téged, családodat, érdekedet, hazádat és nemzetedet szolgálják - valójában azonban csak szeretnék túlélni a mát ugyanolyan jól, mint tegnap. S ha van köztük nagyszerű ember, ez csak annyira törvényszerű, mint ahogyan van a pékek, az uránbányászok és a libapásztorok között is. Utóbbiak azok is maradnak, előbbiek átalakulnak politikussá, azaz erkölcshiányos beteggé - avagy időben kiválnak, de ez néha guillotine segítségével történik.

A 80-as évek második felében mindnyájan, akik a magunk módján szerettük volna megbuktatni a gerontokráciát, az igénytelenséget és a központi irányítást, s mi, akik szerettük volna, ha van nemzet és erős a haza - mi Pozsgay Imrére esküdtünk. Én személy szerint is.

Óvtak ugyan a másik oldalról - szimbolikusan az Aczél-táborból -, hogy lassan a testtel, de én ezt ellenséges hangnak és érdeknek tekintettem. Az is volt. De igaz.

Óvásuk lényegét maga Pozsgay Imre igazolta. Egyetlen mozdulattal hagyta ott 1989-ben sok olyan párt- és eszmetársát, aki mindaddig benne látta a reményt. Az MSZ*M*P-ből kihúzta a maga számára a 2. M-et, s emelt fővel, valamint Nyers Rezső, Németh Miklós és Horn Gyula magasba emelt kezét fogva hirdette a világnak, hogy ő mostantól MSZP. Teljes erővel futott minden kegy irányában, amely szerinte elvihette a köztársasági elnöki székhez. A legutolsó percig, kéretlenül, magamtól, buzgón támogattam ebben, utcai magángyőzködések és politikai csaták formájában. A régi Pozsgayt akartam látni magam előtt, akinek hittem. Ő aztán 1989-93 között annyiszor váltott pártszínt, ahányszor meg akart menekülni az előző formációtól és annak bukásától. S annyiszor hagyta cserben azokat, akik őt Istennek hitték: csillagnak a magyar égen. S nem akartuk észrevenni, hogy csak egy nyári üstökös csalóka fényét követtük. Megérdemeltük sorsunkat. Hogy milyen igazságok és pártpreferenciák hirdetésével fejezi be magasztos politikai pályafutását? Ha sokáig él - kívánjuk neki -, akkor ez kiszámíthatatlan. S tegyük hozzá: Pozsgay a nagyok közé tartozik. Erős, önálló gondolatai vannak, képes ezeket tetszetősen kifejezni. Mindig körülveszi az a fátyol, amely mögött akár becsületes, rendes ember is lehetett volna. De nem lehetettt. Politikus akart lenni, s nem más. Ha más akart volna lenni, akkor a Kádár-korszak bukásával együtt, valahol Grósz Károly sorsát követve elfogadta volna, hogy lejárt a szavatossága: tehát hogy mindazért, ami 1988-89-re kialakult, közvetlen és teljes felelősséget visel. De hogyan várhatnád ezt a politikustól? Az ő torzult képzetében az él, hogy ő a magyarság szebb jövőjéért élt, azért áldozta fel magát minden pillanatban. Él, hal, most éppen él. Megélhetési...

Orbán Viktor szerintünk maga volt a népfelség az új évezred első évtizedében, különösen az ellenzéki időkben. Ez Makovecz Imre kifejezése volt az akkor még fiatal politikusra. Egyetértettem vele, s ebből számomra is az következett, mint Imre számára: ő (én) nem a Fidesz-t támogatja, sok emberével nem is ért egyet - én (ő) Orbán Viktort támogatom, mert ő az egyetlen nagy államférfi ebben a második világháború utáni nyomorúságos, sokszorosan csonka magyar világban. Ha Imre élne, eljutott volna oda, ahova most én...

A bizonytalanság érzéséhez, ahova egyszer már eljutottunk magyar értelmiségiként az első Orbán-kormány idején is. Orbán Viktort, a nevében is győztest azzal jutalmazta a sors - vagy inkább az irányításra alkalmatlan, lezüllött szoclib -, hogy felkínálta neki ezt a békében soha nem látott választási fölényt. Mindig akartam, hogy így legyen: szerintem ez volt a feltétele az ország irányíthatóságának. Minden neki írt levélben erőltettem: Magyarország nem lehet kettészakadt állapotban, minden erejével célozza meg a kétharmados többséget.

2010-ben áldást kapott ezzel. Kétharmad azonban nem járhat tartósan egy *megosztottnak maradt* országban: súlytalan a másik fél. Minden nemzet sorsában lehetnek olyan eszményi, kiváltságos pillanatok, mikor az ilyen fölény szükséges és lehetséges. Kétszáz, háromszáz évente. A 19. század első fele egészében azzal telt el, hogy a magyar társadalom legkülönbözőbb erői egymástól függetlenül, de egy irányban - a szabadság és önállóság irányában - haladva előkészítsék a magyar forradalmat. Így is gyengének bizonyultak, pedig benne volt a nemzet minden tudása, ereje. És egy negyed századnyi felkészülés a legjobbaktól.

2010-ben a Fidesz ölébe a sors által elhelyezett fegyver nem Árpád ősi íja, Attila kardja volt. Nem kellett új hont teremteni, csupán ezt a létezőt jobbá tenni mindenki számára. Nem kellett ellenséget megsemmisíteni, csupán az ellenfél önpusztító hanyatlására építve kellett egyensúlyt adni. Nem erőt! A józan ész azt diktálja: az erő erőt, az erőszak erőszakot vált ki.

Kétélű fegyver a kétharmad. Egyik éle személyes adottsággal ellenzéki vezérként bátor *küzdelmet* vívni a hatalom megszerzéséért. De teljesen mást kíván az *építés*: egy egész ország összehangolt, arányos és mindenki által követhető vezetése a jobb, hatékonyabb, igazságosabb felé. Ökölvívó bajnokokból ritkán lesz rendszerszervező tudós. Az ellenfél vezette kormányzat leverése jellege szerint rombolás: a rossz likvidálása. Ebből még semmi sem következik arra nézve, hogy mit tud építeni az új erő. Egy ház lerombolásához hatalmas ütések, szakítások, erre alkalmas gépek kellenek. A Fidesz vezérkara ilyen gépeket működtet világszínvonalon. De egyszer kézbe kell venni a vízszintmérőt, a fánglit, állványokat kell építgetni és malterral bíbelődni, s nem jó, ha hol épül a ház, hol bontanak rajta, szépül, visszaszedik, ácsolnak ott, ahol hegeszteni kell. A Fidesz-kormányzás a kétharmad birtokában nagyon erős kormányzási fegyelmet tudott diktálni, elképzeléseit javarészt megvalósította. Jobb magyarnak lenni, aki ezt szereti. Rövid távon eredményeket produkált több rétegnek. De felmérhetetlen, milyen hátránnyal jár hosszú távon, hogy ilyen erős maradt a külföldi tőke a magyar vállalkozások gyengeségével párhuzamosan; hogy tényleges munka helyett a hatástalan közmunka akar megélhetést biztosítani; hogy tömegek maradnak leszakadva, arányuk nő. Lehet-e hatékony a társadalom irányítása, ha csak fegyelmez, de nem csábít többre, szebb életre, nagyobb teljesítményre? - ha az erőket nem szabadítja fel?

Ha egy rendszert Orbán Viktor és Simicska Lajos nevével egyszerre lehet fémjelezni - ők azonos erővel határozzák meg e rendszert, s teszik olyanná sokáig egyeztetett síkjukon, amilyen -, akkor a rendszer dagadt privát pénztárcákkal vonul, de hallja-e a jajveszékelést is?

Egy rendszer nem lehet *fölényben* saját népével szemben. Az ő "népe" mindenki, akit abban az országban vezethetne. De mert a fölény a lénye, nem vezeti, hanem ki- és kettéválasztja: ki az ő brigádja, s ki az ellenség. S ha e szétdarabolást megtette, minden nap

győzni akar a másik fölött, nehogy az valaha fölébe kerüljön, s ugyanezt tegye vele. Jakobinus mentalitás. Ugyanezt fogja tenni amaz is. Ha egy rendszer maga alá akarja gyűrni a nemzetének akár csak kisebb részét is, az nem lehet nemzeti kormányzás. Ez az oszd meg és uralkodj szelleme. A bandázás bandákhoz való, a mi kutyánk kölykének is csak az ól melege jár, nem kiváltság. Ha az a fő elv, hogy "legyél hűséges és megbízható", akkor a sor leszűkül az Egyetlen Megbízhatóra, az igazodási pontra, s az maga kicsi, bármilyen nagy is.

Tudom, hogy nincs jobb. Tudom, mert át-átnézek a másik oldalra, hogy kik vannak ott, s mi mindenre nem képesek, azt pedig megtanultuk 2010 előtt, hogy mire igen. Szörnyű látvány. De az nem igazságtétel, hogy én itt állok, tehát itt az igazság, ők ott, s ott a barom bőg. A Fidesz folytatja a megosztásban, amit örökölt az egymással szembeállítás ördögi megszállottjától, Gyurcsány Ferenctől. Van értelme azt mérlegelni, hogy ebben ki a jobb?

Korrupció, megosztás mellett a harmadik baj a *szakértelem* hiánya. *Miért nem a szakemberek állnak az élen?* Miért nem versengésben, a tényleges tudás alapján töltik be a kormányzás minden területét? Van jobb mérce annál, hogy ki mennyit áldozott *szakmai* felkészültsége közösségi kamatoztatására? Elég az, hogy "beletanul, hiszen mindenhez ért?"

Ezt a jelen írást 2014. január 9-én vetem gépbe. Ma kaptam egy levelet egy barátomtól. Egész életében nemzet volt és polgár, keresztény és szakember. Sürgette, hogy a választások, a remélt Fidesz-győzelem másnapján sok száz aláíróval együtt tegyünk közzé egy petíciót. Nem vagyok híve az ilyen felhívásoknak, semmi értelme. Ezt megmondtam neki, azzal, hogy könyvemben majd szívesen visszaidézem sorait, egy lényegi kiegészítéssel, amit alábbi levele után itt majd közlök *Levele röviden:*

"*Az aláírt petícióban tudatjuk velük,* hogy a nemzet jobbik része megválasztotta őket, de rendkívül elégedetlenek vagyunk munkájukkal, nemzeti elkötelezettségük gyenge, sokat lopnak és a nemzet javát képező értelmiséggel meg sem próbálták felvenni a kapcsolatot, beemelni azt a derékhadat, amely az internacionista szocializmussal szemben évtizedek óta, valamint az elmúlt 24 évben fenntartotta a nemzeti fejlődés folytonosságát, a nemzet gerincét adta. Ugyanakkor tudatni velük, hogy tisztán látjuk: lényegében meg sem próbálták a hazai vállalkozókat támogatni. A földkérdéssel továbbra is a nagygazdákat részesítik előnyben és az ezer hektáros birtokok elfogadásával, nagytőkéseknek kedvező jogi helyzet szentesítésével szúrják ki a vállalkozók, gazdák szemét. Tudatni kell velük, hogy politikájuk a legkisebb közös többszörös, a legkisebb rossz a Nemzetnek, de nem örökösei Széchenyinek, Kossuthnak és Deák Ferencnek, Tisza Istvánnak, Arany Jánosnak és Petőfi Sándornak. Külpolitikájuk csak halvány fokkal különb Kádár külpolitikájánál, minden retorika ellenére.
-Eddig loptatok, ne tovább!
-Eddig hoztatok törvényeket hatalmatok érdekében, ne tovább! Csak a nemzet érdekében -

széles vita alapján. A Haza üdve minden előtt!
-Eddig volt "szabadságharc", most legyen nemzeti érdeken alapuló külpolitika, széles nemzeti, parlamenten kívüli konszenzussal.
-Eddig a mameluk haverokat betettétek az állam intézményeibe, ne tovább. Tiszta pályázat, széles, kormányhivatalokon kívüli kontroll. És így tovább..."

Én ehhez hozzáfűztem neki a krédómat, ami a jövőben sokkal inkább vezet, mint a múltban, pedig nem vagyok adós e téren. **Az új nemzedék - jöjjön el!** Vegye át. Támogassuk ebben. Taszítsa le az 1989-90 hamis alkuiból élő generációk képviselőit, akik sikertelenül tették kísérleti tereppé hazánkat egy negyed századon át. Helyezze új alapra az országot, az **Új tudásával** vessen véget az igénytelen és káros kábításnak, amely rendszerváltás néven zajlik. Elég volt! - kiáltsa egy hiteles az új nemzedék. Dolgunk egyetlen: ebben **segíteni**.

Blaskó Sándor: A véréből táplálkozó Napmadár

Szilágyi Erzsébet levelét megírta…

A tőle kapott felhatalmazás alapján 2004 nyarának elején írtam meg az első, négyszemköztinek szánt, közügyekkel foglalkozó levelemet Orbán Viktornak, az ellenzék vezet-őjének. Mélypontra jutott a Fidesz a 2002-es vereségével - a segíteni akarás vitt el e levelekhez. 2007-ben Orbán Viktor ugyancsak levélben hozzájárult, hogy a neki írt tanácsokat publikáljam utólag. Ezt 2008-2010. között három könyvben részlegesen meg is tettem, majd 2010 nyarának végén a "Korom Magyarország fölött" című könyvemben - két levél kivételével, amelyeket magam nem láttam helyesnek közölni - publikáltam mindet. Ezt követően, ezúttal már ismét a miniszterelnöknek is írtam 15-20 levelet, főleg gazdasági kérdésekben, ezek nagy részét később szintén nyilvánosságra hoztam a "Hű szó, háborgó" és a "Nyitott boríték" című könyveimben. Az utolsó levelet - tényleg a legutolsó ilyen privát tanácsot - 2013 elején fogalmaztam meg. Ebben a 2010-2013 között született időszakban is voltak érdemi tanácsaim. Valószínűleg az elsők között írtam meg Orbán Viktornak 2012 áprilisában, hogy egész *gazdaságpolitikájában térjen át az ún. "könnyű pénz" politikájára,* azaz a nagyon alacsony kamatokra és a bőséges pénz - azaz hitel - kibocsátásokra. Mindkettőben hónapokon belül rendkívül jelentős változások történtek, melyeket nem a magam érdemének gondolok, de amelyekhez magam is hozzátehettem érvelő tanácsomat.

Ha visszatekintek a 2004-2010 között született levelekre, az az érzés tölt el, hogy ma ugyanezeket írnám. Nem azért, mert nem sok minden változott - 2010 után sok minden gyökeresen átalakult -, hanem azért, mert az igazságot, az erkölcsöt, a szociális szolidaritás iránti kötelező emberi és politikai érzékenységet, a szellemi tudás, a kultúra és művészet jelentőségét illetően az én véleményemen nem kellett változtatnom. És hű maradtam azokhoz az elveimhez is, amelyben tiltásokat fogalmaztam meg a leveleimben a jövőre nézve: megengedhetetlen a korrupció, a fölényeskedés, az erőhelyzet. E téren hatástalan maradtam. Viszont elgondolkodtató érzés tölt el 10 év távlatából is, hogy *2004-ben azt írtam Orbán Viktornak: "A nyomor is a közelünkbe ér a várható gazdasági válsággal, ami 3-4 év múlva elkerülhetetlen".* És igen. Pontosan *4 év múlva kitört* a máig ható gazdasági válság. (Később, 2009. aug. végén pedig azt írtam meg, hogy ez a válság nagyon hosszú lesz.)

Jelzi a 2004-2010 között született gondolataimat a keret: vagyis a legelső és a legutolsó levél első és utolsó mondatai. Ha semmi mást nem írtam volna, csak ennyit, azt is büszkén tenném a magam emlékei közé (a kiemelések részben akkor, részben most születtek). *Íme:*

2004. június 30. - A fölény gyáva szolgája

"Még el sem hallgattak a győzelmi harsonák az EU-csatlakozás megünneplésére, még Kovács-Kuncze-kacaj kuncog, de engem szorongató érzések bántanak. Sokat utazom itthon, s szintén gyakran Erdélyben. Románia is csatlakozni fog, ez nem kérdés, megengedik neki, s a magyarok szempontjából ez akkor is nagyszerű, ha maga Románia erre felkészületlen. És félek. **A csatlakozásnak lesznek haszonélvezői, már ott sündörögnek Brüsszel körül, s nemcsak magánemberek, hanem nagy érdekcsoportok** érzik a dagadó zsebek hozta kéjt. Viszik az állam nevében, amit csak érnek. A károsultak tömege azonban ijesztően nagy lesz.

A nyomor is a közelünkbe ér a várható gazdasági válsággal, ami 3-4 év múlva elkerülhetetlen, mert a fejlett világ túlhabzsolja magát. Az EU-csatlakozásunkkal együtt fog járni a lakosság pauperizálódása. **Tömegek, milliók szakadnak le** - szakadtak ők most is, szegények! -, mert közük sem lesz azokhoz a folyamatokhoz, amelyek Magyarországon végbemennek. S nem csak a cigányokra, a mélyszegényekre gondolok. Hanem a parasztemberekre, a kétkeziekre, a kisvállalkozókra - a régi maszekvilág klasszikusaira -, az öregekre. S a fiatalokra, akik nem tanulják meg, hogy a munka a felnőtt élet kezdete.

Magyarország e pauperizálódás révén lumpen-országgá - is - válik. **Bulvár és lumpen**. Bulvár már van, s a bulvár sem más, mint a szellem lumpenje. Előkészíti a talajt, a közérzéseket egy olyan világra, amikor, amelyben semmi sem érdekes, semmi sem számít, nincs minőség és nincs felelősség. **Csak az erősebb van. A bulvár az erő, a fölény gyáva szolgája."**

2010. május 18. UTÓSZÓ

"Mindig azt vallottam, hogy a nemzet érdekében két évtizedes kormányzásra kell készülni. Most hozzáfűzöm: **hiba volna, ha minden mozdulatunkban ez a két évtizedes elhivatottság és elbizakodottság volna érezhető. Elporolna bennünket ezért a sors idő előtt.** Minden mozdulatunkban egy dolognak szabad érződnie csupán: akkor, ott a legjobbat akarjuk, s döntésünk nyilvánvalóan összefügg a nemzet érdekével, úgy, hogy a nemzet tudja is ezt.

A váteszek megbuknak, a nemzeti stratégiák győznek hosszabb távon"

Média-hóhérok és a valóság *(2014. január 30.)*

Amikor elfoglaltam a HM Zrínyi Kft. igazgatói székét 2010 júliusának első napjaiban, egy láthatatlan és erőszakos kéz intésére a Magyar Nemzet vezérkara másnap kiemelt szerkesztőségi cikkben kezdte a taroló műveletet. Nem vártak egyetlen percet sem, s kíméletlen eszközzel adták meg a startjelet rokonaiknak, a hiénáknak, akik aznaptól megállás nélkül rágcsáltak, csámcsogtak. A MN vezércikkének alapmotívuma három tétel volt: hogy rólam a Hitler Jugend vezetőjének neve jut eszükbe. Továbbá hogy ha a Fidesz 2010. áprilisi 2/3-os győzelme fülkeforradalom volt, akkor én vagyok az ellenforradalom az új kinevezésemmel (egy láthatatlan, piti kis cég élére). S végül: elmebetegségemet - "Gubcsi nem normális" - bizonyítja az a tény, hogy nyilvánosságra hoztam az Orbán Viktornak 2004-2010 között személyes levelekben megfogalmazott politikai tanácsaimat - amelyek egyébként a MN nagyokos - vátesz-léptékű - vezetése szerint értelmetlenek és röhejesek voltak.

Válaszom a popsim szférájából irányult rájuk. Csak évekkel később, eredményes kinyírásom után hoztam nyilvánosságra azt a levelet, amelyben Orbán Viktor meleg, baráti szavakkal köszönte meg - sok más hasonló tartalmú levelével egybevágóan - a neki írt tanácsaimat, egyben jó szívvel járult hozzá, hogy e leveleket közzétegyem, mondván, hogy nem nekem kell itt kérnem, hanem neki hálával tartozni. A Magyar Nemzet Jugend erre nem reagált, mit is tehetett volna. Ostoba média-bérencekkel és vezérekkel eddig is sok bajom volt életemben, nem oszt és nem szoroz, hogy egy MN köztük áll. Mondom: popsiszféra.

Tisztelettel osztom meg azonban olvasóimmal - itt először -, hogyan került sor ezekre a levelekre Orbán Viktor számára. 2002-ig nem volt közöm a Fidesz-hez. 1998 óta kiemelkedő személynek tartottam elnöküket, meg is hívtak néhány kongresszusra, egyéb nagy rendezvényükre - pl. Orbán Viktor szokásos februári ország-értékeléseire -, de nem tartoztam közéjük. Amikor 2002 tavaszán az első fordulóban elszenvedett vereségük után Orbán Viktor elindította tavaszi hadjáratát, lelkesen követtem ezt a mindaddig szokatlan erejű politikai offenzívát - amely ekkor már defenzíva volt, a vereség súlyának mérséklése, de össz-hatásában ragyogó, kivételes politikai tett. Szívemben ekkor álltam mellé. Aztán jött a súlyos vereség. Egy Medgyessy Péter vezette szocialista-liberális csoport kiütötte a jobb-közép kormányt, egy tarisznyából elővett nyuszi legyőzte azt, akit oroszlánnak véltünk. Totális letargia tört ki a nemzeti, polgári jobbközép társadalomban. Nem annyira a Fidesz-apparátus leendő sorsa zavart, mint a magukra maradt milliók, akik először láttak reményt polgári Magyarországra immáron több mint 60 éve. Magára maradt a nyáj, s láthatóan megbénult a Fidesz-vezérkar is, eltűnt a pásztor (átmenetileg).

Természetem, hogy a nehezebb utat választom, a győztessel szemben a vesztes iránt több szimpátiát érzek, nem az erősebb érdekel, hanem a gyengébb. Látva a jobbközép vezetés szétesését, a Fidesz széthullásának veszélyét és az ebből eredő bajokat, döntésre határoztam el magamat, ami egyben szakítást jelentett egy akkor már 15 éve érvényes fogadalmammal. Ezt akkor hoztam, amikor kiléptem az MSZMP-MSZP átalakulási bohózatból 1989. október elején. Fogadalmam úgy szólt, hogy soha többé nem lépek be pártba (amibe belefért, hogy taktikai okokból 1989 októberében néhány hétre magam is létrehoztam egy saját pártot - erről bővebben l. "4 nap, amely megrengette az országot" c. könyvemet).

Látva tehát a polgári erők megsemmisülését, döntést hoztam. Nem vagyok "polgár" a szó divatos és hencegő politikai értelmében, de mivel ezek a társadalmi erők védték és képviselték legerőteljesebben a Kárpát-medencei magyarságot, természetes ösztön teremtett utat közöttünk. A Fidesz sem "polgár", hanem egy nagy választási konglomerátum, tehát döntésem nem közvetlenül a Fidesz mellett szólt, hanem a konzervatív eszméket őrző magyar nemzeti társadalmi erők mellett, sokkal inkább egy jó történelem tanár vagy orvos mellett, mint egy Fidesz-apparátcsik mellett, mert mindenféle politikai apparátussal szemben az ellenszenvem mindig is töretlen volt. Aki azonban 2002-2004-ben polgári erőket mondott, annak kötelezően Fidesz-t is mondania kellett, mert nyilvánvaló volt, hogy ez az egyetlen politikai erő, amely képes kifejezni a polgári nemzeti értékeket. S ha a Fidesz-szel szemben voltak is fenntartásaim, a pártot nem lehetett elválasztani vezetőjétől. Márpedig Orbán Viktor éppen ekkor, a mélybe zuhanás alatt és után bizonyult nagyon erős karakternek, kiemelkedő politikusnak. A zuhanás nyaktörő mutatványát más nem élte volna túl, ő viszont minden eddiginél fontosabb tulajdonságával, a bátorságával új színt adott a magyar politikának. E jellemvonása oly erős, hogy másokéval nem is hasonlítható össze. Márpedig férfiember nagy bajban erősen tiszteli a bátorságot - ezt tettem én is.

2002 nyarán egy barátommal megkérdeztettem Orbán Viktortól, hogy hogyan erősíthetem soraikat. Akkor, ha megmaradok független értelmiséginek, aki munkásságával ugyanabban az irányban hat, mint amerre ők akarnak menni, mindenekelőtt a magyarság erejét szolgálva (aki nem érti, hogy ez mit jelent, az nem magyar, csak itt él)? Avagy akkor segítek neki, ha belépek a Fidesz-be? Azt a meglepő választ kaptam, hogy független gondolkodóként, szuverén értelmiségiként tudok most igazán segíteni. Vehettem volna ezt elutasításnak is, de eszembe sem jutott. Logikusnak tartottam a tanácsot, magamra nézve hízelgőnek is. Így teltek az évek, s sok alkalmam volt kifejezni a munkában, mit is jelent egy ilyen együttműködés.

2004 nyarára már nagyon éles volt a konfrontáció a szoclib kormány és társadalma, ellenzéke között. A Fidesz túljutott mélypontján, de ezer sebből vérzett. A kormányban viszont

meggyengült Medgyessy, és aki ismeri a politikai puskaszagot - immáron több mint három évtizede voltam közéleti újságíró a nemzetközi ügyekben és a gazdaságban -, az tudta, hogy valami nem stimmel a kormányzó erők viszonyában. Magyarul válság van, amit augusztus végén Gyurcsány durva puccsa - az SZDSZ támogatásával - be is bizonyított.

Ekkor megkértem említett barátomat, hogy járjon el a nevemben Viktornál, és kérdezze meg, nem segítenék-e azzal, ha alkalmanként levélben megírnám éppen fontosnak vélt gondolataimat a helyzetről, a teendőkről, természetesen személyesen és bizalmasan neki. Magam nem sejtettem, hogy tényleg lesz is írnivalóm, azt pedig végképpen nem, hogy a megérkezett Igen után 2004-2010 között mintegy 100 levelet írok ilyen módon, s a sort gyérebben 2010-2012 között is folytatom majd.

2004 nyarán látva, hogy "helyzet van", ugyanazon fontos közös ismerősünk révén azt az üzenetet kaptam, hogy "Viktor most azt szeretné, ha nem kívülről támogatnád munkájukat, hanem belépnél a Fidesz-be. Ugyanis most olyan idők jönnek, amikor mindenkinek nagyon szorosan össze kell fogni." Világos beszéd volt, ezt akár két évvel korábban is mondhatta volna, akkor is ugyanígy járok el: 2004 nyarának végén beléptem a Fideszbe. A többi nyomon követhető bárki számára, hiszen Orbán Viktor később több menetben is hozzájárult, hogy leveleimet - nyilvánvalóan utólag, több éves késéssel - közzétegyem. Nekem is fontos volt, mert nem szeretem a bújócskát, a pisis sugdolózást. Írtam, lássátok.

Ez volt tehát az, amivel a Magyar Nemzet ostoba vezetői szemében a Hitler Jugend elnökének szellemét követve egyszemélyben megtorpedóztam a 2010-es igaz magyar fülkeforradalmat, én, mint egyszerre fasiszta és vörös-kommunista ellenforradalmár, az egykori (21 évvel azelőtt önkényesen az MSZMP és a KISZ KB által megszüntetett) Magyar Ifjúság című hetilap hajdanán és ma is permanensen undorító főszerkesztője.

De mi bánt benneteket, újságos fijjjugg? A korlátotok? Nosza, ugorjatok egy jó nagyot, de nagyot ám!

Matl Péter: Suttogók

Hová tűnt a tudatunk? (Arany Kilábalás)

(Soha nem közlök más írást könyveimben, ki-ki tegye a dolgát. A média káros hatásai ellen évtizedek óta harcolok. Küzdelmem magányos és eredménytelen. Minden nap érzem a felelősségemet a gyerekeimért, és gyenge vagyok a szobánkba betörő médiával szemben. Az alábbi okos cikk egy olyan összefüggést emel ki a tévé- és internet-függésről, amelyet meg szerettem volna örökíteni könyvemben is, mert jól jön a segítség, amelyet érveimhez nyújt - 2014. január 11-én jelent meg az index.hu-n)

"A szülők azt hiszik, hogy a gyerekeiket az utcán várják a legnagyobb veszedelmek, pedig sokkal nagyobb károk keletkezhetnek bennünk otthon, a TV előtt. Családi csomagban kapjuk az agymosást, kicsiknek és nagyoknak egyaránt garantálják, hogy rövid időn belül rabszolgává teszik a tudatukat. A tömegpusztítás legális formája a szobánkban villog.

A zenének és a televíziónak hatalmas nevelő hatása van, főleg ha a szülők nem törődnek a gyerekeikkel, és leültetik őket egy villogó doboz elé. Egy torz kép ég belénk az életről. Olyan mintákat követünk, amik belevezetnek minket egy teljesen felületes világba, ahol az emberek csak egymás anyagi értékeivel foglalkoznak és azzal, hogy ki kivel feküdt le. Erről szólna tényleg az élet?

A közmédia és a populáris zenék, ahova már a rap egy része is kezd beletartozni, megtanítanak minket rengeteg dologra. Például, hogy mindenki bekaphatja, akinek más a véleménye, mint nekünk. Minden nő egy kurva, és őket bizony ki kell használni. A legnagyobb érték a hajzselé, a tetoválás és a bicepsz mérete, mellé nem árt, ha van egy pár pitbullod is. Meg persze a tesód lesz mindenki, aki ugyanezeket vallja. Így lesz egy nagy család az agymosottakból.

Megmutatják, hogy szerintük milyen az igazi férfiak és nők élete, mi pedig elhisszük, hogy igazuk van.

Azt már kevesen hangoztatják, hogy azért lettek elhagyva, mert nem voltak elég érettek egy kapcsolathoz, vagy rosszul választottak párt, ők lettek a dögök, akiket téptek a keselyűk. Elhisszük nekik, hogy mindig a másik a hibás, mi pedig makulátlanok vagyunk.

Nekik sajnos ahhoz kevés tehetségük volt, hogy a magánéletük kikerekedjen, de ahhoz elég volt, hogy megmutassák magukat egy országnak, és ezzel ránk zúdítsák azt a mérhetetlen mocskot, ami felgyülemlett bennük az évek során. Ezzel addig nem is lenne baj, ameddig sokan nem őket követnék példaként.

Felmásztak egy önbizalomhiányban fuldokló generáció hátán, akiknek szükségük volt példára, mert otthon nem kapták meg. Kihasznált minket a közmédia, és túl sok retardált ember elé tettek mikrofont. A zeneipar pedig követi ezt a példát és nem kímél senkit. Örömmel fogadják be az eltévelyedett lelkű fiatalokat, akik szeretnének tartozni valahová. Legtöbben rossz helyre kerülnek, mélységes tiszteletem a kivételnek.

Tesznek róla, hogy a fiataloknak mérhetetlenül nagy egójuk legyen, ami elnyom mindent, amitől ki tudnának szakadni a sötétségükből. Belekapaszkodnak a komplexusainkba és a félelmeinkbe, így uralkodnak felettünk.

Mikor azt mondod nekik, hogy az emberek nem gondolkodnak, és rabszolgává tette őket egy kor, akkor helyeslően bólogatnak, és úgy érzik, ők az egyetlenek, akik kivételek ez alól. Az emberekbe hatalmas egót nevelt a televízió és a populáris zeneipar. Így akadályozzák meg azt, hogy akik egyszer elsüllyedtek ebben a hulladéktengerben, azoknak keserves legyen a kiút. Egy egoista ember nem fogja belátni azt, hogy őt képes volt valaki ilyen mértékben megfosztani a legnagyobb értéktől, a tudatától. Futószalagon készülnek a hibás gondolkodású emberek.

Közhelyeket ismételgetünk, melyek szerint a belső értékek a fontosak, mégis pénzben és telefonmárkákban mérünk másokat.

Szabadnak érezzük magunkat, pedig a gondolkodásunk a média és a marketing rabszolgájává vált. Ideje tépkedni a láncokat.

Yolo? Tényleg csak egyszer élünk, ez nem azt jelenti, hogy szarjuk le az életet és tegyünk meg minden idiótaságot, amivel pusztítjuk magunkat. Egyszer élünk, nem mindegy, hogy hogyan, ezért kellene vigyáznunk az értékeinkre. Mi mégis lázadunk minden ellen, ami óvna minket. Ugyanolyan gyökér felnőttek leszünk így, mint azok, akiket a média példaként rakott elénk.

Annyi információt kell feldolgoznunk, amennyit még soha nem látott az ember. Olyan sok dolgot tudunk másokról a közösségi oldalaknak hála, ami már beteges mértékű. Leterhelnek minket ezzel a sok szeméttel, megmondják, hogy miről gondolkodjunk, de arra nem tanítanak meg minket, hogy hogyan kell szabadon gondolkodni, így válunk rabbá.

Túl sok szemét került az agyunkba, túlműködünk és nincs már helye értékeknek odabenn. Próbálnak belőlünk kiszorítani mindent, ami emberi.

Már csak annyit látunk a legtöbb emberből, amennyit facebookon mutatnak magukból, a legszebbet és a legjobbat. Egy teljesen hozhatatlan szintet várunk el magunktól, amibe beleőrülünk. A lelkünk összeroppan ettől a sok szorongástól, ezért megbetegszik a testünk. A gyógyszeripar is jóllakik azzal a termékkel, amit készítenek belőlünk.

Mi lenne, ha azt állítanám, hogy minden szervi megbetegedésünknek az az oka, hogy túl sokat stresszelünk és elszakadtunk a természettől?

Divathullám már az is, hogy keleti vallásokkal szimpatizálunk, és bennük keressük az elveszett békénket. Nem fogjuk megtalálni, ha nem magunkban kutatjuk.

Csalódás lesz minden vallás, ha képtelenek vagyunk arra, hogy túlgondolkodás nélkül éljünk, békében önmagunkkal.

Csalódtunk az Isteneinkben, ezért újakat keresünk, de nem látjuk, hogy bármiféle Isten helyét kiszorította az agyunkból a Barátok közt és a Megasztár.

Rá se hederítünk azokra, akik próbálják kinyitni a szemeinket. Szükség van egy modernkori felvilágosodásra, ami egy belső munka. Nem a politikával van a baj, meg a rendszerrel, hanem velünk. A legtöbb ember nyitott a szemétre, ezért azt lapátolják a tudatunkba. Igényeket kell felállítanunk és nemet kell mondanunk mindenre, ami próbál minket a befolyása alá kényszeríteni. A média és a csatlósai már így is túl sokat vettek el tőlünk, ideje visszaszerezni az öntudatunkat. A szebb jövő csak akkor érkezik el, ha apránként térünk vissza oda, ahonnan a 21. század elszakított minket. Vissza a gondolkodáshoz, a szeretethez, önmagunkhoz." *(Az alábbi képeken részletek Somogyi Győző grafikáiból: 1959 Lovak.)*

Intelmek a kisgyerekeimhez *(2014. február 1.)*

Annyi jó történt velem életemben, hogy - gyerekeim - szeretném megosztani veletek az ezekhez vezető utat. S oly sok kudarcot vallottam, hogy szeretném, ha arra az útra soha nem lépnétek rá. Annyi sikerem volt, hogy sok másnak elég lett volna. S oly keserű bukásokban volt részem, hogy végül rá kellett eszmélnem: bukni egyszer sem szabad, mert nem lesz ott körülötted senki ekkor. Csak ti (és egy jó feleség, ha már a szülők is elmentek).

A legelső tanulság máris előtolul. Egész életemben közember akartam lenni, akár annak legmozgékonyabb területén is, a politikában. Most azt mondom: soha ne akarjatok a politikát művelő, magukat politikusoknak nevező gárdák, önjelöltek és szavazatokkal hitelesítettek közé kerülni. Amilyen nagyon lehet, tartsátok magatokat távol tőlük, mert az ő világuk csalárd világ, és a ti génjeitekben nincs bekódolva az abban eligazodó jó szereplés.

Akkor tehát fordítsatok hátat a közemberi létnek? Igen, ez lenne az első tanácsom. Ez nem az a világ, amelyben önzetlenség, erkölcs, becsület, adakozó szeretet fontossá válik. Ha ezt várjátok, csalódni fogtok. Ezt a világot az önzők, a manipulátorok, a társadalmi szemfényvesztők, az értéktelenek és a pillanat-emberek vezetik. Őket is vezetik. A legkeményebben megszervezett - faji alapú, vagy más esetben pusztán anyagi érdekeltségen alapuló - pénzügyi, politikai és média maffiák, szövevények, rokoni és haveri kapcsolatok. Szolgák ők is...

A második tanácsom azonban éppen ellenkező: Igen. Legyél közember. De ne általános célok érdekében, mert abban úgyis áthúzzák törekvéseidet, megsemmisítik, legjobb esetben beolvasztják eredményeidet. Ott és abban legyél közember, amiben a magad erejéből, tehetségéből sokra vitted. Amiben magad vagy kiemelkedő, vitathatatlanul. Amiben bármikor pótolod a veszteséget, kihevered a kudarcot. Amiben nem függsz mástól. Ami tehát te vagy. Abból adj másoknak is, mindenkinek… akit szeretsz, tisztelsz, féltesz, óvni akarsz, megértesz vagy erősítenél. Ez esetben minden, amit adtál, megsokszorozódik. De ha a szellemi, erkölcsi, anyagi adományaidat vegyíted a politika által szentesített célok közé, ők azt a maguk javára fogják érvényesíteni, s te személytelenné válsz, tehetségednek és erődnek nem lesz neve, mert ők azt magukba szippantják, s téged televénynek telepítenek - hogy szépen virágozzon az ő földjük a bomló szerves anyagból (melyet ezért saját céljaikra bomlasztanak éppen ők, az igazi közösségek ellenségei).

Abban, amiben te magad vagy kiváló, a csillagos ég a határ. Erőd végtelen, akaratod nem korlátozható, módszeredet te határozod meg, a célod a tied marad, s az örömök, amelyeket okoztál másnak, ott ragyognak feléd az arcukon, a szemekben. Minden ilyen ragyogás ragyogóbbá tesz téged is.

A politika tehát ki akar sajátítani téged, s mikor részévé váltál, mikor beleolvadtál, akkor egyben el is vesztél: ő mondja meg, mi vagy.

Tudom, fiam, lányom, értem az ellenvetésedet. Hogy akkor hogyan szolgáld a hazádat, népedet, az ország fejlődését? Akkor minderről mondj le apád keserű tapasztalata miatt? Dehogy, ellenkezőleg. Te magad fejtsd ki minden erődet ezek érdekében és javára. De ne hagyd, hogy elvegyék tőled nagy "közéleti" szemfényvesztésekkel, jelszavakkal, ámításokkal. Buzogjon benned a véred, ha a hazádra gondolsz, mert akkor mindenkire gondoltál, akit szeretsz. De ne engedj a csábítóknak, akik azt sugallják, hogy rajtuk keresztül érhetők el a nagy közösségi célok. Azok, akik ezt mondják neked, önmaguk semmire sem képesek, csak annyira, hogy kisajátítsák, maguknak megszerezzék, s a maguk nevében és javára árusítsák mások energiáját, hasznát. Ők nem A Haza. Ők szatócsok, varrogatnak, toldozgatnak. Ha egyszer mindenki úgy döntene, hogy nem bízza rájuk a tehetségét, hanem inkább maga adja azt oda a leginkább érdemeseknek, akkor a politika, a híres közszervezők világa egy kivert kutyafalkához hasonlítana. Vonyítana, hangoskodna, de a végén nem kapna senkitől egy falatot se. Eloldalogna, s azt látná majd, hogy farkasokkal kell harcolnia.

Szeresd és becsüld *azt*, aki ott van veled, melletted, s főleg, ha érted. Mások oly sok hívságot kínálnak követendőként. Hagyd rájuk. Amit kínálnak, az ő üzletük, s nem eszmény, nem létfontosságú árú - csak tömegcikk, bóvli, amit minél több embernek szeretnének eladni. Ezt szolgálja az ő "közéletük", az ő "szabad médiájuk", a meghirdetett társadalmi lózungjaik jólétről, fejlődésről. Azokat szeresd és támogasd tehát, akik a tieid: családod, hű szövetségeseid minden bajban, szerető szívek az érzelmek világában - s hajolj le mindig, amikor ott, a szemed előtt bajban van valaki. Éppen te éppen neki nyújts nagy, emlékezetesen fontos, szívét melengető segítséget. Tudjátok: kellő silánysággal hajlamosak vagyunk arra, hogy mindig a hozzánk legközelebb állókról, a szeretteinkről - apánkról, anyánkról, testvérünkről - feledkezünk meg, vagy értük teszünk utoljára, mondván, hogy ők úgyis közel állnak hozzánk, velük minden rendben van. Hát nem. Nincs rendben velük se semmi, ha nem értük teszünk először, másodszor és harmadszor. Ne nézd a távoli, fényes horizontot, ha nem látsz magad elé a sötétben - ez a tanácsom (s keserű tapasztalatom az emberi hiányosságokról, amikor a tényleges szeretetet kiszorítja a mesterkélt tetszelgés).

Mi marad hát, ha a "közt" politikai magáncéloknak rendelik alá? Amit most javasolok, azt sok mindenki - a lusták világa - közhelynek és ostobaságnak fogja degradálni. De vallom:
-Fiaim, kislányom. Mindig csak egyetlen dolog számít a láncszem végén. Az általad a képességeid és lehetőségeid alapján maximálisan elvégzett munka, s annak végeredménye: az, amit te tettél le az asztalra, nap mint nap, módszeresen, megalkuvás nélkül, örömmel tele.

Üzenet égi apámnak

Jól elvagyunk itt! Kár, hogy több mint 30 éve nem látom, apuka. Egyetlen fénykép maradt emléktárgyként, mellette egy öreg félegyházi lomkereskedőnél megvásárolt bizonyítvány apuka tanítóképzős éveiből - azoknál az osztályzatoknál nekünk mintha nagyobbra kellett volna törnünk! De nem szemrehányás ez, hanem köszönet. Apuka, a tanyai tanító mindenre kiterjedő szeme vehette csak észre, hogy szorgalmas, erősen célokat követő három fia van. A célt ugyan nem ismerhette az a három kis tanyasi gyerek Fülöpjakabon, de szerencsére jól ismerte három évtizeddel korábban Klebelsberg Kunó, s aztán követőjeként apuka.

Ma is ebből élek. Szinte minden percben látom magam előtt a fiúcskát, amint már öt évesen szorgalmasan kanyarítgatja a gyönyörűen megformált kerek betűket az egyetlen osztálytermes iskolában megbújt négy osztály nagy gyerekeivel együtt - apuka mindig beengedett közéjük engem, a kicsit. Ők pedig büszkék voltak, hogy a tanító bácsi fiának adnak tanácsot, hogyan kell magabiztosan lovagolni a térdükön. S látod-e, ír a gyerek!?

Most én vagyok az apuka. Mióta nem láttuk egymást, sokszoros. Akkor volt kettő, most van hét. Legnagyobb fájdalmam, hogy erről semmit sem tudott, tud, még csak nem is sejthetett apuka. Nem hiszek abban, hogy most látja ezt onnan, és igen büszke. Ha így lenne, kit érdekelne a halál! A halál azonban nem ilyen kegyes. Én látom apukát, mert itt hagyta bennem örök nyomát - de a sors kegyetlen, s ezt az eltávozottnak nem engedi meg viszont. Ez a rémes a halálban: hogy minden megismételhetetlenül szétfoszlik az életből.

Jól vagyunk itt. Mi ketten keveset beszéltünk egymással, mert túl gyorsan el tetszettek válni, de a fiú mindig apja fia. Egyetlen mozdulat, egy ironikus megjegyzés, egy bátorító tekintet örök érvényű erőt ad. Egy-egy szó is. A megfigyelőképességemről. Anyuka iránti érzéseiről, évtizedekkel a brutális együttélést megszakító válás után is. A komcsikról, akiket nagyon tetszett utálni, főleg Kádárt, Aczélt, és persze a sok furcsa karriert ott Félegyházán. A zsidókat, akit először az ÁVO-t lepték el, aztán a sajtót, a külkereskedelmet.. Néha tiltakoztam - a komcsik és a zsidók bírálata kapcsán pl. -, de nem túl erősen, mert fogalmam sem volt, hogy miről tetszik beszélni, és mi bántja apukát. Hogy egy totál tehetségtelen zsidó fickó azért lett az áruház igazgatója Félegyházán, mert ő zsidó? Istenem, na és - véltem én.

Mit érdekel ez engem? De mert apám mondta, megmaradt ez is. S láttam, amint jöttek apukát kérni a pártbizottságról, hogy vállalja el a város úttörőinek vezetését. - Veletek? - tetszett mondani, s ezzel nagyon nem értettem egyet. Egy jó szervezőnek tenni kell másért, a gyerekekért, s nem vonulhat ki a társadalomból, csupán azért, mert megveti a mindenben a győzteshez alkalmazkodó vezetőket, árulónak tartja őket. Ma ezekben a kérdésekben job-

ban kinyitnám a fülemet, mint akkor, tacskóként. S alátámasztanám apám kifakadását.

Mi jól vagyunk itt. Naponta sírni volna kedvem az igénytelenség és a rögtönzés, alkalmatlanság láttán, amit Magyarország irányításában látok 4-5 felnőtt évtizedem alatt, de nem kell bömbölnöm, mert mindig megtaláltam a magam útját. S mikor azt aláaknázták, akkor építettem másik utat. Nem találtam, hanem építettem. Ez az, apuka, amit apuka nem tudott, én viszont mégis örököltem - anyámtól. Ő ebben verhetetlen volt, olyan, mint a székelyek: kun anyám és nagyanyám a semmiből is aranyat ötvözött. Apuka éppen azért bukott bele a saját életébe, mert nem bíbelődött út- és egyéb építéssel. Ment, amerre látott, vadul, keserűen, hatalmas férfi erővel süllyedt el az ország közútjainak kátyúiban, az agyagban és sárban, megvetve azokat, akiket útépítésre hatalmaztak fel, de csak sarat tudnak dagonyáztatni a népükkel. A megvetés azonban kevés, mert főleg magát veti meg az az ember, ha erre pazarolja energiáját. Haragunk semmit sem árt annak, akire irányulna, csak bennünket foszt ki erőnkből. Sokat viaskodom ezzel én is, örököltem apukától e terméketlenség néhány morzsáját. De: megtanultam utakat építeni, házakat, otthonokat, családot, ha kell, többet is. És ez a tudás elvehetetlen. Ki tudna beleszólni abba, hogyan nevet vissza rám a picim? - aki ugyan még azt sem tudja, hogy ő most éppen nevet -, hiányzik a foga és a fogalmak is, de kacaja engem kiránt minden borúból.

Jól elvagyunk itt. E téren azonban nem annyira jól. Magyarország apuka szívében csodaország, és én is ezt hoztam otthonról, ráadásul én még Erdélyben és a Felvidéken is járhattam, apuka soha. Varázslatos országnak kellene lennie, de van itt egy bökkenő. Miért nem jut előbbre a versenyben évtizedek óta? Egyhelyben jár, tapossa a sarat és saját lábát. A rá súlyosodó gondok közül egyet sem tudott megoldani. Rablók alázzák népét a határon túl, s fogyasztják őt reggelire, vacsorára. Semmit sem tettünk. A lakosság egyharmada most is mélyszegény, majdnem állati sorban. S közben megváltók hirdetik, hogy mikor érjük utol a fejlett világot. Kivándorol békében is sok százezer emberünk. A legmagasabbnak vélt síkon, az állam irányításában egymást felváltva jönnek, zsongnak a dilettánsok, az iskolapadokban elmulasztottak helyett itt akarnak valamit megtanulni, súlyos árakon. S aztán valaki más elkezdi ugyanazt. Nincs fejlesztés, kutatás, semmi. Nagy, erős nyugati cégek vigyorgó kiszolgálója a politika, amely azt hirdeti, hogy a multik ide településével Magyarország ipari hatalommá válik. Brrrr! Kiszolgáló, összeszerelő egységgé, amely ezzel eleve lemond saját fejlődéséről: nem az agya működik, hanem a keze szorgoskodik futószalagra rögzítve.

Már-már azt írnám, hogy nem vagyunk jól itt, de megáll a kezem. Itt kacag előttem a fogatlan kisfiam, apuka egyik kedvenc hőséről Lélnek kereszteltük. Bocsánat, kiszaladt az örömkönnyem, ezt most el is küldöm apukának. Tessék letörölni a saját bánatát vele.

Apánk, Attila öcsém kislányával, Hajnikával - az egyetlen fotóm róla. De mindig látom őt így is.

Sorsa megállíthatatlannak tűnű láncolatban a kiskun, az alföldi férfiak oly nagy részének sorsa: az önpusztítás, generációkon át örökölt és tovább adott módon. Ki érti meg valaha is ennek az önmegvető, saját magát leértékelő mentalitásnak az elterjedését az alföldi emberek között? S a mai székelyek között? Mit nem kapnak meg abból, ami génjeik szerint járna nekik? Hamvas Béla sem tudott választ adni. Miért mindegy a családfőknek pl. a Kiskunságban, hogy piával feladják, magukkal rántják gyerekeiket? Apám mindent tudott, ami sikeressé, naggyá tehette volna - honnan eredt a kishitűség, hogy úgyis mindegy, nem számít? Ki neveli ezt a puszták eme népébe? Hosszú láncot szakítottam meg, amikor kiszálltam az engem is fenyegető halálos ölelésből, mely csatakiáltással jár együtt: pia, pia, Hungária!

Mindig lehetséges

1996-ig megittam az összes lehetséges alkoholt, amit nekem rendelt a földi természet. Törtem, zúztam, elsősorban magamat és a jövőmet, másodsorban azokat, akik szerettek vagy büszkék voltak rám. Az alkohol mámora nem kitágít, hanem beszűkít. Látszólag tágul a horizont, s minden belefér, ami józan ésszel nem tűnt lehetségesnek. Valójában azonban egy nyavalyás délibáb - alkoholból készült bábvilág - ficánkol a szemünk előtt valóságként. Azt hisszük, hogy amit látunk, az teljesen új és más, pedig csak beszűkült agyunk-szemünk mutat fel olyan részleteket, amelyekre a józan és tág nem is volt kíváncsi. Bátran ütünk a levegőbe - s ez hihetetlen jó érzés ahhoz képest, ahogy' munkahelyünk biztonságáért voltunk kénytelenek vacogni és megalkudni, mikor még volt munkánk. Lazán kacsintunk a pincér lánynak, s boldogan nyugtázzuk mosolyát, mely méltán ismeri el nagyságunkat - a túl nagyra nőtt borravalót, amelyből jobb lett volna befizetni kislányunk táncórájára: jobb lett volna, de arra nem volt elég a pénz, feleség sincs már. A pincérlány meleg szeme boldoggá tesz, sokat ígér holnapra (nem baj, ha most éppen vőlegényével távozik zárás után, semmi, ez csak átmenet, holnapután a miénk lesz, lehetne - kellene, jó lenne, jó lett volna).

Fellapozzuk a bárpulton a napilapokat, elismerően csettintgetünk a híreken, bennfentes módjára teszünk megjegyzéseket Jóskáról, a miniszterelnökről, Gyuláról, a külügyminiszterről, lássa csak mindenki, hol is lehetnénk, ha nem éppen itt ülnénk fent a magasban, lazán a pultra roggyanva. Gondosan összehajtjuk az újságot, halkan odaszólunk az ismeretlen pályatársnak - a szeme nem nyílik ki, nyilván gondolkodik ő is -, hogy ti. ma valamiért, nyilván túlzsúfoltság miatt kimaradt a rólunk szóló hír a vezető oldalon. Ismét ütünk a levegőbe, ezúttal sem lemondóan, nem feladva, de nem is keserűen, nem csalatkozva, hanem dühösen és cselekvően: - Szétrúgom a tördelő fenekét, bezzeg, mikor nálam dolgozott, akkor nagyon kapkodta magát. Ha a szemem elé kerül! - A pultos lánynak ezúttal még nem meleg a szeme, unottan néz ránk, tudja, hogy messze van még a számla, a borravaló ideje, elég lesz akkor egy kicsit felforrósodnia.

És így megy ez évekig. Évtizedes futamban. A pult, a pultos lányok minősége kicsit megváltozik, ez itt nem bár, hanem a kerületi piac söntése előtti állóhely, nincs mire letenni sem a korsót, sem a könyöködet, az újságok régen elkerülnek, viszont megnőtt a bátorságod. Mindenkinek szólsz egy szót, biztatod a kutyát, hogy jöjjön közelebb, nem bántod, s megígéred a söntésben a pultosnak, hogy tényleg elviszed kitisztíttatni a kissé undorító télikabátodat. El bizony, mert különben nem szolgál ki. De vajon tudja-e, hogy annak idején majdnem Munkaérdemrend Aranyfokozatot kaptál, csak az idióta KISZ KB-titkár kiszavazott.

Újság helyett elkapod a híreket a beszélgető emberektől. Érted mindegyik lényegét, magad is gyárthatnád e fontos információkat, de most valahogy' nincs kedved tevőlegesen és determináns erővel bekapcsolódni az ország fő áramlataiba:
-Nagyon elszabták már az egészet a dilettánsok, pedig nem erra adtam nekik a felhatalmazást, sem a tanácsaimat közvetlenül a főnökségnek. - Mivel ezt hangosan mondtad, az emberek kicsit félreálltak, eltávolodtak egy-egy lépést, nyilván nem akarták, hogy megtörjön e fontos gondolatmenet. - Lesz idő, mikor újra át kell venni közvetlenül a dolgok irányítását, mert addig úgysem lesz itt rend! - ezzel nyugtatod őket. A pultos odalép, és kéri, hogy fizesd ki a számlát, mert váltás van, és a kollegája utálja a rendezetlen helyzetet. Te bólogatva, fejedet rázva és értetlenül csoszogsz el a söntés elől. Még homályosan emlékszel, hogy tegnap megmondták: minden kört külön ki kell fizetned. - De hogy az Istenbe, mikor nincs egy fillérem sem! Hát hogyan? Te tudnál, ha nincs?! - A pultos utánad szalad, megrángatja a gallérodat, olyan mozdulatot tesz, mintha beléd akarna rúgni, de aztán lehanyatlik a lába. - Jó, jó, többé soha, még a környékre se! - s ismét hatalmasat ütsz a levegőbe. A mutatóujjaddal. A karod már nem bír el ekkora váratlan kilengéseket.

És egyszer vége. Három napra dagadt a másnaposság. Étlen, szomjan, saját szemetedben fetrengve három napig. Minden másodperc abban a félelemben, hogy soha többé nem lesz erőd és lehetőséged felkelni az ágyadból. Tudod, hogy senki sem keres. Azt sem fogják tudni, hogy elpatkoltál. Te, 7 éve még csillag, 10 éve az egész horizont - 20 éve pedig maga a Felkelő Nap. Összezsugorodva rándulsz a lavór fölé, nem jön már ki semmi, csak a haldokló bűz. Feltápászkodsz, és a tükör elé vánszorogsz. Egy halottat látsz benne, ráadásul elcsunyulva. A nyelvét sem bírja rád ölteni, mert bent ragadt a szájában. A szeme üres, nincs is szeme, csak az ürege. Ürge-üreg, motyogod. Látod őt, és eszedbe jut valami külső sugallatra, hogy ez te vagy. És itt, a legsötétebb mélyben, a mocsok alján emberi mivoltod utolsó szikrája feltesz egy bágyadt kérdést:
-Ugye tudod, hogy meghalsz? Elpusztulsz. Mert ezt érdemled. Ess itt össze, úgysem érdekel senkit. Majd valamikor valaki rád talál. Vagy... avagy...

Ránézel a kérdést makogóra a tükörben... mi?... mi van még? Avagy?
-Avagy segítek neked, mert megérdemled. Mindenki megérdemli, aki embernek született, és még tud levegőt venni. Segítsek?
-???
-Avagy most ebben a pillanatban, itt a szemembe nézve eldöntöd, hogy SOHA életedben, soha és semmilyen körülmények között nem iszol egy mikrogramm alkoholt sem. Annyit sem, amennyi egy sörcsepp buborékában van. Értetted???!!!
Bólintasz. Nem mondasz egyetlen szót se, csak bólintasz. 19 éve ennek. Kétszer születtél.

Dávid Júlia festménye:

Közgépezet - Kösz, gépezet! *(1 fej fej?)*

Ki ne tudná Magyarországon, mi a Közgép? A Simicska Lajos nevéhez kötött cégbirodalom Magyarország legnagyobb egyszemélyes gazdasági hatalma. S ki gondolja igazán, hogy ez egyetlen személyé, Simicska Lajosé vagy esetleg Nyerges Zsolté? Mindenki tudja, hogy ez médiagazság is, miközben persze nem tudjuk személyre szólóan pontosan azonosítani, hogy ez esetben kit jelent a vezérkaruk. S amikor a Közgépről beszélünk, eufémiát használunk, mert valójában a Simicskáék által uralt *kiterjedt* vállalatbirodalomról beszélünk, amelynek éppen úgy része a média feletti általános gazdasági-pénzügyi és hatalmi uralom, mint ahogy a közbeszerzésre és/vagy EU-forrásokra épített vállalkozások megszámlálhatatlan sora.

Egyszer 2012-ben a Fidesz egyik emblematikus személye közvetlen hangnemben beszélgetett velem arról, mi a véleményem a közállapotokról. Akkorra a Fidesz által fémjelzett kormányzás - történetesen Hende hadúrfi kezeivel - engem eltávolított az általuk uralt állami felségterületről, lehettem volna elzárkózó is, de győzött bennem a segíteni akarás. Végül is mindenki érdeke, hogy erkölcsileg stabil kormányzás színtere legyen Magyarország.
-Mitől tartasz legjobban, amire fel kell majd készülnünk? - kérdezte X.
-Több mindentől. Attól, hogy még erősebb lesz a dölyf, ami 1998-2002 után a bukáshoz vezetett. Hogy a nevetekben újra lesz sok ezer vámszedő, aki rátok hivatkozva megsarcolja, feji a vállalkozókat, baksist szed be, egyfajta "védelmi pénzt", hogy ő akkor majd elintézi. S félek a rögtönzésekről a gazdaságban. S nem értitek, mi a magyar nemzeti értelmiség.
-De mitől legjobban?
-Nem kerülgetem. Attól, hogy még ebben a kormányzási időszakban, a kampány velejárójaként együtt fogják emlegetni Orbán Viktort és Simicska Lajost. Az ellenzék erre helyezi majd a hangsúlyt. És ha csak egy kevés alapja is lesz ennek a híresztelésnek, ha jogosan érzik az emberek, hogy létezik ez a *tandem*, hogy Orbán Viktoré a politika, vagyis az állam hatalma, s vele harmóniában Simicska Lajosé a gazdaság, a beruházás, az infrastruktúra, vagyis az állam pénzforrása, akkor ez súlyos gondot fog jelenteni a Fidesznek, beleértve egész kormányzását is hosszú távon. Baj lesz belőle, amire nem lesz jó válaszotok.

Most, két évvel később, 2014 januárjában a hirdető felületeket elárasztja egy plakát, amelyen Orbán Viktor és Simicska Lajos látható, "Nekik már jobban megy - És Önnek?" felirattal. Amitől féltem, bekövetkezett. Teher nekem ezt látni az útjainkon. Viktor, te vele?

Mert ha mindent elsöpör maga elől az állami erő jóváhagyásával a Kösz, gépezet!, akkor az útszélre söpört erőkből egy nagy szél hatására összeáll a gépezet a Közgép ellen. A Fidesz vezérkara irigylésre méltóan egységes. De sokan Simicska Lajos zsebében kucorognak, onnan kapják a mannát s a bólintásokat - s meddig teheti-e *ő* ezt Orbán Viktor OK-ja nélkül?

Ócska trükk Ócsán *(2014. február 10.)*

Ha jut föntről, jutnia kell lent is. Ilyen egy jól szervezett a hierarchia belső kohéziója. Ha nem így volna, fent előbb-utóbb kényelmetlen helyzetbe kerülnének. Etetni kell az éhes hadat. Volt-e ember, aki azt hitte, hogy ha Ócsán, a világ végén falansztert építenek, akkor oda áramlik a bajba jutott családok sora? Nem lehetett. De ha volt, az sokkal nagyobb baj, mert akkor nem egyszerűen önös érdekű hazardőrök, hanem primitív szemfényvesztők hoznak döntéseket, s míg az előbbi büntethető, tehát kiküszöbölhető, az utóbbi öngerjesztő. A totál részeggel nem hitetheted el meggyőzően, hogy részeg, mert az ő "rendje" most éppen erre épül, ugyanígy: az ostobának nem mondhatod, hogy primitív, mert mivel az, fel sem fogja, hogy róla beszélsz. Hümmög, vigyorog, igazol téged, és hátratekint, hogy kiről van szó.

Ócsán 500 házat terveztek, az infrastruktúrát így kezdték el kiépíteni a homokban. Végül 80 ház épült fel, s a mérleg készítésekor, 2014 elején sok erőfeszítés után meg kellett állapítani, hogy a több százezer lakáshiteles devizaadós - és a sok tízezer kiköltöztetés előtt/után álló elnyomorított - családból mindössze 40 vállalt beköltözést. A kis lakóparkot két és félmilliárd forintért építették, 80 házra számítva ez több mint 30 millió, 40 lakásra több mint 60 millió házanként. Minden hetedrangú ingatlanos, falu- és városlakó tudja, hogy ennek a töredékéért kész, működőképes házakat, lakásokat lehetett volna vásárolni a rászorultak számára. Nem a pusztában, hanem városokban, lakott falvak emberséges viszonyai között. Elhunyt édesanyám nagyon szép, felújított, 66 négyzetméteres, kétszobás, második emeleti lakását Kiskunfélegyháza főutcájának kellős közepén, platánsorban, elképesztően kedves szomszédokkal megáldva most adtuk el 7.2 millió forintért. A harminc milliós keretből az állam szolgái - ha azok lettek volna, közszolgák, s nem csalók - megvehették volna az egész szintet négy hasonló lakással, a 60 milliós keretért a négy szintes ház felét, 8 családnak.

Büntetnék!!!!!!! Először is azokat, akik az állami költségvetésből jóváhagyták ezt a szándékos pénzpazarlást. Kirúgnám őket, és... (mindjárt folytatom). Aztán azokat a fővállalkozókat, akik elnyerték a bulit. Mindazokat, akik a fő pénzeket eltették. Megtelnének e házak.

Büntetésül azt szabnám ki ugyanis, hogy:

-teljes vagyonukat, a létezőt és azt, ami az ő ellenük induló csődeljárásból származik, azonnal vissza kellene fizetniük abban a nagyságrendben, ahogyan felelősek illetve részesek;

-valamennyiüket kitelepíteném Ócsára, ott kellene lakniuk a családjukkal 10-20 évet;

-természetesen fizetniük kellene a házakért, bért, mégpedig abból a fizetésből, amit ott Ócsán keresnek. Ha nem keresnek semmit, bejárhatnának valahova koldulni, de mivel koldulni tilos, eljárást indítanék ellenük, és vagy hazazavartatnám Ócsára, vagy elzáratnám. Nem kezdhettük ezzel, mert minden törvényes, jogos, szabályszerű és kiemelt volt. Hmmm.

A világ legaljasabb (4-es) metrója - *aljaút az orosz államadósságtól 2014-ig*

Túl messzire vezet vissza a 4-es metró története, minden igazságot és gazságot nehéz volna kibogozni. Biztosan megteszi egyszer majd valaki, mert ekkora pazarlás és felelőtlenség negyed századonként egyszer, ha előfordul. Mindenesetre a 4-es fél évszázados történetének aktív szakasza arra az időszakra esik, amit öntelten rendszerváltozásnak szoktak hívni. A metró hűen megmutatja, hogy a dolgok mélyén nem változott itt semmi, csak a gátlástalanság burkolt és szégyenlős formáit felváltotta a szemérmetlen lopás és a kendőzetlen hozzá nem értés. Valamint az a tény, hogy mivel a demokráciát fel tudják használni választási szemellenzékre - megválasztottál, tehát vagyok, aki vagyok! -, soha nem lesz felelősségre vonás azért, mert egymást követő pártok és rendszereik földbe ásták Magyarország, mint közösség vagyonának egy részét, hogy eközben mint modern kincskeresők maguknak újra kiássák, s most már mint sajátjukat zsebbe is vágják azt.

Ha egy vezetés - több kormány - elviseli, hogy a százmilliárdokban mérhető volt szovjet államadósságot kilopja a rendszerből az ocsmányok hada, és ha a lakosság, amely tudja ezt, eltűri ezeket a pusztító bandákat valamennyi pártban és a mögöttük álló bélpoklosokban, akkor az az ország ne reménykedjen szebb jövőben. Majd más országok elérik azt, ő pedig nézze bambán. De azt azért tudnia kell, hogy az ő jóváhagyásával uralkodnak fölötte ocsmány korrupt bandák.

A Szovjetunió adósságait átvállaló Oroszország természetesnek tartotta a 90-es évek elején, hogy kifizeti azt az adósságot, ami a 80-as években keletkezett a szocialista Magyarországnak a csaknem-kommunista Szovjetunióba történő, kifizetetlen áruszállításaiból. Röviden és világosan: ezt többek között szívesen törlesztette volna úgy, hogy ezen államadósság fejében felépíti, szerelvényekkel ellátja, üzembe helyezi a négyes metrót a teljes vonalon (s nem csak azon, amire most szűkült Kelenföld és a Keleti pályaudvar között). A 90-es évek elején elszaporodott brigantik - elsősorban szocialista kötődésű, a múltban gyökerező maffiák, elvtársurak - ezt nem így képzelték el. Inkább maguk vették kezükbe a szovjet tartozás sorsát. Az őket ostobaságból és haszonlesésből eltűrő jobbközép statisztált hozzá.

A semmihez sem értő, hibát hibára halmozó Antall-Boross-kormány alatt ezt éppúgy megtehették, mint az őket cinikus módon kiszolgáló szocialista-liberális (MSZP-SZDSZ) rablók, a Horn-kormány alatt. Az eljárás egyszerű volt. Elérték, hogy a szovjet tartozás fejében iszonyatos mennyiségű szovjet-orosz árút, elsősorban nyersanyagot, energiát vásárolhassnak. Cégek sora alakult erre, s mozgásba lendült Magyarország mindenkori legbrutálisabb, állami jóváhagyással működő gazdasági-politikai-titkosszolgálati maffiája. Özönlött az orosz szállítás. Az ottani orosz exportőröket kifizette - saját tartozása fejében -

az orosz állam, nekik nem fájt a fejük. A magyar importőröknek pedig be kellett volna fizetniük a magyar állam kasszájába a sokszor százmilliárd forintot, az import ellenértékét. Eszükbe sem volt. Ment minden a saját kasszába. És ha néha már kínossá vált az aljasság, ha tényleg ki kellett volna valahogy egyenlíteni az import árát az állam felé, működött a recept: a vállalat eltűnt, veszteségessé vált, felszámolták, végrehajtást kezdeményeztek, kiürítették, s szegény hogyan fizethetne, ha ekkora nagy bajba került.

Így úszott el a 4-es metró egyetlen értelem felé közelítő, orosz változata: darabokra vagdosva a politikai pártok által legalizált maffiák kezén. Fehérgalléros maffiákén. De mindenáron fel kellett építeni, mert nagyon sokat csak onnan lehet lopni, ahol nagyon sok pénz forog - hogy forogna majd békétlenül a sírjában mindenki, aki sáros ebben az ügyben!

A 4-es metró az orosz törlesztés esetén is fölösleges és hibás beruházás lett volna, de legalább "ingyen pénz" ahhoz képest, ami aztán eltűnt máshol. Nem beszélve arról, hogy az összeg nagysága féktelenül erős, korlátozhatatlan gazdasági csoportok megerősödését tette lehetővé. A magyar kormányoknak soha nem volt erejük ezekkel megküzdeni, így váltak a kormányok a maffiák bábjává. Amely bábból párhuzamosan kinőtt két kártékony rovar: a még erősebb maffiák és az őket szolgáló kormányaik.

A 4-es orosz finanszírozás esetén is hiba lett volna abban a torzó formában, amiben végül felépült megkurtítva. Ki nem tudná, hogy Kelenföldről villámgyorsan el lehet jutni vonattal a Keletiig? S akinek nincs kedve hozzá, az ugyaninnen ugyanoda eljut kiváló busz gyorsjáratokkal. Most lesz egy harmadik út is, a föld alatt, közel 500 milliárd forintért, másfél évtizedig tartó beruházással. Kellene még ugyanerre a szakaszra légitaxi, külön leszállópályás helikopter hálózat, valamint német mintára egy S-Bahn is, tartalékba. Magam nagyon szeretném ezt a sokrétűséget: naponta használom e szakaszt éppen Kelenföldtől éppen a Keletiig. Jó lenne, ha megtehetném: felszállok a buszra Kelenföldön, átszállok a légitaxiba a Szent Imre kórháznál, a Kosztolányi téren villamossal utazom egy megállót (el is felejtettem, villamos is közlekedik Kelenföldről a városba, pl. a Kálvin térig és tovább), a Móricz Zsigmond körtéren átszállnék a metróba, hogy kétszáz méterrel később feljöjjek onnan, és ismét a villamossal folytassam az utamat a gyönyörű Szabadság-hídon a Dunán át a Fővám térig. Kétszáz méter után a Kálvin téren feljönnék beleszagolni a Belvárosba, és eldönteném, hogy mivel folytassam utamat a Keletiig: 4-es metró, kettes metró, buszok tömege a Rákóczi úton, stb. És akkor még nem is éltem a helikopter leszállópálya adottságaival, a magánrepülőgép nyújtotta lehetőségekkel, hiszen ebből a pénzből erre is futotta volna: mindenki saját repülővel járhat oda, ahova akar Kelenföld és a Keleti között.

Ha azonban ezekkel a bandákkal nem akarok kollaborálni, akkor köpök az új metróra, és Kelenföldön felszálltam volna a 7E, 107E jelzésű buszjáratokra, mint eddig, s kb. ugyanan-

nyi megállóval, mint amennyivel a metró megy, 20 perc alatt áthajtatok a Keletibe. Viszont kérem vissza a családom hét főjére kiszámolt összeget. Mi így heten Budapest másfél millió lakosának annyi százezred része vagyunk, hogy az elpazarolt 500 milliárdból arányosan kb. két és fél millió forint jár vissza nekünk. És minden budapesti állampolgárnak jár kb. négyszázezer forint, aki nem kérte a 4-est. Aki viszont eltékozolta az orosz államadósságot, illetve aki felépíttette a 4-est, s mindaz, aki jóváhagyta és aki felmarkolta a zsetont, annak jár egy tényleges életfogytiglan, amely idő alatt kézi csákányokkal, lapátokkal, ásókkal építtethetné vagy a saját külön metróalagútját, vagy legalább egy szép sírhelyet magának. *U.i.:* Közben átadták a metrót. Nagyon szép. De lemondok róla mégis a két és fél milkámért.)

Somogyi Győző: Kőműves Kelemen (részlet)

Amikor rázkódik a férfi válla

Ki ne tudná, hogy az erős férfiak tudnak könnyezni, sírni? Marcona emberek, akiknek arcán keménység az úr, némán potyogtatják könnyeiket. Más esetben a válluk rángatózik az elfojtott megrendüléstől. Rám is így hatott sok olyan helyzet, amikor hatalmas nyomás után végre úgy tűnt: eljött az igazság. Hogy érdemes volt kitartani, bármilyen reménytelennek tűnt is. Ilyenkor az ember visszanyeri mások által megtaposott méltóságát, s ez a boldog, belső melegség leveszi a lábáról. Némán zokog, hangtalanul néz maga elé, s remeg a válla.

1985-86-ban az Aczél György vezette kulturális és média tábor az MSZMP KB apparátusában - főnökük felső és a maguk szőrös belső igénye alapján - megtett mindent azért, hogy eltávolítson a Magyar Ifjúság című hetilap éléről. Suttogó propagandájuk révén el is terjesztették, hogy le vagyok váltva. Csak még hátra van egy kis formaság. Magas beosztásom miatt a KB saját pártügyészi szervezete, a Központi Ellenőrző Bizottság le kell, hogy folytassa a vizsgálatot, pro forma. Ültek velem szemben, sorolták a vádakat nyíltan, vagy vádló költői kérdések formájában, össze akarták gyűjteni az alapozást a kirúgáshoz. Ültek velem szemben öten három-négy órán keresztül, s megfogalmazták szerkesztői munkám, vezetői stílusom, magánéletem vélt hibáit. Aki tudta, mi a KEB, az tudta, hogy itt már csak a szenteltvizet csorgatják rá a halottra a tisztesség kedvéért. Egyetlen szempárt láttam ott, amelyben megértő szomorúságot, titkolt bizalmat éreztem, Varga Lászlóét - az országos úttörőszövetség vezetője volt, a bent ülők közül csak ő ismert személyesen -, tekintetéből azt olvastam ki, hogy nem baj, Lajos, derék ember vagy így is. Feleltem minden kérdésükre, s az ajtóból visszanéztem Vargára. Ugyanazt a melegséget láttam rajta. Biztos lehettem, hogy holnap felmentenek. Kiléptem a folyosóra, ember sehol. Beléptem az üres liftbe. Megnyomtam a gombot, s ugyanebben a pillanatban a már elindult lift stopgombját is. Éreztem ugyanis, hogy megdermedek, mozdulni sem bírok, s hatalmas erővel rázkódik, remeg a vállam. Már egy éve, sűrítve pedig hónapok óta zajlott ez a hercehurca az eltávolításomért, fenyegetések, ígérgetések, üzengetések, elszigetelések, hatalmi fölényeskedések formájában. S abban a pillanatban, amikor a lifttel elindultam, a villámmál gyorsabban és élesebben felfogtam, megéreztem, hogy ezeket én itt legyőztem. Hogy mindaz, amit összehordtak, értelmetlen blöff. Hogy a válaszaimmal nem tudnak mit kezdeni, arra semmilyen kirúgást nem alapozhatnak, márpedig nyilvánvaló, hogy sokan, túl sokan - és persze eltérő előjelekkel - figyelték, hogy tényleg ki vagyok-e rúgva. Megéreztem: azzal, hogy végig kiálltam igazam mellett, hogy nem mutattam gyávaságot vagy engedékenységet, magam alát gyűrtem őket. 1985-86-ban nem olyan időket éltünk, hogy valakit csak úgy egyszerűen, magasból jövő önkényes beintésre, vagy zsigeri utálat miatt ki lehessen nyiffantani. És eb-

ben a pillanatban feltört belőlem az emberi melegség, és szétrázta a vállamat, miközben magamba toltam vissza a könnyeimet. Mert világos volt: van igazság, csak küzdj meg érte. (Milyen kiábrándítóan durva, hogy az az eset, amikor több mint negyed századdal később Hende Csaba kirúgott a Zrínyi Kft. éléről, több szinttel alatta marad a KEB-vizsgálatnak. Az önkény hadura még csak azt sem látta fontosnak, hogy vizsgálatot indítson. 2011 nyomorultul lentebb volt, mint az egyébként tényleg brutális KEB-vizsgálat a 80-as években.)

1986-ban Pálfy G. Istvánról döntöttek úgy, hogy ki van rúgva. Ő a Magyar Ifjúságnál volt a helyettesem. Tiltakozó petíciót írt alá a Tiszatáj című folyóirat betiltása ellen. A párt KB megrendelte a KISZ KB Titkárságától, hogy rúgja ki Pálfyt. A testületnek én is tagja voltam. A KISZ KB titkárai úgy jöttek be, hogy van itt egy egyszerű ügy, természetesen vitassuk meg, aztán kész. Mert arra azért figyelniük kellett, hogy az eljárást lefolytassák, mindenki elmondhassa a véleményét. (V.ö. Hende és társai 2011-ben.) Én is hozzászóltam, tagadólag. Ezért a látszólag egyszerű ügyből vita lett. Sok fordulóban tért vissza mindenki a témához, amelyről egyre inkább kiderült, hogy túlságosan kényes, annál inkább az, minél többször szólok hozzá. A KISZ KB titkárai közül többen módosítottak a véleményükön, elkezdték tagadni, hogy értelmes, lehetséges és helyes volna Pálfy kirúgása. Ráadásul a teremben a légkörből nyilvánvaló volt, hogy ez esetben kérni fogom a felmentésemet. A végén szavazni kellett. Igen, kellett szavazni egy olyan kérdésben, amelyet tényleg megrendeltek föntről. A KISZ KB Titkársága ezzel nem kevesebbet vállalt, mint hogy nem hajtja végre automatikusan az utasítást. De nyilvánvaló volt, hogy a végeredmény a megrendelt lesz. Mindenki külön-külön feltette a kezét. Először fel sem néztem, minek. S aztán váratlanul mégis. S azt láttam, hogy ugyanannyian szavaznak a kizárás mellett, mint ellene. Vagyis nem zárták ki! Elképesztő. Ilyenre még nem volt példa. Emlékszem ma is Varga László, Szórádi Sándor nemmel szavazó kezére. Én természetesen hasonlóan szavaztam. A teremben csend volt. A Titkárság tudta, hogy ezzel a kérdés lekerült napirendről, ha nem, hát nem. S ebben a váratlanul méltóságteljes csöndben egyszer csak iszonyú erővel remegni kezdett a vállam. Néma maradtam én is, de látta mindenki. Fel se néztem. Behívták Pálfyt, belépett sápadt arccal, már elrendezte magában a kirúgást. Közölték vele, hogy dolgozzon tovább, figyelmesen. Nekem még akkor is remegett a vállam, s amit nem láttak az asztal alatt: a lábam. És akkor ott rájöttem, hogy a diktatúra nem a rendszerekben, hanem az emberekben él. A gyáváknak és megalkuvóknak, a könyörtelen végrehajtóknak mindig él és virágzik a diktatúra, amely a szívükig berágta magát. A szuverén emberekhez pedig soha nem ér fel a diktátor. Ki lehet nyírni mindenkit, meg lehet ölni: de a szuverenitást, a személyes bátorságot nem lehet. Persze a látszólagos demokráciákban is ugyanolyan erősen él a diktatúra a gyávák miatt.

Még mindig rázkódik...

Azt hittem, ennyi volt: néhány megrázó alkalom. Ahogy letettem a pontot az írás végén, hirtelen feltolult bennem egy csomó hasonló érzés a múltból. Ha csak néhányat megemlítek, jól látszik, mi a közös bennük, mi az, ami megrendít - a bennük rejlő általános szép mellett.

1988 júniusában a Hősök terén erdélyi nagygyűlést tartottunk, látszólag a román diktátor, Ceausescu falvakat - jelesül sok magyar-székely falut - is lerombolni kívánó terve ellen, valójában valójában azonban a magyarokat elnyomó általános román önkény ellen, és még inkább a Kárpát-medence magyarságának egységéért - amit akkor szentségtörés volt kimondani. Nem kis szerepem lehetett előzőleg abban, hogy az akkor már formálódó ellenzék és a párt- és állami vezetés között párbeszéd, majd engedélyező kompromisszum jöjjön létre erről a demonstrációról, s ne brutális karhatalmi leszámolás az egyik oldalról, vagy szélsőségessé váló tüntetés a másik oldalról. Mire a térre érkeztem, soha nem látott kép tárult elém. Százezer ember méltóságteljes arccal, elszánt tekintettel, lobogó nemzeti és székely zászlókkal. Leírhatatlan volt. Én ilyen soha nem láthattam. Néztem az embereket, könnyű volt felismerni azokat a székelyeket és más erdélyi magyarokat, akik az elmúlt hetekben-hónapokban tömegesen kezdtek átszökni kényszerű hazájukból az újba, Magyarországra, ami akkor nekik a vágyak csúcsa volt. Öltözékük, beszédük jól mutatta őket. Álltam a kis földalatti feljárójánál, előttem az egész tér, és itt most tényleg hősök gyülekeztek, élő gladiátorok szép fekete ruhában, fehér ingben. És akkor az egyik derék budapesti - értelmiségi kinézetű - idős ember a vállára vette az unokáját, hogy ő is lásson, és azt mondta neki:
-Kicsi Árpikám, látod, erre vár nagyapa, amióta felnőtt lett! Erre, erre… - mondta volna még a nem is olyan öreg, ötven év körüli bátyó, de nem tudta, elcsuklott a hangja. Ott éreztem a vállamon kisfiam és kislányom melegét én is. De nem voltak ott, megmondhatatlan, hogy miért nem. Tudtam, hogy az én hibám. Néztem a nagyapát a kicsivel, a tömeget, amely nőtt és nőtt, tudtam, hogy iszonyú akadályokat kellett legyőzni ahhoz, hogy ez így lehessen, s végre felfogtam, hogy így van. Hogy az elmúlt közel 70 évben, Trianon óta, a csaknem 45 éve tartó újabb Trianon, az azt megerősítő párizsi szerződések óta soha egyetlen pillanatra sem tudták kiölni belőlünk, hogy ez is a mi földünk, s az is ott, a Kárpátok lábainál, s mindegy, hogy most ki van itt és ki nincs, együtt vagyunk 1100 éve. Valami ilyesmi hullámzott át rajtam. Addig a napig tiltott mondatok, gondolatok, amelyeket nem illett hivatalos helyeken kimondani, leírni. DE ennek most vége. Ezt nem tudják megállítani, lehetetlen visszatolni a tegnapba, megalázni holnaptól. És hirtelen megremegett a két vállam, és ha már egyszer így belekezdett, egy jó percig az istenért sem tudta abbahagyni...

Ugyanezen év őszén a Nemzeti Színházban első ízben adtuk át A Magyar Művészetért

Díjakat, Sütő András "Advent a Hargitán" című drámájával egybekötve. Soha addig így nem volt jelen együtt a Kárpát-medence csaknem húsz művésze, köztük a posztumusz-díjazottak. Felemelő volt minden perc, kézfogás, amellyel átadhattam a díjat Bubik Istvánnak vagy Sík Ferencnek, Novák Ferencnek vagy a Muzsikás együttesnek, s zárásképpen a már elhunyt nagyságok utódainak, Huszárik Zoltán lányának, Martin György özvegyének - s a sorban Latinovits Zoltánnak is. Olvasni kezdtem a laudációt. Közben indult felém a színpadra a nézőtérről a művész fehér hajú édesanyja. S mikor annál a fájdalomnál tartottam a felolvasásban, amely Latinovits drámai halála miatt nyomja a lelkünket, elakadt a szavam. Nem tudtam folytatni, nyeltem a levegőt, majd a könnyeimet. S messziről is láthatóan remegett a vállam (a lábamat a pulpitus miatt nem láthatták, cidrizett az is keményen). Hogy egy anyának el kell temetnie zseniális fiát?! - micsoda érzés lehet most az édesanyában? Hogy a halála után mennyit kellett várni arra, hogy végre valaki kimondja utólag is művész zsenialitását, s személyes tragédiáját, amelyben felőrölte saját sorsa a középszerű, őt meg nem értő hivatalos világgal vívott harcában! Hogy ebbe akkor bele kellett bukni, sőt halni. Hogy nem számít, hogy nagy vagy és érzékeny, tűnj el, mert zavarsz. És én, a hatalom, mindent eldönthetek rólad. Nem az életedről, csak rólad. Az életedről majd te döntesz, de tudjuk, persze hogy tudjuk pajtás, hogy úgysem bírod… És a laudáció olvasása közben láttam magam előtt a hatalom vigyorgását - Aczél György alávalók tömegéből álló bandája megannyi tagjának röhögését: mi, te akartál ellenállni, kis Latinovits?! Ejnye te!...

Két hónappal később a KISZ KB ülésén csaknem belebuktam abba, hogy lemondásom után helyettesem, Pálfy G. István ülhessen a főszerkesztői székbe. Ki más? Több KB-titkár másként látta, részben, mert magának nézte ki a posztot. Megfúrták titokban a javaslatomat, amelynek elfogadásában addig a percig joggal lehettem biztos. Szétesett a rendszer, a KB. Ilyen még nem volt. Ki ez a Gubcsi, aki nem fogadja el a felső döntést? A vita több ülésen zajlott, míg végül úgy kellett feltenni a kérdést a sok mellébeszélés helyett, hogy “OK, elég! Ki szavaz Gubcsira, és ki a KB Titkárságra?” De micsoda kérdés ez?! Számomra biztos bukás. Hogyan szavazhatná le a 100 fős testület a saját titkárait egy már amúgy is eltávozott volt főszerkesztő kedvéért? Fel sem néztem, hogy hány kéz emelkedik a magasba, amikor rám kellett szavazniuk. Aztán valaki számol, újraszámol... és az derül ki, hogy saját emberei leszavazták a KB titkárait, s az összegzést én nyerem meg. Vagyis minden tiltakozás és aljas manőverezés ellenére - melybe a titkárok bevonták a “baráti demokratikus sajtót” is - Pálfy lett az új főszerkesztő. A feszültség, mely napok óta tartott bennem az újra és újra elrendelt, zárt, tehát “titkosított” KB-üléseken, most váratlan fordulattal feloldódik. Nevetni kellene, örömkönnyeket hullatni, ehelyett néma a szám, a szemem előre mered, s remeg a vállam...

25 évvel később... és mint majd látják, a helyzet nem lett jobb, sőt az önkény alatto-

mosabb, és jelen van minden ízében. Tehát, 2013 tavaszán a Fővárosi Törvényszék tárgyalja magánvádlóként tett feljelentésemet, melyben aljas rágalmazással vádoltam meg a Magyar Nemzetben megjelent cikke miatt Haraszti Gyula újságírót, s nem vitás: de facto magát a Magyar Nemzet nevű újságot. Két évvel korábban, 2011. március idusán ők voltak azok, akik elhatározták, hogy kinyírnak a HM Zrínyi Média Kft. igazgatói székéből, s irányításukkal az ő egész "testvéri" sajtójuk, végül az egész magyar szennysajtó rám vetette magát, akkor még mindhiába, egy fél évvel későbbi ismétlésnél már teljes eredménnyel: a felkoncolásommal ebben a beosztásban. Rágalmuk tökéletes aljasság: hogy t.i. állami, HM-Zrínyi pénzen adattam ki saját Gubcsi-könyveimet. Csakhogy az aljasság nagy úr, átvette az egész magyar sajtó, bevált a számításuk: "Ha a Magyar Nemzet megírta, akkor biztos igaz…" Mint az előző rendszerben: Ha a Népszabadság megírta… Semmi sem változott. El is buktam minden ezt megelőző bírói fórumon. Hagytam, hogy az index.hu, a Hír Tv, az MSZP esetében ellenemre döntsenek, nem fellebbeztem. Engem a Magyar Nemzet érdekelt. Elbuktam azt is - első fokon. De az egyéb esetekkel ellentétben ezúttal fellebbeztem. Így került az ügy ide, a Fővárosi Törvényszék elé. Esélyem nulla, főleg, mert közben másodfokú bíróvá avanzsált, s lám, itt pöffeszkedik előttem a hármas bírói pulpituson az a bíró, aki egy évvel korábban elmeszelte feljelentésemet az index-ügyben a II.-III. kerületi bíróságon. Esélyem tehát biztosan nincs. Mégis fellebbeztem, mert a Magyar Nemzetnek nem engedem meg szó nélkül, lehajtott fővel az aljasságot, legalább harcoljak meg az igazamért.

Túl gyorsan zajlik a tárgyalás, OK, megszoktam, legyünk túl rajta. Az ellenfél nem kis ágyúval dolgozik, ügyvédjük az a dr. Karas Monika ügyvéd, akiről ekkor már mindenki tudja, hogy ő lesz a Magyar Nemzeti Média és Hírközlési Hatóság, azaz a média csúcsszerv elnöke. Mit akarok én itt?! Semmit, mehetünk. A bírói tanács elnöke elkezdi felolvasni az ítéletet. A fülembe eljut a szó, de az agyam zárva. S mikor végre kinyílik… nem hiszek a fülemnek, ez rendben, de most az agyam beszél. Azt üvölti itt belül, kalapálja bele a szívverésed ritmusába is, hogy Lajos, te győztél! A bíróság elítélte Harasztit, mert a Magyar Nemzetben megjelent cikke nagy nyilvánosság előtt elkövetett aljas rágalomnak minősült! Ezért küzdesz mindhiába már több mint 2 éve.

S most íme! Olvassuk csak le Karas Monika és Haraszti Gyula arcáról, hogy jól hallottad-e a bírónő szavait. Sápadt, meglepett arcok. Istenem! Csak… csak… most meg ne lássa senki, csak ide ne nézzenek. Tele a szemem könnyel és remeg a vállam. Fellebbeznek, mert nincs bennük annyi gerinc(velő), hogy elismerjék végre. Tehetnék, már régen kinyírtak, viselem minden következményét, hangosan röhöghetnek. DE nem! Viszik harmadfokra, a Kúriához ezt a szemét kis ügyet. Már nem érdekel, ott hogyan döntenek. Elégtételt kaptam.

HIÁNYZIK 1/4/100 - Elloptatok egy negyed századot *(2014. febr. 16.)*

Ítélkezni könnyű mások felett, s sokszor igazságtalan is. Végezzük el a magunk belső számadását inkább. De ha ez megtörtént, s akadnak bántó dolgok bőven, kötelességünk megszólalni közügyekben, s ettől kényelem, gyávaság, egzisztenciális félelem, megalkuvási kényszer visszatarthat ugyan, valamilyen formában mégis áttör a mondandó. Rosszabb esetben vállalt passzivitásban, a "Köpök rátok!" hamis kényelmében - hisz' éppen ezt akarják: maradj távol az ügyektől, majd ők elintézik. Vagy egyszerűen csak alkalmatlanságban, amely könnyen ered abból, ha az ember mindig csak magával foglalkozik, s nincs szellemi eszköztára véleményt mondani nagyobb ügyekben.

Eltelt negyed század a fordulat óta. Elszoktam attól - elszöktem attól -, hogy az 1989-90-es fordulatot igazi nagy rendszerváltásnak, óriási társadalmi változásnak tekintsem. Meghagyom az igazság megközelítését az utókornak. Hiányzó eredményei miatt csak *fordulatnak* látom, az sem biztos, hogy teljesnek. Bebetonozták egy mindent megváltoztató rendszerváltás jogi alapjait, de nem tanultak meg felépíteni egy igazi házat, hazát - közös otthont. Csak annyit érzékelek, hogy kik ültek be akkor az átvett székekbe, melyekhez szemfényvesztés és kelet-európai önajándékozás formájában azért juthattak hozzá, mert e székek előző tulajdonosai egyszerűen alkalmatlanok voltak a harcra. Tunya, zsíros, hatalomhoz szokott szoc. körök gyorsan feladták illegitim pozícióikat, nehogy valaki nagyot kiáltson rájuk. Arról persze nem feledkeztek meg, hogy a távozás sunyi csöndjében elvigyenek magukkal mindent, amit bevarrhattak a nagy büdös puttonyba - mindent, pedig tudták, hogy ez a “minden” a másé. Ex-népüké, a dolgozó népé. Mindig ezt szajkózták. Szegény nép.

Akik a helyükbe ültek, nem rendszert, csupán váltást képviseltek. Rögtönzött, egyik hónapról a másikra megszült teremtményük nem volt más, mint a felkészületlenek klubjának viharos győzelme az eliszkoló csalók fölött. Ily' kevésből nem lehet sikeres társadalmat, rendszert építeni. A rendszerváltással dicsekvő új “elit” - e szótól kiver a hideg - azóta újra és újra befejezi a rendszerváltást. Politikájuk azonban pusztán sok rögtönzött reagálás:

-Be kellett tölteni a kormányzási űrt, amelyet a csalók távozása teremtett. Ebből a gigászinak tűnő feladatból következett az elvtelen kompromisszum az MDF és az SZDSZ között: hátha közösen jobban el lehet fedni a bajt, ami a hozzá nem értésből ered. A liberális “ész” szervezettebb volt: elkezdte kifelé privatizálni - származási alapon - az országot.

-El kellett adni az ország javait, mert előbb-utóbb mindenki úgy érezte: nem maradhat ki az országba áramló külföldi vevőkörből. Megindult a versengés a szégyenlős konzervatívok és a szégyentelen szoclibsi kufárok között. Ne higgyük, hogy a “szégyenlősök” nem akartak megszerezni minden mannát - egyszerűen csak képzetlenebbek voltak, s először meg

kellett tanulni a módját. Mára ismerik a leghatékonyabb eljárást: az államhatalom teljes birtokában az Európai Unió forrásait kell megszerezni, az nem fáj annyira, mintha itthon veszik el a másét. S ne tévedjünk, a “szégyentelenek és gátlástalanok” minden időben kiszolgálták külső "rokoni" kapcsolataikat, vagy - a szocik - azt a tényt, hogy az átállás, azaz 1989 előtt a kezükben összpontosult a nemzetközi kapcsolatrendszer - ezt is vitték a puttonyban.

-A kiárusítás után legalizálni kellett a nyugattal való kiszolgáló viszonyt. Csatlakozni kellett. S csalatkozni kellett azoknak - a társadalom kilencven százalékának -, akik ettől egyéni létük javulását, magát a boldogulást várták. Nekik nem változott a rendszer. A NATO, az EU és más szervezetek csak mint társutasra, s nem mint tulajdonostársra tekintenek kelet-európai tagjaikra. Még jó, hogy van bérletünk, nem szállíthatnak le egykönnyen.

-S végül: minden kormánynak minden időben és minden eszközzel el kellett hitetnie a népével, hogy most, éppen most már elkezdődik az igazi rendszerváltás, eddig nem, de mostantól minden jó lesz. S az istenadta nép oly nagy szegénységben és kiszolgáltatottságban él, hogy el kell hinnie mindezt, mert miben bízhatna, ha nem abban, hogy ha "azoknak odaát" sikerült, nekünk miért ne. Minden kormány minden hazugsága sem feledteti azonban a tényt, hogy nemzeti jövedelmünk reálértékben annyi, a fejlett nyugati társadalmak jóléthez viszonyított szintünk akkora csak, mint 20-24 éve. Vagyis iszonyú áron nem történt semmi sem. Mi ez az ár? Nem a mienk az ország. Következésképpen döntéseink nem szabad választások akkor sem, ha a választásokon szabad választani az eltérő színek között. Ki piros, ki sárga, ki zöld lufit ereget. Szocialista, tőkés, piaci, konzervatív, libero? S közben a számtalan, elhanyagolt terület, megoldatlan probléma közül is kirí a magyar állam-irányítás, közigazgatás elmaradottsága, az energiazabáló infrastruktúra, gazdaság. Szétnéznek néha, hol tart a világ? S a bántó szegénység, ami elviselhetetlen a szememnek?

Rendszerváltás? Első fázisát az MSZMP kottája szerint írták, azt pedig Gorbacsov Szovjetuniója hangszerelte. A másodikban a pártok mögött nyugati tanácsadó hada sorakozott, bár az országból elment már a szovjet hadsereg. Volt itt valaki, aki megharcolta a rendszerváltást, áldozott érte!? S mi született? Egy dilettáns kormány, amely alatt elkezdték szétrabolni az országot. Oligarchák, bűnöző csoportok kezdték uralni a mezőnyt. Létrejött a pártklikkek ellenőrizhetetlen és teljhatalmú uralma, amely maga alá gyűrte a demokráciát. Így is lehet nézni a folyamatot, amely az előző rendszerből nőtt ki, és viselte annak nyűgeit. Mindenesetre Magyarországnak nem lett jobb sorsa, ha az ország alatt nem klikkjeit, hanem népét értem. A kormányzások hatalmas, lázas semmittevése közben eladták az országot, de még ezen a hallatlan - és méreteiben példátlan - áron sem jutottunk közelebb egyetlen lépéssel sem azokhoz, akiknek felajánlkoztunk. Ki adja vissza azt, amit elherdáltak a nevünkben? Senki. S mit szolgált a kincs eltékozlása? Uralmuk folyamatos fenntartását. Csak ennyit.

Lél fiam és kortársai visszakövetelik még majd az ellopott jövőt - vagy ha kell, visszaadják

25 évesen született, hófehérben

A számvetéshez hozzátartozik a tisztesség. Vagy az ész, jó esetben mindkettő.

Hüledezve nézem 25 éve azt a sziszifuszi próbálkozást, amit az új rendszer, meg a még újabb rendszer(váltás) hívei folytatnak. Szerintük Magyarország egy másik ország lett, vagy ha akkor nem lett, akkor azóta, az ikszedik újabb rendszerváltás után végre mégis lett.

Aki tanult, s eközben történelmet is tanult, annak tudnia kell, hogy az országok, népek, nemzetek nem így fejlődnek. Jöhetnek ugyan a nagy megváltó rendszergazdák, ki is nevezhetik magukat a történelem nagy korszakainak, utólag mindig kiderül, hogy legjobb esetben érdekes és színvonalas epizódok voltak a történelmi folyamatban - feltéve, hogy tudásuk, erkölcsük révén elérték, hogy jelen- és utókoruk egyaránt megbecsüléssel tekintsen rájuk. A tükör csal. Magadat látod. S még ha nem is csal, becsap téged. Mások nem azt látják benned, amit te szeretsz magadon nézni. Ezer más szem millió más szokás, érdek, szubjektív és objektív adottság alapján tízezer módon lát téged, s te - az ő képviselőjükként, közemberként - nem is lehetsz másmilyen, mint amilyen a látásmódok és értékelések együttese. Váteszek persze születnek néha, s gyávább, egyensúlyhiányos korok hagyják kifejlődni őket, de sorsuk nem sokkal jelentősebb, mint a tenyérjósoké. S minél magasabbra jutnak jövendöléseikkel, annál közelebb jutnak vagy a vanity fair üres, felszínes csillogásához, vagy az őket elsöprő komor erők büntető lázadásához. Aki nem tiszteli a történelem folyamatosságát, az lebecsüli, megveti az előtte járó dolgos korosztályok tehetségét, alkotó erejét, munkáját, szeretetét hazája iránt.

Mindazok, akik szeretnék ma 1988-89-90-től írni Magyarország legújabb történelmét, netán a sikeres Magyarország letéteményeseinek tekintik magukat, eltorzultak viselkedésükben. Elfelejtik, hogy nem nulla évesek voltak 25 évvel ezelőtt, hanem esetleg éppen 25 évesek, rosszabb esetben 35, 40. Kevés kivételtől eltekintve ők is szorgalmas munkájukkal és tehetségükkel építették azt a rendszert - azt a múltbeli magyar közösséget, országlakót -, amelyet, akit most oly szívesen kiiktatnának az életből. 25 évesek voltak, s éppen ezzel a bűnös, idejétmúlt lakossággal együtt gyarapodtak felnőtté és belőle nőttek ki közemberré.

A 25 évesen újszülöttekkel milyen totálisan új rendszer, korszak kezdődhetett? Tagadásból önmagában nem lesz kisbaba, ahhoz kellenek a jó szülők, akik megteremtik és megadják a fejlődés lehetőségét. *Igen, a dolgozó, gondolkodó, cselekvő és szenvedő nép.* Gúnyos kacaj bugyog bennem, amikor arra gondolok, hogy ezek szerint1988 előtt nem voltak igaz hazafiak, akiknek egész élete a Kárpát-medence magyarságáról szólt? - mert ugye a nemzetpolitikát is csak most találták ki az arra hivatottak. Mondok egy a közélet számára teljesen ismeretlen nevet, s csendet kérek hozzá, áhítattal: Lusták István kárpitos. Ő aztán magyar! 70

éve! S sírhatnékom van, amikor azt vélik az akkor 25 éves hófehér újszülöttek, hogy a gondolkodás, a társadalmi érzékenység velük kezdődött. Megemlítek további ismeretlen nevet: Fejes Mária kiskunfélegyházi (közben elhunyt) magyar-történelem szakos tanárnő. S szóba hozok egy mérnököt Paksról, Bajsz Józsefet, vagy Veszelovszky László villanyszerelőt, Benedek Ernő asztalost, Kapus Béla énektanár-karnagyot, Tarjányi Zoltán vasutas lakatost, Bella István (elhunyt) költőt, Borbás Tibor (elhunyt) szobrászt. Nevüket megszorzom egyenként egy-egy millióval, s nagyjából együtt vagyunk. Nekik is újjászülöttnek kellett volna lenniük 1988-90-ben? Vagy szégyenkezniük kellene azért, hogy erre ők nem, s sajnos csak a kiváltságosok voltak képesek? Le- és kimaradtak valamiből? Így járt volna Latinovits Zoltán is, ha hagyja magát kalapra tűzni bokrétának? Nagy László szerencsés, hogy nem kellett színt vallania az újszülöttek előtt? Martin György csak akkor hozhatta volna el számunkra, városiak számára az ősi néptánc hagyományt, ha előtte elismerik hazafiságát valamely láthatatlan körök? Jó nekik, hogy kimaradhattak a vizsgáztatásból - te régi vagy, nem tudsz megszületni 55 évesen... Kik kezdik magukkal a történelmet? A leendő bukottak.

Csókosok, csatlósok, csicskások csapatai

Becstelen fajta, intézzük el őket gyorsan - legalább itt, írásban. Mert az életben kiirthatatlan gaz, nem tudod kigyomlálni, mert mint a tarack, újra nő, bárhonnan felkapaszkodik.

A *csókosok*: a "rokonok", a "hű barátok", az elmaradhatatlan "szövetségesek". Valamikor valamiért éppen ott voltak, ahol érdemes volt. Ez persze relatív fogalom, csak hosszú távon derül ki, hogy mi volt érdemes, mert ha minden kiszámítható volna komoly biztonsággal, akkor nagyon sok ember kiszámítaná, aszerint tenne, és akkor e csúnya csóknak nem is volna már oly nagy a szépsége és vonzereje, hiszen minden bokorban ilyen csók teremne. Nem tartunk itt. Oly gusztustalan műfaj a csókosoké, hogy csak nagyon kevés józan ember vállalkozik rá. Elsősorban olyanok teszik, akiknek természetes csók ritkán jár jó partnertől, anyától, szerető feleségtől, okos gyerektől. Elmennek hát pénzért, hatalomért csókolózni. Kiráz a hideg.

A *csatlósok*: szerencsésebb, vállalt faj, fajta, tevékenység. Nincs ámítás, kertelés, ő csatolt ló. Ha belerúgnak, akkor is szereti a gazdit, ha halálba kell menni… no, oda nem megy. De viszi a fegyvert, lő is, ha kell, üt, vág, épít, felfal, habzsol, tűr. Haszontalan fajta, ha összevetjük a kreatív emberekkel, de úgysem ez a dolga. A főnök klónja ő, s a főnök rosszul érzi magát, ha nem látja viszont saját arcát, szokását, egyéniségét sok hízelgő szolgában. Mert a főnök is beteg. E nélkül az érzés nélkül éppúgy fél embernek érzi magát, mint a pénzére görnyedő kufár - a pénze teszi emberré, anélkül senki, egész bensőjében tudja ezt.

A *csicskások* fajtáját a zsidóság nemtelenítette ki azon házi gójok, keresztények alkalmazásával, akik ellátásukért mindent vállaltak, s rá is kényszerültek: gyakorlatilag rabszolgák voltak. Ma is feltörölheted velük a politikai szennyet, rájuk kenheted saját moslékodat, elvégzik a piszkos munkát. Ők tényleg újszülöttek. Még nem, vagy alig éltek 1988-90-ben, így aztán joggal és teljes erővel mondhatják, hogy amazok a múlt rendszer gazemberei… és hogy ők, az új világ… Hányan lesznek közülük kutatók, feltalálók, jó tanárok? A csicskás mindig az marad, mindegy, mikor született, mert minden nap újjászületik: boldogságát örök szolga léte újratermeli. S szolga mindig kell az úrhatnám világban.

Látom elszánt, büszke arcukat, rendíthetetlen járásukat, előre szegzett állukat. Könyörtelenek, mert uruk megvédi őket, soha nem kell félniük. S mert a tanulás nem volt a kenyerük, soha nem fogják megtudni, hogy soha ne mondd azt, hogy soha. Ezt a mondatot meg sem értik, mert tagadó dialektikus. Éppen ezért egyszer - amely egyszer eljön mindig nekik is - ott állnak bénán, mert kicsúszott felőlük az uruk. A becsületes szemlélő azt gondolná, hogy nekik most végük - de nem. Most kezdődik újra, a második szakasz. Bárkivel, akárki szolgájaként, ugyanúgy, mint eddig. Ha lepusztult ex-főnökségük végleges elgázolására kell rohamra indulni, készségesen megteszik, tagadván, hogy valaha is oda tartoztak. Ez a veleje minden lépésüknek. Tartozni valakihez. A szolgaság köteléke nélkül semmik.

Itt vannak mellettünk. Köztünk soha nem lehetnének, tiltja a törvényünk, amely nem tűr szolgai viszonyt. De abban a térben élnek és feszítenek, amelyben nekünk is meg kellene találnunk a betevő levegőt. Látnunk kell, amint széthasítják a jelent, a múltat, a jövőt, darabokra. Nekik csak a jelen számít, azt lehet eladni. Múltjuk nem lehetett - nem volt miből -, jövőjük nem lesz, legfeljebb ennyi, mint most: csókolni altájakat, csatolgatni a zablátkengyelt, kinyalni a csajkát fényesre. Ez persze gyalázatos és kissé megszégyenítő ténykedés, ennyi beszüremlik szűk agyukba. Ezért fokozott fölénnyel és haraggal hárítanak el minden magasabb rendű, jóakaratú szövetséget, amely beárnyékolná hatásukat. Vadul alázznak minden értéket, mert teremtéséhez úgysem képesek hozzájárulni, akkor viszont miért tűrjék. Hőzöngve handabandáznak uruk igaza mellett. Ha lehet, szeretnek "elnök úr" lenni.

Ilyen fajta mindig volt és talán lesz is. A 60-as évek elején Magyarországon kemény dolgokat próbáltak végrehajtani. Be kellett gyömöszölni a parasztságot a téeszekbe, a lakosság nagy részét az iparvárosokba. Fel kellett valahogy mosni '56 vérét. Csakúgy, mint az 50-es évek elején az akkori pártban és más tömegszervezetekben, ekkor is keményfejű, öklös gyerekekre volt szüksége a vezetésnek a KISZ-ben is, nehogy lemaradjanak a járási párttitkár megbízhatóságától. Aztán idővel finomodtak a dolgok. A 80-as években a politikába merészkedő fiataloknak először szakmai tekintélyt kellett szerezniük a saját mikrovilágukban. Hihetünk-e abban, hogy egyszer eljut ide a csókosok, csatlósok, csicskások csapata is?

Az alábbi kép Somogyi Győző grafikája, amelynek térben semmi köze a fenti sorokhoz. (részlet)

A Kiválasztott

Ki választott ki téged, kiskoma?

Legfeljebb megválasztottak legjobb esetben, de gyanítom, hogy nem téged, hanem a pártodat. Mert a másik szörnyű volt. Össznépi társasjátékon a kocka nálatok 4-re fordult, míg amott megbillent a 3-on, és visszafordult az 1-re. Így megy ez 1990 óta, esetlenül, váratlanul és gyakran elszomorítóan. Ez a következménye annak, ha egy ország irányválasztása nem belső, szerves fejlődés eredménye, hanem folyamatos és kényszerű, kifelé reagáló alkalmazkodás következménye. Lehetne javítani ezen is, de ahhoz el kellene tűnnie a kontraszelekciónak: az értéktelen, képzetlen, teljesítmény-hiányos személyek, csoportok ne juthassanak előnyhöz, elsőbbséghez se a politikai struktúrában, se a gazdaságban. Ez azonban vágyálom. Mely rögtön porba zuhan, ha válaszolni kell arra a kérdésre, hogy: Jó, de mi, ki az érték?

S mert ezt illetően nincs egyezményes válasz a céltalanul sodródó - stratégiai távlatok nélkül botladozó - országra, államra nézve, előtérbe kerül a nyers erő. Képviselői ugyanarra a szakra járnak, ott végeznek, ott lesznek eminensek: az Erőszakra. Gátlástalanság, törtetés, szerzés, tiprás, elvtelenség a fő tantárgyak. S egy mindenen áthatoló speciális képzés: a korrupció. Nem általában, a legkevésbé sem üzleti versenytársaid kifosztásával - ők ugyanis választ adhatnak hasonló, megsemmisítő csapásokkal -, hanem mindig a lomha, érdektelen behemót, az állam testén. Erre választja ki őket a Szak, az erő nyelve. Nem kell harcolnod, abban ugyanis alul maradhatsz. Egyszerűen csak tanuld meg, hogyan kell belenyomnod csápjaidat az állam-állat testébe, s életed végéig vidáman szürcsölhetsz belőle. Legfeljebb jönnek más rovarok is, de a törvényetek ugyanaz, a szakmai képesítést ugyanazon a szakon szereztétek, egészen biztosan meg fogtok egyezni egymással.

Te vagy a Kiválasztott. Tiéd az állam, minden szférája, teljes infrastruktúrája, te alakítod a jövőjét olyanra, hogy téged szolgáljon. Vannak, akik - mint szerintük egész zsidó népük is - eleve kiválasztottak. Ezek a körök ellenállás nélkül szívják át magukba az állam hatalmát, őket mindig tápláló erejét immáron 7 évtizede. A kiválasztott nép önmaguk által kiválasztott magyarországi helytartói hihetetlen kifinomult érzékkel, ezred-, de legalább sok százéves tapasztalattal és zsigeri tudással rendelkeznek ezt az erőátszívást illetően, mesterségüket más halandók aligha tudják utánozni. E más halandóknak éppen ez az egyik fő bűne: belemennek, elfogadják s maguk is a végtelenségig gyakorolnák az orvvadászatot az állam-állatra. Ebben természetesen - alacsonyabb műveltségük, kicsinyes önzésük, stb. - miatt soha nem lehetnek oly' nagy mesterek, mint az eleve kiválasztottak. DE megküzdenek érte. Újabb és újabb bandáik nyomulnak előre különböző pártok pántjaival a vállukon, és lopnak-

csalnak vadul. Hátrányuk óriási az eleve kiválasztottakhoz képest, és ez történelmi összefüggésekből ered. Az eredetiek évezredek óta tudják, hogy elvenni csak úgy lehet veszélytelenül, ha - másoknak, az erő embereinek - sokat adsz belőle, s ők ezért szívesen behunyják szemüket, ők lesznek az önkéntes süketek és vakok a hatalomban. Az új, tolakodó kiválasztottak ehhez nem értenek. Zsugoriak, megtartanának maguknak mindent, amit lehet, kisszerűek, harácsolnak és eltesznek. Éppen csak most jöttek, talán hamar kell majd távozni is - nincs történelmi léptékük. Az eleve kiválasztottak ezen jót szórakoznak, örülnek is nekik: nagyságuk a lopásban a pitikhez hasonlítva magasztossá emelkedik. Kiválasztottak kicsiben és nagyban.

Jól van így. Neked. Ki választott? A nép.

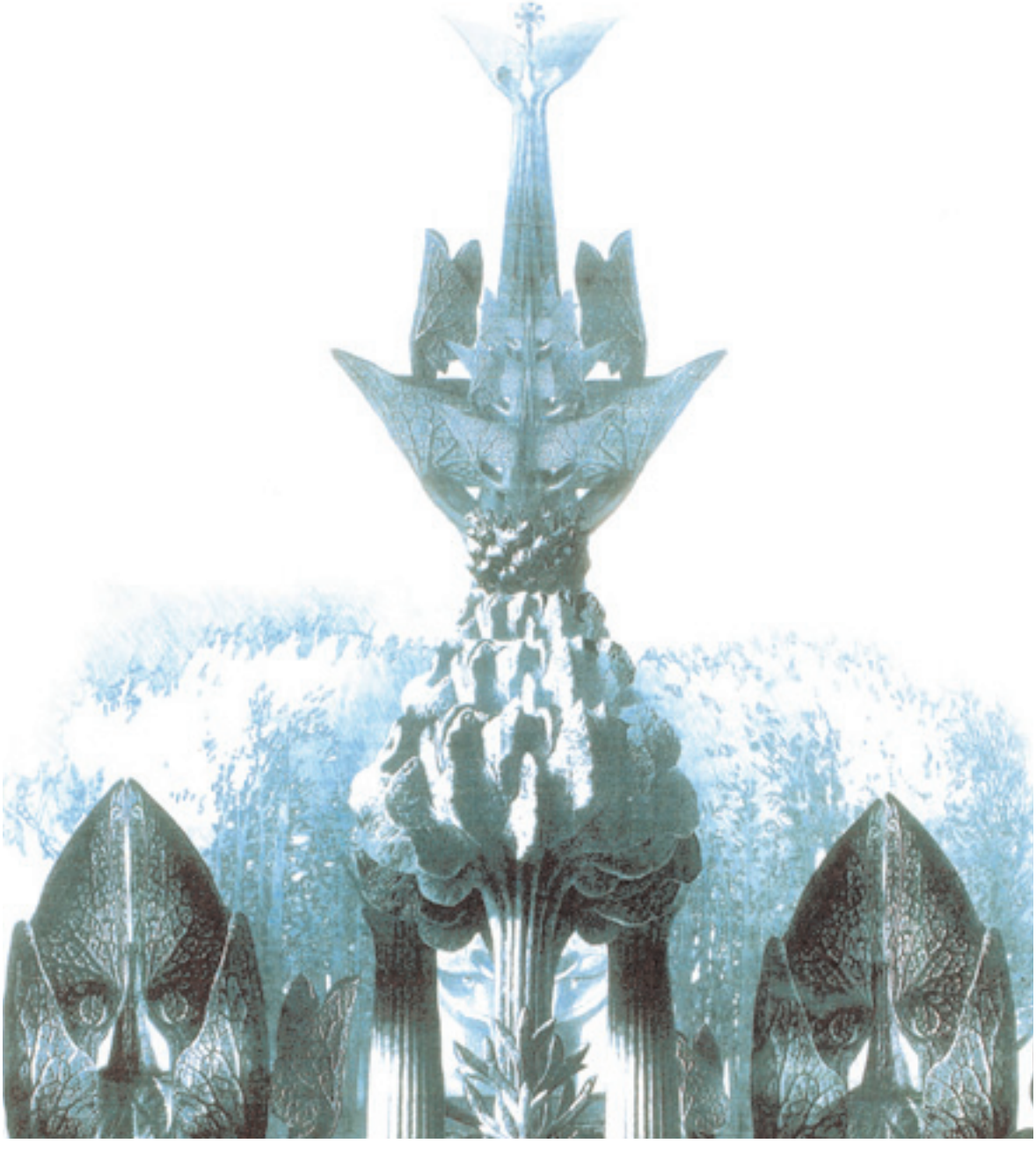
Űr Imre után

Volt egyszer egy bátor ember. Jelleme paraszt családjából származott, melyet - ugyanonnan hozott szorgalmával - maga formált szilárddá. Lényege a szeretet, amely nem ismer megalkuvást az élet legfőbb ügyeiben: a haza, a nemzet, a család, a tehetség, a tisztesség, a megértés és önzetlenség dolgaiban. Mert férfi magyar módra, megveti a gyávaságot - a gyávákat nem, mert embert soha meg nem vetne, a gyáváknak inkább felmutat valamilyen követhető utat a bátorság felé, hátha rálépnek egyszer.

Saját jelleme biztos kezű erősítését elvárássá tette mások iránt. Legyél te is több mint amire születtél, tanulj mindig a magad által megszeretett életed és utad javára, s teremts, hogy adhass belőle másoknak.

Élete és sorsa akaratlanul úgy hozta, hogy munkáját a legelsők közé sorolta a világ építész társadalma. Soha nem gondolta, hogy ide juthat, nem ez vezérelte, egyszerűen csak meg akarta őrizni és felmutatni a világnak, amit magyar elődei, egész népe épített történelme folyamán: ezek vagyunk mi itt, a saját világunkkal, melyet nem adunk fel senki kedvéért.

Tettei örök konfliktusba sodorták, melyeket természetes módon vállalt. Hány ezer makk hull a földre, míg egyből sokszáz éves óriás tölgy nő? Egyetlen dolgunk van: éljük meg egész emberi méltóságunkkal az életet, az egyetlen állapotot, amire bármi áron vigyáznunk kell, hisz ez kivételes dolog, amit nem mi teremtettünk, hanem amit kaptunk feltétel nélkül. Konfliktusai a magyarság összeütközései az őt kiszorítani akarókkal. Az alattomos kifosztókkal, a könyörtelen eltiprókkal. Élete és küzdelme jelkép. Makovecz Imre után hatalmas űr maradt, mert bár sokan szeretnék, hogy jel lehessenek, alkalmatlanok rá. Szívük gyáva, eszük kurta, jellemük kölcsönzött, céljuk zavaros. Sok nagy harc lesz itt még, míg a nemes küzdelem révén Imrének lesz jellemutóda. A nemtelenek eleve kihullnak, itt ez a törvény.

A hamis dicshimnusz átka *(2014. febr. 16.)*

Végignéztem 2004-2010 között, ahogyan a baloldali értelmiség lefeküdt Gyurcsánynak. Legszélesebb rétegei, a filozófustól a képzett vállalkozóig. Nem volt más választása, a 2006-os győzelem után be kellett állnia a sorba, ha a javak emelkedő mennyiségéhez akart jutni. Elszörnyedtem. Gyurcsányt élteti ennyi - hajdan - okos ember? S még Öszödöt, a gátlástalan hazudozót is képesek voltak mentegetni. Baljós sorsukat egybekötötték Gyurcsányéval - Bajnai Gyurcsány klónja volt, ezért indokolt 2010-ig datálni a képletet. Mindenesetre regnálásuk 8 éve alatt fő céljuk volt, hogy - az állam támogatásával, az eladósodás forrásaiból- kistafírozzanak mindenkit, aki gátlás és zokszó nélkül beállt hozzájuk.

Friss erőket láttam feltámadni 2010-ben. Szót kértek a jobbközépről mindazok, akikre a Fidesz 2002-es veresége után sötétség hullott. Minden vereség megérdemelt, ezt nyugodtan kimondhatjuk: a sok millió választó egyenkénti véleményének eredője az egyetlen érvényes és megbízható mérce, bármi is befolyásolja azt. De 2010-ben remény támadt arra, hogy sikerül érvénytelenné tenni az szociálliberális kormányzások kozmopolita torzításait. Tudom, mert láttam, hogy velem együtt számtalan nemzeti értelmiségit jellemzett e vágy: újra teremtjük a szétvert nemzeti egységet a Kárpát-medencében, és a társadalmi életben teret nyer az a plebejus eszme-erkölcs, amely nem tud elmenni részvéttelenül mások baja mellett, kenyerét örömmel osztja meg azzal, aki éhes.

A nemzeti egység kérdésében kétségtelenül új idők jöttek, s ezek ma is kitartanak. Nem tekinthetjük jelentéktelennek a magyar állampolgárságot a hazájukból kitaszított magyarok százezrei számára. Természetes kapcsolat köti őket Magyarországhoz, s erre nem esélyük sem volt Trianon, főleg pedig Párizs, 1945 után. Természetesnek tűnik ma már, pedig tényleg meg kellett küzdeni érte mindnyájunknak a kormány vezetésével: soha ne lehessen többé azt mondani egy erdélyi, felvidéki magyarra, hogy román, tót. Magam csekélynek tartom ezt az eredményt, s nagyon elégedetlen vagyok a kormány szűkkeblűségével azt illetően, hogy mily erőtlenül segíti a határon túli magyar tanulást és a magyarországi vállalkozók tömegének integráló szerepét az ottani felvirágzásban. Lapos a horizont, túl közel van a határa - a kormány stratégiája e téren hiányos.

A gondok azonban a plebejus megértés hiányában kiábrándító erővel jelentkeztek. A 2010 óta uralkodó kormány - amely egyébként 2/3-os többsége miatt korlátlan ura (lehetne) a helyzetnek - nem hálálja meg azt a bizalmat, amelyet akkor a szavazók döntő többsége feléje kinyilvánított. Figyelme a középosztály felső rétege és a gazdagodás esélye irányába fordult. Beleértve híveinek felfokozott tempójú meggazdagodását. Hallom a sok szegény jajt.

Látom - magamon is - a sok csalódott arcot. Erre nem adtunk volna kétharmadot. Nem a fékek és egyensúlyok rendszerének oly sokat szajkózott hiánya okoz gondot, nem is a demokrácia csorbítása, hanem az intelligencia és a kulturált vezetői felelősségének hiánya, amelyet nem feledtet, sőt éppen felerősít a kioktató arrogancia. Magyarország nem teljesít annyival jobban, hogy minden sarkon minden percben ezt kell látnunk, hallanunk. Ha így lenne, ki se kellene ejtenie a szót, hiszen az evidenciát - hogy jobban él, hogy virágzik - oly boldogan mondaná minden percben minden ember. De nem mondja. Aki változatlanul bajlódik az életével, az haragszik és belül lázad. Aki pedig magasabbról nézi a közpolitikát, szemlesütve hallgat. A lakosság 80 százalékának - ők Magyarország! - ugyanolyan földhöz ragadt gondjai vannak, mint amilyent megélt a Gyurcsány-időszak végén, a gazdasági válság döbbenetében. S ha a költségvetés lyukainak betömésére különadókat vetnek ki, az tényleg hatékony gazdaságot takar? Ha az egész energiaszektort végkiárusító volt szoclib vezetés brutális gáz- és áramemeléseit visszarendezik az ésszerűség határai közé, az különleges érdem? Nagy és felemelő dolog jobbnak lenni a Gyurcsány-bandánál? Ha ma harminc centiméter magasra ugrik a 10 éves diák a tegnapi 10 helyett, akkor ő megháromszorozta a teljesítményét, vagy egyszerűen csak ma kevésbé volt lagymatag, mint tegnap?

Mit lát ebből a jobbközép értelmiség? Mindent. S mit tesz? Hallgat. Akár a politikailag, pénzügyileg korrumpáltak közé tartozik, akár csak cserbenhagyott lelkes egykori hívő, néma marad. Felzárkózott álmai mögé, és nem akarja beismerni, hogy közben a hajnali zajra felébredt, s nem tud visszaaludni. De nincs ereje kimenni, s elzavarni a korán kelő zajongókat, inkább fejére nyomja a párnát, és valahogy' kihúzza az ébresztő csöngéséig. Mindannyian, kiknek ez így nem tetszik - nem szeretik, mert erőszakos és érzéketlen -, különféle okokból a fejükön tartják a párnát: gyávák vagyunk; a korrupció részesei; gyermekeink félénk, számítgatóan felelős szülei; a szociálliberális restauráció mindig elszánt ellenfelei; eleve renitensek mindennel szemben, ami hatalmi - de megbocsátó a sajátjaink hatalmaskodásával szemben; fontolgatva haladók azon oknál fogva, hogy azért ezek mégis jobbak, mint amazok; hitből élők, akik egyszerűen szeretnek mindent elhinni, amiben eddig hittek.

Mi mindannyian árulást követünk el, amikor nem kérjük számon a Fidesz-kormányon és annak pártján a tehetetlenséget a jóból kiesettek milliói iránt, ezt soha se bocsáthatjuk meg senkinek. Amikor győzni kellett, plebejusnak vallotta magát a Fidesz, amikor a trónra került, uralkodóként kezdett viselkedni. A kétharmad nem a mi érdemünk volt, hanem a politikai ellenfél brutális hibáinak következménye. A győzelmi arroganciát tartósan nem követi lelkesen a nemzeti érzelmű értelmiség. A demokrácia híveit a nemes, jó példa vonzza, az önzetlenség, a nemzet javára hozott tényleges áldozat, a nagyvonalú türelem a legyőzött

ellenfél iránt. Ha az ellenkezőjét látja, elfordul választottjaitól, megtagadja őket. A mai rendszert is magára hagyhatja saját értelmisége, amely pedig teljesen mögé állt a választásokon. Csalódása miatt - ha az bekövetkezik - eltántorog, mint Gyurcsány megvásárolt értelmisége a megalázó vereség után.

A végén csak azok maradnak, akik - mint egykor a Gyurcsány-korszak hűbéressé lett árulói - a kizárólagos Fidesz-hatalom köré tolulva teszik a dolgukat gátlástalanul a maguk javára. S ahogy' ez lenni szokott: magukhoz és magukkal rántva magát a rendszert is. Amely ekkor már nem hall a harsogó dicsérettől. 2002 kórja, hozzá Simicska. Ne legyek Cassandra.

Simicska Lajos néha látható

a nyilvánosság előtt is, de főleg elbújik.

Felpörög-e az infláció? *(2014. febr. 18.)*

Eredetileg közgazdász vagyok, s műsoraim, dolgozataim és szakmám megbecsülése révén szert tettem bizonyos ítélőképességre gazdaságpolitikai ügyekben.

Az alábbi néhány mondat könnyen tűnhetne kávézacc-jóslásnak, hiszen jövőbeli inflációról lesz szó, márpedig e téren soha nem könnyű előrelátni. Éppen ítélőképességem miatt merem megkockáztatni…

Tehát: mostanában sokan kérdezik tőlem, hogy az e percben alacsony, sőt most éppen 0 szintű infláció nem lódul-e meg a közeljövőben. Indokuk bőven van: az MNB immáron csaknem 2000 milliárd forintos beruházást élénkítő programja, vagy az a tény, hogy az elmúlt években - nagy kilengésekkel - 5-10 %-kal gyengébb a forint, mint az elmúlt évtized fordulóján, s a gyenge forint inflációt terjeszthet az import magasabb forint-ára miatt.

A kérdések mögött mindenkinek a saját aggodalma áll: ha most beteszi, leköti a fölösleges pénzét a mai rendkívül alacsony kamatok mellett, s közben meglódul az infláció, akkor reálértékben veszít az alacsony kamat miatt. Általában az nyugtalanít, hogy ebből a szempontból érdemes-e megtakarítani, nem veszi-e el az infláció a hozamot.

Fenntartva a tévedés lehetőségét, azért mégis merek válaszolni: a következő 1-2 évben nem kell számolni az infláció meglendülésével, annak ellenére sem, hogy most pl. nagyon meggyengült forint, az eső árfolyam miatt ezzel riogatnak. Sokféle strukturális oka van annak, hogy nem tartok az infláció gerjedésétől - ez a kis írás nem engedi meg a bő okfejtést. Mindenesetre azt gondolom, hogy belátható időn belül - pl. 2015 végéig - nagyon alacsony lesz az áremelkedés átlagos üteme, inflációnak aligha hívhatjuk, mert megmarad az 1 % szintjén. Az pedig nagy eredmény, ha közben elkerüljük a deflációt, mert az általában a fuldoklás, a tartós gazdasági megrekedés jele és bizonyítéka lenne.

Márpedig ennek jelei erősen kezdtek hatni 2013 végétől. Kiderült, hogy az egykulcsos adórendszertől Matolcsy György és az egész kormány által várt csoda, a gazdasági növekedés nem gyorsult fel, mert a kisebb adózás sem ösztönözte a kedvezményezetteket nagyobb fogyasztásra. A beruházások - és így az import - alacsony foka, a jelentős exporttöblet, mint itthon fel nem használt tömeg szintén a növekedés gátja, mert ennek a fő oka a bátortalan lakossági fogyasztás: a 2008-as sokk, a tömeges tönkremenetel, az adósság-csapdában szenvedők óriási száma, általában a devizaadósság nyomora csak lassan hagy feledtetni. Mindettől alapjaiban rendült meg a magyar fogyasztói hajlam, amit tovább erősít a rendkívül alacsony foglalkoztatottsági szint, a mélyre nyomott bérek. Az egész társadalom élethelyzetének kell oldódnia ahhoz, hogy újra fogyasztani merjen. Addig pihen az infláció.

Undorral a tőkésről, ha csaló vagy szolga

Nem az elmúlt s méltán megbukott rendszerben történt neveltetésem az oka. Szívből utálom a tőkést és tőkéjét, főleg azt a parlagi vagy éppen mások kirablásából született változatát, amely Magyarországon meghonosodott. Nem a rendes, saját erejéből felnövő, saját szakmáját tovább éltető vállalkozóról beszélek, hanem a tőkésről, ki pénzét - annak gyanítható eredetével eleve büdössé vált felhasználását - arra fordítja, hogy másból így vagy úgy minél többet sajtoljon ki a maga hasznára. Mindenkit utálok, aki elveszi a másét, a tőkés azonban ennél tovább megy: azért gyűjti, halmozza a pénzét - vagy tőkéjének bármely formáját -, hogy annak bevetésével még többet préseljen ki másból. S ezen a tébláboló, önszeretetét és önbecsülését elveszített Magyarországon immáron negyed százada nem csak el kellene tűrnünk őket, mint a társadalom alapkövét, hanem megbecsülni, éltetni, tömjénezni - s főleg zokszó nélkül elviselni. Ez a társadalom így, ebben a légkörében nem az én világom, én csak élek benne és elviselem.

Mert vagy kisszerű, parlagi, vagy termetesen nagy rabló, gátlástalan. Az utóbbi fajtának - ők az úgynevezett nagytőkések, a legnagyobb kretének - három típusa van. Az egyik alfaj itthon ráfeküdt az állam testére - megrendeléseire, hazai és nemzetközi pályázati forrásaira, egész apparátusára -, és mint kegyetlen vámpír szívja annak vérét felpuffadásig. Semmiből indult csaló, akinek a rendszer minden pillanatban mindent elnézett és megadott, mert ő a korrupció alapegysége, ő az, aki gátlástalanul visszatejel a rendszer képviselőinek, hiszen csak így juthat a vámpírok egyetlen forrásához: mások véréhez.

A másik alfaj "privatizál". Ennek alaptípusai azok a mai nagy vállalkozók, akik bármely kormányt kiszolgálva kiszemezgették a magyar összvagyon legértékesebb, működő elemeit, fondorlatos eszközökkel rátették a kezüket, és rövid futamban átvonták a klasszikus privát szférájukba, ahol már nem érvényes semmi más érdek, csak az ő szentesített magánérdekük. Ennek a gyalázatnak a legtipikusabb esete az a Gyurcsány Ferenc, aki nyíltan vállalta, hogy előzetes politikai szerepét felhasználja a milliárdossá válást lehetővé tevő "privatizálások" egész sorozatára, majd ezek után mindenkitől független, igazi "üzletemberként" jelentkezik az egész politika irányítására, mondván: ő üzletemberként, tiszta lappal érkezett a politikába. Szerteágazó vagyonának nincs egyetlen eleme sem, amely saját érdemi munkájához volna köthető, gátlástalan csalások sorozatából származik minden. Jómaga egy közepes képességű pedagógus, erre szólt gyatra főiskolai diplomája, amilyent fiatal emberek minden korszakban megszereznek - ha tudnak - 18-21 éves korukban nappali tanulmányaik során. Gyurcsány azért lett korának elviselhetetlen figurája - visszás személyi adottságain túl -,

mert nem érte be az állam testéből magának kiszelő metszésekkel, hanem politikai rangra emelkedve azt üzente: a korrupció szabad és győztes pozíció, csak igyekezz jól lefedezni. Látom, amint Gyurcsány fedez: az állam vagyonát és korrupt hadát termékenyíti, s megszületik az öszvér: Gy birodalma miniszterelnöki funkcióban és milliárdos tetszelgésben. Kapálózó csődör fedezett buta állam-szamarat - minden lefedezve.

A harmadik alfaj úgy jutott vagyonhoz, beosztáshoz, legalizált jövedelemhez, hogy élére állt annak a folyamatnak, amelyben eladták a magyar működő tőke 80 százalékát, valamint az ingatlan vagyon igen jelentős részét külföldi, még nagyobb tőkéseknek jó esetben, avagy piti kis szélhámos gengsztereknek, akik saját hazájukban - Izraeltől Németországig - labdába sem rúghattak. Nálunk azonban éppen a korrupció és magyar ügynökei ezernyi ágán-szálán keresztül megszerezték maguknak a kisebb-nagyobb gyöngyszemeket. A jelentéktelen szocialista elnökhelyettes, Simon Gábor ebben a folyamatban csak egy vacak kis balek, olyan, mint Zuschlag János volt a szocialisták féktelen és csaló pénzosztásában. A magyar közjót kiárusító ügynökök természetesen kaptak egy titkos számlát nyugaton, vagy off shore, és itthon gyakran vezetői, főtanácsadói lettek az általuk áruba bocsátott, mostantól immár külföldi cégnek. Egyszerű a véleményem: száradjon le a kezetek, száradjatok ki ti magatok is, dőljön rátok a rabolt holmi és a Júdás-pénz.

Számomra 1989-től jól látszott, mi jön. Kicsiben rögtön érzékeltem, s néhány éven belül elszörnyedtem a mértékétől. Azóta nem vagyok hajlandó közösséget vállalni azzal, ami a hivatalos magyar privatizációban történt és történik. Kirekesztettem magamat egy gyalázatos világból. Mi sem természetesebb, hogy ők meg kitoloncoltak engem.

Mindenesetre jómagam SOHA nem voltam hajlandó privatizálni, még egy gyufaszálat sem. Undorodom attól, amikor a másét elveszik. Ss hogy elvehessék, ráadásul mint megmentők, segédkeznek abban, hogy előtte tönkremenjen, értékét veszítse, s akkor jönnek ők. Előtte hozzájuk folyt be az a pénz, ami a privatizálandó cég "vesztesége" lett, s az így magukhoz csatornázott pénzből, meg az állam által ingyen vagy kedvezményesen nekik nyújtott ingyen forrásokból megvették azt az üzemet, szállodát, bankot, szolgáltatást, láncolatot, amit előtte kifosztottak. Mert ne tévedjünk: nem a sajátjukból vették. Nem is volt nekik. De ha volt, soha nem akarták elkölteni olyasmire - privatizálásra -, amit trükkökkel is megszerezhettek. A zsidó típusú szerzés gyakorlatának ez az évezredes módszertana így lett a magyar tőkések vezérfonala. Összenő, ami összetartozik.

S SOHA nem voltam hajlandó külföldi urakat szolgálni, utasításaikra nyomorgatni, kifosztani, munkájukban kizsigerelni magyar honfitársaimat. Illegni-billegni külföldi főnökeim kedvére, hogy meg legyenek velem elégedve: velem, aki javukra mindent kipréselek

a beosztottakból. S kívánom, íme, nektek is, menedzser néven tobzódó szolgáknak: fosszon ki benneteket mielőbb valaki más minden javatokból, amit így szereztetek.

Ti, töketlen tőkések. Röhejes magyarnak klónozott idióta gazemberek.

Írásom nem szól azokról, akik saját szakmájukban, tudásukkal, tehetségükkel, magyar kollégáikkal együtt a semmiből létrehoztak valami virágzó és fontos teljesítményt. Bár csak lennének minél többen, hogy kiválóságukból mindenki más megtanulhassa, mi a felemelkedés egyetlen lehetséges, tisztességes útja.

Költő Barátomnak! *Vári Fábián Lászlónak (2014. február 23.)*

Hányadszor tapos át rajtatok a történelem nem egészen egy évszázad alatt? S most is a csizmával, vagy ez mokaszin lesz? Újabb válság Ukrajnában. Janukovicsot tegnap váltották le, s remélem, szűkül a lehetősége a visszavágásra de facto is - ritkán állnak a bukott politikai önkényurak mögé. De hoz-e Nektek jót a holnap, a bosszú árnyékából Tyimosenkóval, a hatalomra vágyó boksz világbajnok Klicskóval, vagy bárkivel, akit felragad és a magasba tol az ismeretlenségből a harc - vagy a káosz? Amikor a többségi állam válságba kerül, az "újak" mindig a kisebbségen mutatják fel soha nem látott hősiességük bizonyítékát. Kárpátalja magyar népe szolid közösség, ráadásul persze kicsinységében is megosztva egymás, Kijev és Budapest között. Nektek - nekünk - egy fontos csupán: hagyják meg nyelvünket, magyar oktatásunkat, hagyományainkat, s adjanak a léthez legalább annyi alapot, mint bárki másnak ebben az állandó zűrök sújtotta behemót, alaptalan azonosságú országban.

Nem lesz jobb holnap, mint tegnap volt, ez a fő baj. Hányadik nagy demokratikus hullám ez már Ukrajnában az elmúlt 20-22 évben, hányadik megváltó vezér?! S Nektek minden pillanatban keserűség jut. Mire elérnétek valamit jogaitokért, addig lemészárolja az előzőt a következő tábor. Van Ukrajna egyáltalán? S mióta? S Jugoszlávia is van még? Él és virul Csehszlovákia, kéz a kézben a nagy Szovjetunióval? Ti meg közben el kell hogy viseljétek, amint Vereckénél újra és újra megsértik több mint 1100 éves történelmünk és hazánk jelképét. Hányadik országban éltek ti ott az elmúlt 90 évben úgy, hogy ki se tettétek a lábatokat a szülőföldről? Ki az őslakos? Kié a Felső-Tisza-vidék azon része a Kárpátok alatt? Elidegeníthetetlen jogotok lenne hozzá, minden alkalmazkodás nélkül, s most megint amiatt rettegtek majd, hogyan dönt az "új demokrácia", az "új parlament" a nyelvi oktatásról, arról a bizonyos 10 %-ról, amely fölött minden magyar joggal igényelhetné anyanyelve hivatalos nyelvként kezelését saját lakóhelyén. Mire megfontolná valaki Kijevben, mit is jelent egy soknemzetiségű országban kisebbségnek lenni a mai világban, Európában, addig már ők se lesznek ott, a hatalmi marakodás irányíthatatlanná teszi az országot. De miért kellene Nektek felelősséget viselnetek az önmaga államszervezésére képtelen, évszázados mércével önálló államirányításra csak válságokkal képes nacionalista rezsimek bukásaiért?

Átok sújtja Ukrajnát, s félő, hogy a mostani válságból megint olyan külső kezek "segítik" ki keletről és nyugatról, amelyek valójában nagyhatalmi játéktérnek tekintik ezt a szerencsétlen földet, lakóit. Oroszok, németek régóta, amerikaiak, franciák, s félek, zsidó érdekek is újra és újra. Csak azt tudom mondani: szeretünk Benneteket, s tudjuk, hogy a sötét felhők nem akarnak ellibbenni Verecke alól.

Határtalan nemzet a határon túl - pedig felheteltek bennünket

Áthajtok az országhatáron bármely irányban, idegen feliratokat látok hazám földjén, s tudom, a feliratok alatt a magyar nemzet ugyanazon fiai élnek, mint akiket az előbb elhagytam átmenetileg. Ország, nemzet, haza. Látszólag azonos fogalmak, esetünkben azonban megpróbálták szétverni, szétfeszíteni, felnégyelni, amiből legalább hét lett első látásra: felheteltek bennünket (Ausztria, Szlovákia, Szovjetunió-Ukrajna, Románia, Szerbia, Horvátország, Szlovénia). Soha nem fogjuk tudni elfelejteni. Megalkuvó bölcselkedők, akiknek csak egy kényelmes és biztonságos ország számít minden adott jogával, el akarják hitetni velünk, hogy bocsássuk meg Trianont - s mindazt a gyalázatot, amit e fedőszó alatt tettek és tesznek velünk immáron csaknem egy évszázada.

Van épelméjű ember a világon, aki meg tudja magyarázni, mitől volt kézenfekvő és természetes, hogy éppen Magyarországot, Európa legrégebbi egységes államát vitték vágóhídra?! Nyilvánvaló, hogy csak a szomszédok alantas, rabló szándéka, a győztes hatalmak gőgös és nemtörődöm pöffeszkedése lehet - mi is lehet? Keresem a szót: a magyarázat? Aligha! Indok? Ugyan! Csak ilyesmi lehet a beteges reagálás mögött: büntessünk, raboljunk, fosztogassunk, amíg csak bírják a magyarok. Kibírtak azok már mindent! El lehet fogadni, hogy egy ezredéves államalkotó nemzetet széttrancsírozzanak barbár kezek? Nem.

Tudom, hogy nincs más választásunk jelenleg. Ha én lennék a kormány, tudnám, mit tegyek - biztosan nem ezt, amit összességében az elmúlt 100 év kormányai tettek, beleértve a mostanit is. De nem vagyok az, s meg sem hallanak, tele van a fülük a saját igazságukkal. Ezért nem fejtem ki, mit tennék, mert túl hosszú, bonyolult, és fölösleges. A hatalmasok privilegizálják saját hatalmuk - egyébként közösségi, közös nemzeti, állami - eszköztárát.

Van-e választásunk, miközben elszakadt egymástól az "ország" és a "nemzet", következésképpen nem ugyanazt jelenti a "haza" minden magyarnak? Megalkudhatunk-e azzal, hogy csak ennyi a realitás, csak ennyit tehetünk a "semmi" nevében. Ki kérhetné tőlünk - az itteni idegenszívűeken és a szomszéd államok odavaló népén kívül -, hogy adjuk fel eszményképünket arról, hogy mi magyarok itt a Kárpát-medencében egységes nemzet vagyunk, s annak minden tagját ugyanaz illeti meg?

1914 óta hibát hibára halmozunk e téren - de nem, nem vállalom magamra az arra hivatottak által elkövetett hibákat: hibákat halmoznak hozzá nem értő, megalkuvó vagy éppen irredenta erők. Ebből az következik, hogy vége, ennyit tudtunk, adjuk fel? A honrablók nyilván ezt szeretnék. Nekünk viszont kitépné a szívünkből az álom és a realitás közötti út megtételének örök, örömteli kényszerét. Sem megbocsátani, sem elfelejteni nem kell sem

Trianont, sem annak egyenes következményeit, Szárazajtát, Csúrogot és helységek százainak nevét, ahol csak azért kellett vállalni a brutális és törvénytelen kivégzéseket, mert magyarnak születtek saját anyaföldjükön. Aki ezt meg akarja bocsátani, nézzen a szemébe az áldozatok utódainak. Maszlag a felejtés és megbocsátás, ámítsa ezzel önmagát az, akinek mindegy, hogy van-e egy nemzetnek országa, s nemzettársainknak magyar hazája. A török uralom 160 évig tartott, az osztrák elnyomás évszázadokig, az orosz 45 évig. Belerokkantunk, megsínylettük, de itt maradtunk, és újra kezdtük. Kezdte nagyapám Isonzó és Galícia után a szikes-homokos kicsi földjén, mígnem egyik és másik, majd harmadik, negyedik, ötödik unokája kiemelhette a fejét, és tág horizontot talált - de nagyapja földjének teremtő erejét soha el nem felejtette. Akinek nem ez a föld - e haza - hiányzik, keresse meg a sajátját, legyen rajta boldog élete végéig, de ne mondja azt nekünk, hogy bocsássuk meg szétforgácsolásunkat, feledjük veszteségeinket.

Merjünk kicsik lenni? Merjenek ők, s ebben hihetetlen nagy sikereket és eredményeket kívánok nekik. Kicsiknek a saját rovásukra, s ne a mi szárnyaink, álmaink nyesegetésével.

A kép a bodrogközi hagyományőrzőkről készült, amint Árpádra emlékeznek a Karosi Nemzeti Sírkertben

Még a sánta kutyának is sikerül. - Kutya! Siker! Ül...! *(2014. március)*

Azt mondják, a hazug embert hamarabb utolérik, mint a sánta kutyát. Esetemben a hazug ember megúszta, röhög rajta, s ebből talán a sánta kutya is rájön a közmondás nevetséges voltára. Egyiknek sincs mitől félnie.

A "Hazudj, s a bíró is megsegít" című könyvemben összefoglalom azt a méltatlan - illetve a rendszerhez nagyon is illő, csak számomra elfogadhatatlan - sorozatot, amelyben kinyírtak a Zrínyi Kft. ügyvezetői székéből, majd a bírók folyamatos közreműködésével igazolták is a módszer eredményét és lényegét. Most csak a záró fejezetet idézem vissza. 2014. március 6-án a magyar bírói rendszer harmadik szintje, az Ítélőtábla hatályon kívül helyezte az előző, a másodfokon javamra ítélkező Törvényszék döntését, és deklarálta, hogy a Magyar Nemzet cikkében Haraszti Gyula újságíró nem követte el az aljas indokból nagy nyilvánosság előtt elkövetett rágalmazás bűntettét, vagyis felmentette őt. A negyedik fokozathoz, a Kúriához már nem is fordulhatnék - eszembe se jutna -, maradt még az Európai Bíróság Strassbourgban, e másodpercben nem foglalkozom az ötlettel.

9 bírósági és 1 rendőrségi szakaszt élt meg az ügy, melynek lényege, hogy állami pénzen adtam-e ki saját könyvemet milliós költséget elherdálva, mint állította a Magyar Nemzet visszatérően, s nyomában részben az általa szervezett magyar sajtó, részben a többi mocsok. A három éves menetben előfordult minden, ami aljas. Egy ügyvéd, Futó Barnabás, aki ugyan hozzájuk tartozik minden porcikájában - csak ezt így elfelejtette közölni velem -, de azért elvállalja az ügyet velük szemben (is), felveszi a kétmilliót, majd mikor elkezdődnek a tárgyalások, kilép, s a pénzből egyetlen fillért sem fizet vissza, pedig a pénz az államé, jelesül a HM Zrínyi Kft.-é. Irányítottan ítélkező bírók. Hazudozó újságíró, aki bár nyilvánvalóan - és főnökei egyértelmű utasítására - aktív részese volt a kinyírásomnak, a tárgyalásokon gyáva ember módjára ezt nem merte vállalni, helyette handabandázott a jó szándékáról. Bíró, aki az első fokon még ellenem dönt, majd - mivel közben avanzsált - másodfokon kénytelen mellettem dönteni, mert itt már nem egymaga ül velem szemben, hanem egy háromtagú testület részeként. Felfordult tőlük a gyomrom, s mivel mindez egy konkrét és megnevezhető államirányítás idején és részeként zajlott - 2011-2014 között -, saját sorsomon, életemen keresztül, totális bizonyítással mutatta meg nekem, hogy mi is ő. Meddig ér el a keze? Mik a normái? Kik a védencei? Kik állnak rendelkezésére? S ki is irányítja valójában? - ez a legszörnyűbb. A rendszer tagjait, szereplőit a saját összefonódó pénzügyi-média maffiája irányítja, neki vannak alávetve, tőle félnek - tőle kapják mindazt, amijük van. Ideje volt belülről világosan meglátni mindent róla. Ideje volt tehát megvilágosodni.

Zörgeti a szél Haraszti házát

-Na megállj! - s hatalmasat fújt az ajtóra.

Haraszti (a Gyula) ijedten nézett ki. Ismerős volt ez a helyzet, át kellett élnie sokszor már. -Mit tettem megint? - kérdezte vacogva a széltől. Megpróbálta ijedten becsukni az ajtót, de rákiáltott belülről otthon-társa, Csermely Péter, a Magyar Nemzet két pej csikajának jókedvű abrakolója: - Írd alá! Majd elsimítjuk!

Haraszti - Erzsók asszonynak álcázva - összeszedte magát, s bár nem érezte magát illetékesnek, hiszen nem ő volt a helység kalapácsa, kénytelen volt újra kikukucskálni az ajtón. -Nem én írtam, kérem szépen. Én csak aláírtam. Megparancsolták.

Csermely hatalmasat lökött rajta, Haraszti repült ki az ajtón, egyenesen a szél markai közé. -Istenem, Istenem! - kiáltozta -, annyi baj között és mellett miért sújtasz újra rám? Egy nyavalyás cikk miatt Gubcsi ellen? Ér ez ennyit? Diktálták! Megmondták, mit írjak! Én nem is akartam.

A szél ráfújt Harasztira. Próba volt, mennyire zörög. Zörgött volna már, csak végre bemehessen a jó meleg szerkesztőségi szobába, de Csermely Péter nem véletlenül nagyhatalmú főszerkesztő-helyettes, újra belé billentett belülről, Haraszti kint rekedt ismét. Ez már több volt, mint kínos - ez kezdett így nagyon veszélyes lenni. Mi van, ha kirúgják, akkor itt kell állnia egész életében a széllel szemben? Zörögjön, vagy ne zörögjön?

-Hallgass! - rikkancskodott bentről Csermely.

A szelet nem érdekelte ez a gyáva vita. Fogta magát, ráfújt egy hatalmasat Harasztira, de oly nagyot, hogy tudja meg belőle mindenki: nem kell neki már soha többé erre jönnie, Haraszti egész életében zörögni fog ettől az egyetlen nagy szélfúvástól.

S még örülhet, ha nem roggyan rá az egész (a ház, meg minden más).

25 évvel később *(2014. március 15. Dunaszerdahely)*

1989. március 15-e volt az eszmei dátuma annak, hogy kiléptem előző rendszereimből, ekkor hivatalosan a Magyar Ifjúságtól is. Búcsúinterjúmban nyilatkoztam, hogy éppen ezen a dátumon azért, hogy deklaráljam: a szabadságot választottam, személyes szuverenitásomat.

Ma, éppen 25 évvel később ugyanezt nyilatkoznám a máról. Éppen 10 évvel ezelőtt,

2004-ben úgy döntöttem, hogy belépek a Fidesz-be, elnökének írásba rögzítem minden tanácsomat, amit fontosnak tartok a vert helyzet legyőzéséhez, s magam is részt veszek a Gyurcsány által fémjelzett szociálliberális politikai banditizmus leváltásában. Ezzel feladtam korábbi 15 évem legfőbb jellegzetességét, amelynek lényege éppen ez a bizonyos, 1989. március 15-én meghirdetett személyes szuverenitás volt. (Ebből semmit sem vont le az a három hónap, amelyet 1989 nyarán az MSZMP apparátusában töltöttem. Célom ott kizárólagos volt: egyensúlyi állapotokat keresni, elősegíteni az MSZMP és az ellenzék között folyó tárgyalásokat.) 2004-es döntésemmel természetesen korlátoztam e szuverenitást. Senki sem kérte tőlem, nem mások miatt tettem. Szükségét éreztem, hogy együttműködjek az általam legfontosabbnak tartott politikai erővel, mert csak annak vezetésével állítható vissza Magyarország - a kialakult káosz, irányíthatatlanság és etikátlanság leküzdésével - egy stabil nemzeti fejlődési útra. A "nemzeti" szó alatt távolról sem a magunkat másoktól elrekesztő nacionalizmust értve, hanem a teljes magyar nemzet érdekeit, amelyek messze túlnyúlnak Magyarország 10 milliós állampolgárságán.

Ez a 25 éves szakaszolás igen érdekes az életemben. 1989-et megelőzően éppen 25 évvel korábban "csatlakoztam" először az akkori rendszerhez. Persze, ebből akkor semmi sem látszott, gyerek voltam: egyszerűen az történt, hogy 1964-ben osztálytársaim engem választottak meg KISZ-titkáruknak, s ez nagyon jólesett tőlük.

1964 (Beatles és KISZ) - 1989 (bomlás). Ez 25 év.

1989 (szakítás a rendszerrel) - 2014 márciusa. Ez is 25 év.

És íme, 2014 március idusán úgy érzem, hogy a Fidesz-en belüli belső ellenzéket fogom választani, feltéve, hogy ez a párt eltűr ilyesmit - ki tudja. Ma, március 15-én a magam részéről átformálom azokat a szálakat, amelyeket 2004-ben az akkori ellenzék vezető erejével szükségesnek éreztem egybekötni. Furcsa érzések kavarognak bennem. Már megint belülről lázadok valami ellen? Mi a magyarázat, s miért kell ezt deklarálni? Nem jobb a csend? Annyi bajom volt már döntéseim nyílt képviseletéből. E döntés lényege már 2011 végén megszületett bennem, de legjobb tanácsokat adó néhány barátom kérésére megvártam vele a választásokat. Ne ártsak! S bár addig, április 6-ig van még három hét, a végeredmény, a Fidesz győzelme olyan egyértelmű, mint 2010-ben volt. Nem kell magamnak szemrehányást tenni, hogy belső kritikámmal gyengítek egy olyan erőt, amely mellé egykor látványosan odaálltam. *Miért teszem?* Mert nyilván nincs rám szükségük - nincs és kész. Ez a legelső értelmes válasz. Ha nem vettem volna észre eddig, lassan indokolt. Büszkeségem tiltja, hogy automatikusan és szerviliesn kiszolgáljak valamit, valakit. Erre már 2011 szeptemberében rájöttem, de nem könnyű kihámozni az egyediből az általánost.

Haladok a magam 1989 márciusában megkezdett útján, egy világos csapáson, ahol független és eredményes vagyok, ahol eszméimet úgy tudom megvalósítani, hogy abba senki sem tud beleszólni, legkevésbé a hatalom. A ma már 27 éves Magyar Művészetért Díjrendszer a maga 16 különféle díjával és már eddig is mintegy 1200 díjazottával végtelen cél. Hét gyermekem a 3 és 43 év közötti intervallumban teljes öröm, a kicsik jövője hívogató és biztató cél. Nincs szükségem a hatalom közelségében fürdeni, elismerésekért kajtatni, kegyeket bezsebelni, s cserében sunyin hallgatni. Csupán munkára és munkajövedelemre volna szükségem, de azt nem a Fideszt-től várom, hanem a magyar államtól remélem, s hiszem, hogy e kettő nem ugyanaz. Ha igen, súlyosan tévedtem mindenben.

Nem akarok politikai szolga lenni semmilyen formában. A belső ellenzéki magatartásról szóló döntésemet nem a Zrínyi Kft.-ből való kirúgásom után hoztam meg, hanem hónapokkal később, egészen pontosan 2011. december 20-21. körül, valamely napon késő délután egy kórházi ágyon. Súlyos protézisműtétem után közvetlenül bejött hozzám néhány barátom. Nem akartak felizgatni, ezért csak úgy mellékesen, sok más mellett mondták:
-Tudod-e, kit neveztek ki fejlesztési miniszternek?
-Nem.
-Kapaszkodj meg. Németh Lászlónét!
-Ki a fene az? Ilyen néven fut vagy száz, több száz nő Magyarországon.

Néhány mondatban elmondták, ki az a Németh Lászlóné. Fejlesztési miniszter immáron. Simicska csicskása. Nem kellett részletezniük, értettem minden szavuk lényegét, főleg a mögöttest. Egy perc alatt elérkeztem arra a pontra, amely így szólt, kimondva, világosan:
-Hát igen?! Tényleg?! Akkor itt most részemről elég a némaságból! Ilyenek érvek mellett, amellyel kineveztették és kinevezték, nem hallgathatok tovább. Részemről eddig tartott a politikai türelem kötelező csendje. - S világosan felfogtam, ami ebben a döntésükben benne foglaltatott. Hatalomgyakorlásuk lényege: maguk alá gyűrték a legfőbb közt, az államot. Márpedig ez elfogadhatatlan. Eszem ágában sincs kilépni tiltakozásul. A Fidesz nemcsak az elnök, a vezérkar, a választottak serege. A Fidesz mindazok, akikből él és hatalmat kap. Miért sodortatnám ki magamat fölösleges háborgásból a Fidesz-en kívülre, mikor az ország irányítását végző erő a mai konstellációban - erőfölényében - csak belülről javítható?

Mégis megfogadtam barátaim kérését, hogy várjuk meg a 2014-es választásokat a kritikai alapállás kifejtésével. Nem volt egyszerű e némaság két és fél éven át, mert ráadásul közben, ezek után is sokszor mondhattam volna más esetekre, rossz dobásokra, hogy részemről ez vagy az elfogadhatatlan. De a választásokig nem akarhattam egy sorba kerülni az ellenzék egyetlen - általam elfogadhatatlannak tartott - erejével sem, még látszatra sem.

Ki várhatja el egy szuverén embertől, aki éppen szereplésük mélypontján, ellenzéki helyzetük kilátástalan viszonyai közepette állt oda mellékük, hogy majd ott feszít mellettük dekorációként hatalmuk csúcsain is győzelmi indulókat énekelve!? Súlyos szavakra van szükségük az önteltségük ellensúlyozására, s nem dicshimnuszra. Győztesek fölényét szajkózni lelkesen, közben a vesztesek és járatlanok, a kimaradottak és a semleges jóakarók baját elhallgatni? Élvezni a hatalom fényét, cserében zárt szájjal bólogatni?! - nagyon idegen nekem. Hízelegni, takargatni, megalkudni? Mert ahol Simicska Lajos előrángathat a zsebéből egy Németh Lászlónét fejlesztési miniszternek, ott sok más ilyen s még durvább is...

U.i.: Minden keserűségem ellenére sem lehetek vak. Az április 6-i választások irányt szabó jelentőségét aligha lehet tagadni. Mérvadó mondatok hangoztak el erről Christopher Smith-től, aki az amerikai Kongresszus egyik legbefolyásosabb vezetője: "A magyar nép világosan kifejezte, hogy kit akar vezetőjének a következő négy évben... ahogyan ma Orbán Viktort támadják, azzal a magyar népet is támadják, hiszen nagy többségük rá szavazott."

Elég a zagyva hazudozásból, csaló bandák

Hitetlenkedve hallgatom a Simon Gábor neve alá terelt bűncselekmény-gyanús ügyeket és a hatalmas hazudozás-cunamit, amit az MSZP áraszt magából. Nem vagyok bennfentes, sőt. Annyira utálom a politikai struktúrákat - pártokat, klientúrákat, szövődményeiket: tehát a politikai rákot -, hogy félrefordítom a fejemet. Mást aligha tehetek. Ami azonban a simongáboros aljasságban történik, az vérlázító. Jellemzi az egész magyar felső réteget.

Mindenki, akinek információja van a szocialisták 2002-2010 közötti működéséről (s gondolom, ide sorolhatjuk az 1994-1998 közötti időszakot is), pontosan tudja, hogyan bántak ők a fekete pénzekkel. Ömlött hozzájuk az illegális pénz, a "hálapénz" a befektetőktől az előnyökért. Mindenkori kincstárnokuk volt a nagy varázsló, a sámán. Bevette, kiadta, átadta, tolta, hozta, szitálta, eltüntette, előkapta. Milliárdokról van szó. Tejeltek nekik a hazai cégek, a külföldi beruházók, mindenki, aki el akart érni valamit. S a pénznek csak kisebb része - az a néhány százmillió forintocska, na jó, legyen egy milliárd - látta meg belülről a párt székházában a titkos páncélszekrényt. Csúszkáltak a százmilliók, milliárdok számláról számlára követhetetlenül.

CSAK a laikus lepődik meg azon, hogy most Simon Gábor neve alatt eddig 4-5 külföldi számla bukkant fel, amelyeken százmilliós tételek mozogtak ki-be, s landoltak hosszabb távon nyilván magának Simonnak. Ő csak a párt egyik strómanja, a kincstárnok egyik titkos ügyeskedője, korrupt végrehajtója. De akkora pénzekről, annyi mozgásról volt szó éveken

át - alapvetően a Gyurcsány-korszak kezdete óta, de ne mentsük fel a "nagy technokraták", Medgyessy és Bajnai, sőt Horn korszakát sem -, akkora összegek áramoltak, hogy ahhoz egy simongábornyi gazfickó kevés lett volna.

Nekem már a 2010-es kormányváltás előtti években felhívták a figyelmemet erre a képtelenül kiterjedt disznóságra. Ez volt maga a rendszer. Megemlítem, hogy hozzátették a nagy varázsló, a kincstárnok Puch László nevét is. (S miként kerül egyszer e kincstárnok-sors listára a Simicska Lajos nevével fémjelzett árnybirodalom-kassza?) S Puchnak is voltak elődei, bizonyára utódai is. Egyszerűen nem hittem el a világban elhelyezett tíz- és százmilliárdokról szóló rémtörténeteket. A párt tagjainak persze erről fogalma sem volt, nem is lehetett. Nemzetközi csatornákon áramolt a pénz nagy része. Undorodik, kedves olvasóm? TEGYE. S tegye hozzá: ez az egész olyan nagymértékben része a rothadt magyar politikai, főleg a pártstruktúráknak, hogy az ész megáll. Mi lett volna, ha nem bukik le Simon Gábor? Fogalmunk se lehetne róla, de nem ám! Pedig műveli minden olyan párt, akinek megadatott a hatalom, annak szennyében az EU-s forrásokból történő hatalmas pénzügyi tranzakciók végtelen sora - mert mit látunk mi abból? SEMMIT. Most is csak Simon Gábort.

Ám legyünk optimisták. A pártok közötti gyűlölet oly nagy, hogy mindig lesz, aki hatalomra kerülvén vagy információhoz jutván (a kettő zömmel egybeesik) kiüríti az előző hatalom bilijét. Bumm. Ámbár ezt szagolgatni egy életen keresztül? Undorodom.

Az orosz kapcsolat (2014. április 5.) - *a német kapcsolat primátusa mellett*

Mérlegre tett mindenki mindent, amit tehetett a választási harc finisében. Aligha lesz olyan ember holnap, aki úgy lép a fülkébe, hogy ne tudná, kire szavaz. A 2010-ben hatalomra került Fidesz-ről is ki-ki elkészítette a szaldót. Soha nem volt ilyen egyértelmű, ki lesz a győztes. Az elmúlt két hónapban Paksra, az ott felépítendő újabb orosz atomreaktorokra hegyezték ki az Orbán Viktor elleni támadásokat, nyíltan hazaárulással vádolva őt.

Nem tisztem az energiapolitika, az alternatívák megítélése. Számomra sok más lehetséges változat mellett elfogadható az orosz fejlesztés is, amely mellett az is szólhat, hogy már meglévő rendszer mellé bővítenek tovább. Még csak homlokráncolást sem váltott ki bennem az ellenzék hörgése – s az csak hab a tortán, hogy ők ugyanezt szándékoztak tenni.

Orbán Viktort azonban Putyin-pincsinek címkézik, s ez váltotta ki bennem az alábbi sorokat. Gondolataim hitelességét azzal támasztom alá, hogy – közismerten – Orbán Viktorhoz 2004-2010 között írt személyes leveleimben többször érintettem Oroszországgal kapcsolatos nézeteit, és azt tanácsoltam: hagyjon fel az oroszellenességgel, úgy számoljon

Oroszországgal, mint erős európai realitással, amellyel a jó kapcsolat kiépítése ellensúlyozza és lehetetlenné teszi az egyoldalú nyugati függést. Ma sem mondanám ezt másként.

Nem az atomerőmű köt bennünket az orosz kapcsolathoz, hanem a realitás. Ostoba politikus az, aki figyelmen kívül hagy egy akkora politikai és gazdasági erőt, mint amekkora Oroszország. Alkalmatlan egy ország érdekeinek megfogalmazására és követésére az, aki a lehetséges többirányú kapcsolatrendszer helyett egyetlen szálra kívánja felfűzni országa jövőjét. Magyarország iránya nem a Nyugat önmagában, nem az önfeladó lihegés. A mi irányunk az a sokszínű gondolkodás, amely az érdekeinket szolgálja. A mi irányunk Kelet és Nyugat, Dél és Észak. Csak bizonyos – szűk – körök személyes, családi, tőke- és komprádor érdeke „A Nyugat", mint megváltás. Amelytől függ, amelyet kiszolgál, s közben azt a látszatot kelti, mintha a haladás kizárólagos bajnoka volna. Mennyiben alávalóbb a kínai kultúra, az orosz hagyomány, a muszlim megújulás, a hindu alapérték az európai kulturális közösségnél? Semennyivel: nem mérhető egyik sem. Csakis megértett, feldolgozott, szintetizált összhatásukban, bennünket is erősítő szinergiáikban értelmezhetőek, együttlétükben.

Ez az Oroszország nem az a megszálló hatalom, amelynek távozását éppen Orbán Viktor sürgette elementáris erővel 25 évvel ezelőtt. Átment a maga széthullásán, totális csődjén, és újrarendezte egész belső világát – miközben megtanult élni azzal a helyzettel, hogy a világot sokkal kisebb mértékben befolyásolhatja, mint egykor (szerette volna és remélte).

Nemzetközi magatartásában józan mértéktartás figyelhető meg. Ha érdekei úgy kívánnák, akkor sem lehetne erőteljesebb, mert nem képes rá. Belső világában önmagát fejezi ki: ezt mutatja, ezt az azonosulást tükrözi hazai stabilitása, a Putyin neve által jelzett korszak széleskörű elfogadása. Ki jogosítaná fel a székében ücsörgő belvárosi politikust/okoskodót, hogy onnan eldöntse, mit kér a nép Oroszországban? Valószínűleg ugyanazt, mint sok más államban: biztonságos létet magának és családjának, hihető és megcélozható jövőt a gyerekének. Putyin rendszere ezzel számol, ezt biztosítja. Teljesítményének nincs szaga, annak mércéje az orosz lakosság, a választó polgár véleménye. Ostobák kiabálják a maguk rendszeréből a másokéba, hogy le vele!

Magyarország választ. Szavazatával minden polgár a józan, biztos helyzet garanciáit keresi. Nem látok egyetlen pontot sem, ahol ezt Oroszország veszélyeztetné. És soha nem szeretnék annyira függni a Nyugattól, mint egykoron az országunk függött a Szovjetuniótól. Nein, danke! Mindig, minden helyzetünkben csupán annyit kell tudnunk eldönteni, hogy mi nekünk a hasznos úgy, hogy azzal nem ártunk másoknak. Ha még írnék Orbán Viktornak, megerősíteném ezt a felfogást: azt a fényt kereső tekintetet, amelybe egyenlő erővel fér bele a napfelkelte és a napnyugta. Ahonnan látszik Berlin, Párizs, Washington - és Moszkva is.

Kazah kislányok és szüleik, nagymamáik is avatták a szerző által Ópusztaszernek ajándékozott Őseink szoborpárt 2009-ben (Györfi Sándor alkotása) - közben útban volt kicsink, Lelle.

Teleki Júlia 10 hónapos magyar csecsemő

Elértem könyvem végére. Öröm, bánat, harag, büszkeség, vád és felmentés egyaránt helyet kapott benne. Régi vágyam, hogy egyszer a Kárpát-medencében köztéri emlékmű álljon azoknak, akiket azért mészároltak le, mert magyarnak születtek. Vágyam láthatóan irreális, ezért elhatároztam, hogy A Magyar Művészetért Szoborkertjében állítjuk fel a történelmi nagyságok szobrai mellé 2015-ben. Szent István, Zrínyi Ilona, Rákóczi, Árpád és fiai, Attila, Jézus, Mária, a Magyarok Nagyasszonya, Mátyás király, Aba király védelmébe helyezve.

Nem akartam idézni az alábbiakat, de most megteszem. Mert mi itt, a megcsonkított, de épségben megőrzött Magyarországon élők el sem tudjuk képzelni az elszakított területeken élők helyzetét. Köztük a borzalmakat, amelyek kísérik sorsukat. A mi itthoni bajaink egy laza operett játékos jelenetei az övékéhez képest: Szárazajta, Gyergyószentmiklós, Kőröstárkány, a Partium számtalan települése, Délvidék száznál is több faluja, városa, 1849 januárjában Nagyenyed, az ezredforduló békés Európájában Szentlászló és Kórogy - tízezerszámra kellett elvérezniük, kegyetlen kivégzéseket elszenvedniük csak azért, mert magyarok voltak. Hogyan? A már idézett Teleki Júlia elmeséli. Operett-dallamok helyett szóljon a görög sorstragédia magyar földről, Szerbiából, 1944 őszéről, egy Csúrog nevű magyar faluból - minden nap a fülemben zakatol, hallom a kisgyerek sírását:

"Mit is jelent csúrogi magyarnak lenni? Ebben a két szóban benne van az özvegység, az árvaság, a megaláztatás, a meghurcoltatás, a száműzetés. Sokat hallottunk az 1942-es hideg napokról, annál kevesebbet az 1944-es véres megtorlásokról. 1944 őszén Vajdaság-szerte végigsöpört a bosszú, a nemzetgyűlölet. Csúrogot sem kerülte el, sőt talán itt tetőzött.
1944 októberében bejöttek a partizánok, és október végén összeszedték az életerős magyar férfiak többségét a helybéli szerb lakosok segítségével. Két hét megaláztatás és kínzás után kivégezték őket.
Tíz hónapos voltam, mikor elvitték édesapámat, és soha többé nem jött vissza. Kivégezték. Két hétig a nővérem hordta neki az ebédet, a többi magyar gyerekkel együtt, mivel az asszonyoknak kocsival, lóval dolgozni kellett a szerb gazdáknál. Persze térítés nélkül. Mikor utoljára vitte az ebédet, azt mondták neki, hogy apád már nem éhes.
A nővérem látta, amint kocsik hagyják el a községháza udvarát, a kocsikról az emberek keze, lába lógott. A kocsik aljából csurgott a vér. A nővérem akkor volt 13 éves. A szörnyű látvány mai napig az emlékezetében él.
A halottakat a falu szélén lévő sintérgödörben földelték el. A halott-hordozók vallomása

szerint kb. 3000 magyart temettek ott el. Ugyanis oda hordták a környékről is az ártatlanul kivégzett magyarokat. Sajnos a bosszú, a nemzetgyűlölet túl nagy volt. Egyre többször hallatszott, hogy nem akarnak a magyarokkal együtt élni.
1945. január 23-án Tito beleegyezésével kiűzték otthonukból a csúrogi magyarokat. A reggeli órákban bejött hozzánk egy szerb fiú puskával a kezében és arra kényszerített, hogy öt perc alatt hagyjuk el a házat, mert különben mindnyájunkat lelövöldöz. Édesanyám amit tudott összepakolt, élelmet és meleg ruhákat, a bátyám befogta a lovakat, majd pokrócba csavarva édesanyám felrakott bennünket a kocsira, mivel öltöztetni már nem volt idő. Azonban két sarok után lezavartak a kocsiról, a kocsit elhajtották, és mi ott maradtunk élelem és meleg ruha nélkül.
Az utcákból kis batyukkal a kezükben ballagtak a megrémült magyarok. Öregek, asszonyok és gyerekek, utánuk puskával a partizánok. A piactérre terelték a népet. Itt mindent elszedtek tőlük. Pénzt, iratokat, arany ékszereket. Aki nem adta a fülbevalóját, kitépték a füléből.
Már esteledett, mikor az átfázott, megrémült magyarokat elindították Járek felé. A kisbabás családok egy részét tehervagonokba rakták, a többi pedig gyalog indult el.
Nagyon hideg volt. Térdig ért a hó, és mínusz húsz fok körüli hőmérséklet. Aki nem tudott menni, azt puskával verték. Az asszonyok és gyerekek sírtak. A könnycsepp ráfagyott az arcukra. Sokuknak megfagyott a lába. Az első áldozat Járek felé egy három hónapos kisbaba volt, aki megfagyott édesanyja karján. A Zsablyán áthaladó megdermedt, elcsigázott menetet a zsablyai szerb lakosok leköpdösték, megdobálták és halált kiáltottak rájuk. A magyar lakosok pedig könnyes szemmel nézték őket, volt, aki pokrócot adott a megdermedt embereknek. Nem sejtve azt, hogy egy hét múlva rájuk is ugyanez a sors vár.
Másnap hajnalban ért a meggyötört, megalázott menet Járekra. Járek egy német falu volt, ahonnan előzőleg kiűzték a németeket, és a partizánok Járekból egy koncentrációs tábort hoztak létre. Itt 25-30 embert raktak egy szobába, nem nézve azt, hogy a családtagok együtt vannak-e. A szobákban szalma volt leterítve, ami tele volt tetvekkel. Másnap mindenki megalázva, szégyenkezve vakaródzott a tetvektől, a partizánok pedig nevették. Egy hét után megérkeztek a zsablyai magyarok, akik elmondták, hogy Csúrogon a szerb lakosok kifosztották a magyar házakat.
Tavasszal megérkeztek az otthonukból kiűzött mozsori magyarok is. Keserű sors várt a tábor lakóira. Kukoricát daráltak csutkástól, azt főzték só nélkül, és azzal etették az embereket, mint az állatokat. Nagyon sokan megbetegedtek és meghaltak. Közöttük nagyon sok kisgyermek. Egy partizán nő volt a parancsnok, aki lóháton járt és verte a tábor lakóit, mondván, hogy minden nap legalább száz embernek meg kellene halnia, akkor az

életben maradottaknak jobb bánásmódban lenne részük. A halottakat kocsira rakták, volt, aki még élt, mikor elvitték, és a német kriptákba dobálták, míg meg nem teltek. Mikor a kripták megteltek, a halottakat lerakták a földre, és mésszel leöntötték. A halottakat elkísérni és gyászolni nem volt szabad.
A háború után Jugoszlávia Nemzeti Felszabadító Bizottságának adatai szerint a járeki táborban 3632 magyar sínylődött. (adat dr. Mészáros Sándor könyvéből) Öt kegyetlen hónap után Járekról Gajdobrára vittek bennünket. Annak, aki itt meghalt, már deszkából ládát készítettek, és abban temették el. A bánásmód valamivel emberibb volt, legalább a halottak részére. Végül 1945 szeptember derekán papírral a kezükben szabadon engedték a tábor lakóit. A papíron az állt, hogy bárhova mehetnek, Csúrog, Zsablya és Mozsor kivételével. Ezt a döntést az akkori Vajdasági Elnökség hozta meg a belügyi szervek javaslatára. A papír pecséttel és aláírással ellátva. Így váltak földönfutókká a meggyötört, megalázott, megkínzott, kifosztott magyarok egy szál ruhában, papírral a kezükben. Közöttük özvegy édesanyám is negyedmagával. A házainkban azóta is mások laknak, a földjeinket mások szántják.
1946 februárjában a zsablyai járási bíróság döntést hozott, hogy alkalmazni kell a kimondott kollektív bűnösséget a csúrogi, zsablyai magyarok felett. Ezzel a döntéssel osztották vagy adták el a magyarok házait és földjeit. Az ingóságukat addig már elrabolták, széthúzták. Ez a dokumentum is pecséttel, aláírással ellátva. A kegyetlen poklot túlélő hontalanná vált magyarok szétszóródtak a világban. Oda mentek, ahol a munkájukért befogadták.
Minderre az átélt szörnyűségekre nem emlékezhetek, hisz nagyon kicsi voltam, azonban édesanyám nagyon sokat beszélt róla. Édesapám hiánya, a koncentrációs táborban eltöltött idő, ahol nagyon megbetegedtem, és az utolsó kenetet is rám adták, a szegénység, a hontalanság végigkísér egész életemen. Ezért már gyerekkoromban megértettem, hogy miért nincs apám és miért sír és dolgozik annyit édesanyám, és miért kell mindig másik házban lakni, miért nincs ágyam, mint a másik gyereknek. Éreztem, hogy borzasztó nagy igazságtalanság történt velünk. Később még szomorúbbá tett, hogy mást tanítottak az iskolában és mást mondott az édesanyám
Azóta sok idő elmúlt. Az ártatlanul kivégzett magyaroknak még a mai napig nincs fejfájuk, a sírhelyüket lassan belepi a szemét, amit a környék lakói hordanak rájuk." Teleki Júlia

Egy csecsemő élete vérben, mocsokban, megaláztatásban kisírva.
És egy felnőtt élete, akinek az a rendeltetése - trianoni öröksége is -, hogy soha nem adhatjuk fel. Egyszer biztosan felépíttetem álmaim emlékművét, az Áldozat-szobrot, azokért szól, akikre magyar voltuk miatt szabták ki a gyilkosok a halált. - Gubcsi Lajos, 2014. április 7.

A képen A Magyar Művészetért logója látható, Ötvös Nagy Ferenc alkotása az örökkévalóság ősi magyar szimbólumait idézi. 27 éve ez a mi válaszunk.

Eddigi legnagyobb ünnepünk A Magyar Művészetért negyedszázada alatt

2014. jún. 13-án eljutottunk oda, amiről mindig is álmodtam. A Magyar Művészetért eddigi legjelentősebb ünnepét, a XXXIII. Díjátadó Gálát tartottuk a sokak által templomnak vélt, mások által erődtemplomnak becézett székhelyünkön, ami családom otthona, s immáron 12 éve számtalan nagy ünnep helyszíne. Jelen volt a Kárpát-medence megannyi kiválósága. Böjte Csabának Mátyás király-díjat nyújtottunk át a nagy uralkodó megkoronázása 500. évfordulója tiszteletére. Felvidék első számú politikumának, Csáky Pálnak az Árpád fejedelem-díjat adományoztuk, nem sokkal azután, hogy ő személy szerint is, mint megválasztott listavezető áttörést ért el az Európa Parlament tagjaira tett felvidéki szavazáskor. Most első ízben nyújtottuk át a tavaly megalapított Zrínyi Ilona-díjat, melyet a dél-vidéki vértanúk becsületének tisztázásáért legtöbbet tett asszonynak, a csúrogi születésű Teleki Juliának adományoztunk. Ugyancsak Délvidékről, Bácskertes/Kupuszinából érkeztek barátaink a Petőfi Sándor-díj átvételére. "Zászlóshajónk" felségjelét, A Magyar Művészetért Díjat is megosztottuk Magyarország és Erdély művészei között, sőt, az építész díjat egy nálunk alkotó ausztrál művész kapta. És szinte végeláthatatlan volt az Ex Libris Díjat átvevő kiválóságok sora, tizennyolcan a Kárpát-medencéből.

S itt megállok. E díj több mint betölti szerepét, melyet 2009-2038 között szánunk neki. Idén számtalan helyen adjuk át Bécs, és a keleti történelmi határunk egyik legtávolabbi pontja, Kostelek között. Mégis kiemelem azt a három idei gálát, amelyen összesen 40 díjat adtunk át Felvidék művészeinek, közösségeinek Észak-Magyarország e hatalmas sávjának nyugati és keleti szárnyán, tehát Dunaszerdahelyen és Rimaszombaton, s a kettő között a centrális sávban, Ipolyságban. De nem marad el tőlük, sőt egyediségükben föléjük nő idei székelyföldi gálánk Gyergyóban - sorrendben a XXXIV. Gála -, amihez további díjátadások társultak Erdőszentgyörgyön, Kosteleken, Kézdivásárhelyen. S itthon a sor Budáról dél felé haladva: Kecskemét, Kiskunfélegyháza, s lent, egészen délen, Újvidék környékén Tiszakálmánfalva, egy átfogó délvidéki gálával.

Egy teljes évet dolgoztunk Ökrös Csabával, hogy az idén 500. évét ünneplő Dózsa-háborúnak zenés emléket állítsunk. Elkészült az opera: 1514 - Magyar pokol címmel. Csaba e mellett írt dalokat egy Dózsa-ballada számára is. A kiváló fiatal kobzos, Keresztes Nagy Árpád ezek közül választott egy ballada-dalt, s mindenki meglepetésére előadta a gálán - a szerzők is ámultak, mert meglepte őket a feldolgozás újszerűsége, ereje. S legnagyobb meglepetésemre, anyagilag mostoha körülmények között, de annál nagyobb eltökéltséggel írta meg a Dózsa rockdrámám zenéjét Erdély legismertebb együttese, a Role zenekar. Nem

csak megírta, hanem Gyergyószárhegy mellett a Tatárdombon óriási sikerrel élőben el is játszotta a legerősebb dalokat.

A XXXIII. Gála, az ünnep legszebb percei egy új szoborhoz kapcsolódtak. Elkészült s felavattuk Mihály Gábor alkotását, amelyet Hunyadi Jánosról formált meg a nándorfehérvári győzelem emlékére: mostantól - 12. - tagja lett annak a kiemelkedő történelmi szoborcsoportnak, amely 2002 óta épülve a magyar múlt nagyjait sorakoztatja fel A Magyar Művészetért Szoborkertjében. Kő Pál laudációja után igazi meglepetés következett: a szobrot Böjte Csaba avatta fel. Őt a Mátyás király-díj átvételére hívtuk, mert szerintünk ő - igen, ő! - a legtisztességesebb, legnagyobb magyar humanista mai, erősen gyarló korunkban. Erre utal laudációnk tömör mondata: "Álruhában jár, birodalmat épít." Birodalma árvákból épül - gyerekekből, akik így kapnak egy új, szebb életet. S álruhája, a ferencesek csuhája királyt takar: fenséget a hitben és a jó cselekedetben, amit önzetlenségnek nevezünk.

A Magyar Művészetért XXXIII. Díjátadó Gáláját méltó módon zárta egy Budapesten eddig nem látott esemény: vidéki és határon túli útjai után itt is bemutattuk kiállításomat Makovecz Imréről: "Imre álma - Makovecz Imre megrajzolt hite az égtől a földig" címmel mutattuk be 33 rajzát. S hogy grafikáit az ő legjobb művész barátai vegyék körül, úgy, mint egykor közös életükben, bemutattuk "A Magyar Művészetért Élőtárlata" című festmény- és bronz kisplasztika kiállításunkat is. Ennyi talán elég is egy szusszanásra.

Teljesítettük 27. éve mindig érvényes jelszavunkat, célunkat: a MM életében minden év legyen erősebb, mint az előző volt. A Magyar Művészetértet 1987-ben alapítottam, s eddigi 27 évének minden pillanatában - az első két évben ösztönösen, 1989-től pedig a végtelenségig tartó kitartás született adottságával - tudtam, hogy soha fel nem adom támogatását, éltetését. Egybeesik e mentalitás az alapul választott jelszavammal: “Ne kérj, adj. Adj, mielőtt kapsz.” A MM azért fedhetetlen mások szemében is, mert mindenkinek nyilvánvaló, köztudott, hogy az alapító személyes áldozatára épül, melyért soha semmit nem vár. Ezért csatlakoztak hozzá valahonnan gyakran mások is, szinte spontánul. Egyszer az Axel Springer Magyarország igazgatója, Bayer József azt mondta: “Lajos, engem nem igazán érdekel a művészet, s nem is akarnám támogatni. Miattad támogatom, mert tudom, hogy míg máshol eltűnik a szponzorok pénze, addig te 1 forintból hármat teremtesz elő. És tudnod kell, hogy nem is értek egyet veled. Miért kell mindent szétosztani? Mi lesz veled, ha egyszer erőt veszítesz? Azt hiszed, megköszöni, támogat majd bárki is? Látom rajtad, hogy azt hiszed. Felejtsd el.”

Bayer Jóska nagyformátumú menedzser volt, amit elkezdett, azt mindig sikerre vitte gazdasági értelemben. Az ő beszéde a pénz letisztított beszéde. Rossz kedvvel hallgattam, mi-

kor a sötét jövőt latolgatta, mert tudtam, hogy igaza van. Ma is tudom. De semmi sem tarthatna vissza attól, hogy amikor bármimről - erőmről, időmről, munkámról, pénzemről és jövőmről - döntök, ne legyen a legelső helyen a gyerekeimet megilletően fontos szempont a MM is. Hogy miért? Jártam a kezemben a Bartók-emlékdíjjal Homoródkarácsonyfalva piciny unitárius közössége előtt, s láttam a csodálkozó szemüket, amikor a 700 éves falak elé helyeztem. Miért néztek akkorát? Nem tudják azt, amit mi: hogy mi belőlük származunk?!

Kenyeret, munkát! Teljes-e a teljes foglalkoztatottság?

Sokan vádolják azzal a kormányt, a Fideszt, hogy nem tett s már nem is tud eleget tenni még a 2010-es választások és a hatalomátvétel előtt tett legfőbb ígéretének, amely szerint 10 év alatt 1 millió munkahelyet teremt. A vád lényege: hazudik a Fidesz, amikor teljes foglalkoztatottságot ígér. Ez betarthatatlan. Ki meri azt állítani, hogy a mostani kb 7.8 %-os munkanélküliség lefaragható.

A teljes foglalkoztatás nem ezt jelenti. A világon ilyen klasszikus matematikai értelemben soha nem volt és nem is lehetséges teljes foglalkoztatás. Mindig lesz a munkavállalóknak egy nem jelentéktelen száma, akinek az adott pillanatban különféle okok miatt nincs állása. Ez a szám függ a munkaerő mozgékonyságától, az egész társadalom mobilitásától, szervezettségétől, a munkára való rászorultság mértékétől, a megtakarításoktól és ezer más októl, beleértve azokat is, akik egyáltalán nem akarnak, vagy nem képesek dolgozni. Tartós múltat vizsgálva, és abban a fejlett világ foglalkoztatási szintjét elemezve azt látjuk, hogy fellendülés idején, harmonikus viszonyok mellett teljesnek tekinthető a foglalkoztatás, ha a munkanélküliség 4-5 %-os - az USA-ban ez az optimális szám manapság a jegybank (FRS) által rögzítetten 5.2 %-on áll.. Ha persze a gazdaság egyszer mégis belódul, akkor már más baj szokott előrukkolni: ilyen esetekben, tartós fellendülés után elkezd túlfűtötté válni a gazdaság, és nem a munkanélküliség, hanem a várható vagy már fel is lépett infláció a fő veszély.

Magyarország esetében azt gondolom, hogy ha a mai 7.8 %-ról 4-4.5 %-re esik vissza a munkanélküliség, akkor kijelentheti bármely akkori kormány, hogy elérte a „teljes foglalkoztatottságot”. Ha a mai cca. 4.2 milliós foglalkoztatottság mellett 7.8 % a munkanélküliség, ez akkor csökkenthető a felére, ha további 250 ezer olyan új munkahely jön létre, amellyel nem a megszűnőket pótolják, hanem amellyel abszolút értelemben nő a foglalkoztatás. Azt ugyanis senki sem vitathatja, hogy közben mindig meg fognak szűnni munkahe-

lyek, lesznek leépítések, és ezek „feltöltése” összességében nem javítja a teljes foglalkoztatás lehetőségét.

10 év alatt 1 millió munkahelyet – túl bátor ígéret volt. Ma még messze vagyunk tőle. Igaz, még csak 4 és fél év telt el. A magyar gazdaság elmúlt 4 éve nem igazolta e cél realitását. Ami azonban most történik a folyamatokban, azok valóssá teszik a célt: teljes foglalkoztatottság lehet Magyarországon 2020-21-re 4-4.5 %-os fölös, éppen nem lekötött munkaerővel. Hogy aztán e közben tényleg keletkezett-e 10 év alatt 1 millió munkahely, az már a számok bűvölete, talán nem is érdemes vele foglalkozni – nehezen kimutatható, hogy ebből mennyi pótolta a kiesőket és mennyi teremtett abszolút értelemben is újat. Mert ennek nincs is értelme abban az esetben, ha a gazdasági fejlődés olyan arányos és dinamikus, a társadalom szervezettsége, mozgása olyan mobil, hogy lényegében mindenki talál magának munkát, aki nagyon akar. Hogy azt-e, amelyet leginkább szeretne? Ez soha nem volt és nem is lesz így.

Most, a pangás hosszú évei után, amikor 2014-ben a hazai termelés szintje még csak ott tart, mint 6-7 évvel ezelőtt, nos, ma még nagyon messze vagyunk az inflációs veszélytől. Ilyen időkben nem is lehet más, fontosabb célja a kormánynak, mint a növekedésre alapított munkahely teremtés, a fentiekben értelmezett teljes foglakoztatás – s a cél elérhető. Ha minden eszközzel ezt akarják. És igen! Ott is elérhető, ahol soha nem volt elegendő és eléggé jó munka: az ország leszakadt területein is. Mert az nem volna igazságos, ha a 4-5 %-os arányszám úgy jönne ki, hogy (az ottani leszakadt ormánsági részeket nem számítva) Dunántúl és Budapest 2-3 %, az Alföld 12-13 %, ezen belül Észak-Kelet és Dél-Kelet 15-20 %. Az az igazi művészet, ha egy kormány ennek is meg tud felelni. Mert erre még nem volt példa, hacsak nem számítjuk azt az időt, amikor 30-50 évvel ezelőtt az ottani szegény melósok minden hétvégén végigingázták az ország felét, hogy kulizhassanak Budapesten, majd néhány órára egyenek valami nagyon szerény ebédet a családjukkal, az otthoni melók elvégzése közben nyelve a falatot, mert ki végezte volna el azt is, ha nem ők, a szocializmus naptól életvitel-szerűen lebarnított csicskásai. Nem ez a megoldás a 21. században, mégha tisztelni is kell annak a kornak azt az erényét. Mindenkinek volt munkája. Hogy ez mit jelent, csak most tudjuk, most, amikor nincs már két és fél évtizedes intervallumban.

Jóérzésű politikai vezetés nem elégedhet meg azzal, hogy felmutatja Kecskemét Mercedes-összeszerelő üzemét, Északnyugat-Dunántúl európai szintű autógyárait és ipari infrastruktúráját. Egyoldalú és hamis lenne, ha a kirakatok csillogása mögött nem akarnánk vagy nem tudnánk feltölteni hibátlan árúval a hátsó raktárakat: azaz Magyarország leszakadt részeit. Mert ott egér szaladgál a templomokban, s még koldulni sincs kitől. Mert ott már

nem is ismerik a munka ízét, nem kívánják fegyelmét és kiemelő erejét, mert ott nincs horizont, csak este utáni sötétség. "S lőn örök sötétség?" Nincs ma politikai erő, amely meg tudná oldani ezt a gondot, kiölni a rákfenét. Nem világos, hogy a szándék hiányzik-e - nem a szlogen, hanem a szándék -, vagy a tudás a vezetéshez. Magyarország tartós bukdácsolásának egyik alapvető oka, hogy negyed század alatt semmit sem tudott változtatni az emberi erőforrások és életek ezen elpazarlásán, s a társadalom nagyobb része, mely közömbössé vált az elrontott sorsok milliója iránt, nem veszi észre, hogy ez már nem cigányügy, hanem a magyarság életképességének ügye.

A legalább kétszer kétharmados kormányzás erre is felhatalmazást adott, mint minden másra gyakorlatilag. Ha az évtized végén csak annyit tudunk mondani, hogy két-háromszázezer ember közmunkában vakarja az út szélét, nem voltunk méltóak e korszakra.

Polipkrácia - *de ismerik-e a társadalmi dinamikát?*

Végtelen szomorúság, letargia és vereségérzet fog el, ha arra gondolok, hogyan ejtették foglyul a magyar pártok a magyar társadalmat, mégpedig azok a pártok, amelyek kezdetektől a szervezett politikai és pénzügyi hatalmak foglyai voltak. Oligarchák, poligarchák irányítják a pártokat, miközben a pártok azt a benyomást keltik a választás szabadságával, hogy ők a nép felhatalmazásával irányítják az országot, vagy készülnek az éppen uralkodóknál hasznosabb teljesítményre ellenzékben.

Számomra nem kérdéses, hogyan szolgálta az SZDSZ néven fémjelzett párt belső etnikai tömörülése a hazai zsidóság felgyorsított térnyerését. Alapvetően legalizálta az addig is elfoglalt titkos gazdasági pozíciókat. A magyar gazdaság privatizálását klasszikusan szabad piaci szervezésnek beállítva már a 80-as évek végétől aránytalanul erős helyzetbe hozták a nemzetközi zsidó tőkét - amellyel a hazaiak amúgy is egybefonódtak láthatatlan szálakkal. Átlagember meg nem mondja, hogy a "külföldi befektető" mögött mikor és mekkora arányban állt a hazai zsidó körök által korábban kimenekített és külföldön halmozott, majd külföldiként újra megjelenő "hazai tőke", azaz a mindent legalizáló “külföldi” zsidó társ. Az SZDSZ őket tette posztra, egyben az MDF-fel kötött gátlástalan hatalmi - zsaroló - megállapodással vitathatatlanná is tette vezető szerepét a mindenkori privatizálásban. Hornnal, majd Medgyessyvel, Gyurcsánnyal karöltve s kormányra kerülve mindvégig elle-nőrizhetetlen, átláthatatlan kiszolgálója volt az egyetemes zsidó üzleti köröknek, miközben a leghangzatosabban hirdette a szabad verseny, a teljesen szabad vállalkozás primátusát, az ezt lehetővé tevő - eltakaró - átfogó társadalmi demokráciát. Felháborítóan nevetséges,

milyen könnyedén tehette ezt a megbutított közvéleménnyel, s a többi párt látta és belátta, mit lehet tanulni a korrupt pénzteremtés nagymestereitől. Senki sem akart lemaradni.

Egyetlen párt volt, amelynek nem kellett tanulnia a “mesterektől”. A zsidó hatalmi körökhöz hasonló jellegű, bár távolról sem olyan hatásos, mindenesetre nemzetközileg és hazailag is erős politikai szövevényeket - struktúrákat - mentett át az MSZP névre átkeresztelkedett Kádár-rendszer megmenekült vezetése és klientúrája. Amit az SZDSZ elrejtett, azt a Horn kormány alatt - sőt, a privatizálásban már korábban is - nyílt kormányzati eszközökkel érték el a szocialisták. Az Európához csatlakozás - felzárkózás, bruhhahha! - igéje alatt eladták az országot. Az SZDSZ "rokoni" kapcsolatai mellett nekik volt a legátfogóbb viszonyuk a világgal: ők vezették Magyarországot évtizedeken át, őket ismerte a glóbusz, nekik köszönte "a határok lebontását". A Magyarország stratégiai értékeinek teljes kisajátításában érdekelt Nyugat megtalálta a végrehajtókat, a magyar gazdaságot a múltból jól ismerő szocialista vezetőket, akik ezrével álltak be helytartó menedzsernek: odalökték a gazdaságot, hálából szerepet kaptak a külföldi tőkés hazai érdekeinek érvényesítésében. A hozamból aztán ők maguk is privatizáltak gátlástalanul: a 80-as évek végén alkottak minden erre vonatkozó törvényt, melynek réseit maguk építették be és kihasználhatóvá a minden területről, a gazdasági ügyvédtől a nemzetközi szervezetekbe kiküldött képviselőkig aktivizálódó zsidó szakemberekkel karöltve. Így nőtt mindenek fölé a sok évtizedes párt- és államirányítási rutin és kisajátítás kormányzati hibridje, benne az örökölt évezredes zsidó génekkel. Antall József kormánya, vagy a Fidesz első, koalíciós terheket és megalkuvásokat viselő kabinetje azt sem tudta, mi történt, történik az országukban. Mire észrevették, leváltották őket - ugyanazok.

A 90-es évek meghozták a pártdiktatúrát. Csak pártok ígérhettek, csak pártok alkothattak programot, csak pártokra lehetett szavazni, csak pártokban lehetett bízni. Ez a párt-totális fejlődési út lett a veszte a magyar közéletnek. Az SZDSZ mellett az MSZP határozta meg az irányt az első két évtizedben, a Fidesz első kormánya ebben a folyamatban csak epizód lehetett, s mire kiderült volna, mire képes, meg is buktatták.

A pártok azonban a 90-es évek végére, a Horn-időszak szabad rablása alatt és eredményeképpen új urak kezébe kerültek. Részben befolyásuk alá vonták őket, mint a döntéseket hozókat a régi vágású felhalmozók - klasszikusan Demján Sándor, Csányi Sándor, Széles Gábor -, részben a tőkéssé váló politikusok - tipikusan Kapolyi László, Gyurcsány Ferenc -, részben az ő támogatásukkal felnövő új gátlástalanok - a Wallis-csoport (velük majd Bajnai Gordon), Leisztinger Tamás, és számos ismeretlen, de gyanúsan sikeres karrier-milliárdos, egészen az olajszőkítők gyilkos erejű bandáiig, vagy a médiabasákig, a ban-

kokat alapítókig, ahol a szándék nem más volt, mint csalással vagy szanálással milliárdokat kilopni az államból - a példák között a Leumi Bank izraeli tőkéjével és vezetőjével, Fekete Jánossal. A mindenkori magyar vezetés oly nagyon primitív volt - és annyira az oligarchák kezébe szorult -, hogy fel sem ismerte, mivel jár, ha a magyar társadalmat a pártok gátlástalan és titkos finanszírozásán keresztül üzleti érdekeknek dobják oda. Már nem foglakozott azzal, függ-e tőlük, mert részükké vált. Demján Sándor - és még jó néhányan - 20 éven keresztül azt üzente a politikának, amit akart, és azt kapott meg, amit kívánt. A dolgok legalján pedig egy anyós és a titkosszolgálati kapcsolat előre képes volt kistafírozni a miniszterelnöki székbe benyomandó Gyurcsányt, egész bandájával együtt: a banda tagjait is ki kellett elégíteni a nem várt hatalomért cserében. Mire ide eljutottunk 2004-ben, addigra nem volt olyan párt, amelyet ne oligarchák pénzeltek és irányítottak volna.

2002-es bukásából a Fidesz is helytelen következtetést vont le. Egészen addig ő volt az egyetlen intakt, a korrupciós mechanizmusoktól nagyjából mentes jelentős politikai erő. Ez a mondat természetesen nem abszolút értelemben igaz, mint ahogyan semmi sem: a Fidesz is megpróbálkozott a pártfinanszírozás, a saját oligarcháival való együttműködés formáival, de ennek mérete nagyságrendekkel maradt el a "nagyoktól". 2002 után azonban a Fidesz rájött, hogy "pénz nélkül nem megy". Elhűlve hallgattam egy régi, okos értelmiségi barátomtól, aki maga is az “új szerzés" részévé vált, hogy Simicska Lajos megoldása az egyetlen lehetséges út: vagyonhoz kell juttatni a Fidesz egész vezérkarát, mégpedig tartósan működő tőkéhez, s likvid pénzhez a pártot, ha el akarja érni a nemzeti Magyarország megerősödését. Ki hihette, hogy a mohó személyes vagyonszerzést el lehet majd különíteni a "nemzeti Magyarország az én álmom" elnevezésű hamis céltól? Szebb, ha Simicska Lajos üríti ki az állami és európai forrásokat, s nem Leisztinger Tamás? Nemesebb a cél, ha ezzel a Fideszt segíti hatalomra, s kiüti a balliberális bandákat? Erkölcsösebb a magyar tőkés (?), mint a német? Mert igen! Kellene válaszolni ezekre a kérdésekre! Minden igaz Fidesz-hívő lelkes igennel válaszol. Minden igaz, az arányosságért, igazságért, nemes erkölcsért aggódó szakember nemmel válaszol. A cél nem szentesíti a szentségtelen eszközt. S egyáltalán: ki az, aki célnak tekinti a Fidesz hatalmát? A Fidesz hatalmát nem illik szolgálni. Magyarországot illik szolgálni, azokat támogatni, akik megfelelnek az ebben az országban mindig is érvényes közfelfogásnak az irányítás gyakorlásában is. Nem ismerek egyetlen átlagosan gondolkodó polgárt se, aki helyeselné a Fidesz vezetők vagyongyűjtő módszerét: ez semmiben sem különbözik attól, amit el- és megvetettünk. Fidesz néven nem lesz fehér a fekete. S aki megretten egy milliárdjaira és médiájára támaszkodó önkényúrtól, egy Simicskától, hát az...

S mivel a Fidesz második és harmadik kormányzásával mindenki másnál nagyobb mérték-

ben vette kezébe az államot magát, az oligarchák uralma már nem egyszerűen a kormányzást, hanem az egész államot átszövi. Nem leszek boldogabb attól, hogy Simicska vagy bármilyen más néven "nemzetinek" nevezett nagytőkések szívnak le minden lehetséges forrást mások elől, hogy aztán kegyet gyakoroljanak akkor, ott és annak, amikor, ahol és akivel ezt éppen jónak látják. Gyűlöltem a kort, amelyben kitenyésztették az új vörös bárókat, kék-sárga szövődményeket, s együtt adták el a hazát. De ugyanezt érzem akkor is, amikor a levegőt is kiszívja mások elől néhány új, összehangolt, fegyelmezett tőkés csoport, csak azért, mert a kétharmaddal győztes Fidesz urának érzi magát. Szolgájának mutatja, s urának érzi magát. Milyen rendszer az, amelyben a Simicska-birodalom kezében a Magyar Nemzet, a Hír Tv, a Heti Válasz, a Tv2 (nem tudom, meddig), a köztéri hirdetés - ez polip!

A polipkrácia érvei tetszetősek. Itt termel, itt beruház, itt költi el profitját, itt foglalkoztat, itt fejleszt. Itt alakul ki tehát a nyugatról érkezett befektetőkkel versenyképes magyar erőcsoport. Sokkal rosszabb volt az, ha mindezt külföldiek tették, mint a balliberális árulás idején, nemde!? Tetszetős érv. De mögötte monopolhelyzet, totális befolyás, direkt beavatkozás áll, amelynek élén néhány ember, és általuk közvetlenül működtetett néhány tucat - fegyelmezetten, keményen szervezett - érdekcsoport él vissza a helyzetével. Minden történelmi tudásom azt tanítja, és minden kis emberrel, szerény sorsokkal kapcsolatos törődésem azt sugallja, hogy az ilyen helyzetekből dölyf, érzéketlenség, hatalmi vátesz-hajlam születik, és mert akkora erővé nőnek, amekkorává (nőttek), nincs senki, aki ennek ellen tudna állni, meg tudná állítani. Vagyis elveszett a kontroll. S ez hiba, ugyanis nem kell nagy társadalom-szervező elménének lenni, hogy kimondjuk: ebből úgyis baj lesz, ha most minden tündérszép is (nekik). Erő erőt szül, s ennek a folyamatnak ismeretlen a dinamikája.

Mert miről is van szó? *Folytatom...*

Nem érdekünk, hogy bármi is felborítsa az egyensúly megtalálásának folyamatát. A szétzilált Magyarország negyed százada mutatja tehetetlenségét, ami az erők állandó pazarlásából ered. Isten látja lelkemet, nem irigylem a Simicska és társai nevű illegális konzorcium pénzét, gyarapodó vagyonát, én a vagyont gyermekeimben tartom, s ez így utolérhetetlenül gazdaggá tesz. A balliberális csoportokét még kevésbé sóvárgom, őket azért vetem meg jobban, mert ők kezdték, ők tették ilyenné a magyar rablást.

Nem irigylem őket, viszont féltem az országot. MOST... MOST leküzdhetetlen erőfölényben van a Fidesz, amit az teremtett meg, hogy ellenfelei oda jutottak, ahova valók, s így légüres tér támadt. De emlékszem 2002 sokkjára. Nem a Fidesz veresége tett levertté, ha-

nem azon milliók kétségbeesése, akik a Fidesz vezette jobbközép 1998-as győzelme láttán elkezdtek felzárkózni - fél évszázada először - a nemzeti érzelmű, polgári értékek alapján élő és dolgozó, etikus magatartási normákat követő életvitel lehetőségéhez. 2002-ben a Fidesz felelőtlen - mert nagyképűségből eredő - veresége egy csapásra vetette vissza őket, s mint láttuk, csaknem egy egész évtizedre. A 2002-2010 közötti tévelygést nem heverjük ki egyhamar. Ezért reflexeinkben ott az aggódás: csak el ne rontsák azt, amit a sors rájuk bízott, ráadásul kétszer kétharmaddal. Bárcsak kiegyensúlyozott, fejlődőképes, az igazság és az együttérzés normáit követő, elérhető munkára alapozott társadalom épülhetne. Olyan, amely egyszer nem csupán egy magyar állampolgárságról szóló igazolványt nyújt a határon túlra szakított milliónak, hanem azt a tényleges állapotot, ígéretet, horizontot, hogy az ő anyaországuk egy nagyszerű hely, biztos támasz. E helyről nem akarnának elmenni azok sem, akik ide születtek. Féltjük tehát a milliók jövőjét. Engem nem érdekel Simicska és társai Zrt. pénze, vagyona. Engem csak az érdekel, mi ennek a vagyonszerzésnek a módja és annak a kisugárzása. Nem érdekel a popsijukba gyömöszölt saját sajtójuk, az csak sajt, ó...!

Mindent lehet föntÖnöknek? S a semmit lent nekik? Virágozzék nektek ezer virág, míg ők kórót irtanak? A tietek az állam, s az övéké egy fekete lyuk? Miért hatalmaskodik az, aki csak azért lehet hatalmas, mert azzá tették a körülmények, a választók? Miért zárja sorait egyre keményebben magára, nehogy mások kitágítsák és könnyen átléphetővé tegyék a "birodalom" határait?

Azért vetjük el és meg- a felhalmozást az állam és a köz kárára, mert így kevés jut a rászorulók tömegeinek; mert így valakik éhen élnek; mások megijednek, nehogy baj érje összekuporgatott létüket - fél térdre ereszkednek félelmükben, s aki fél térden "áll", az félember, aki fél. Beteg logika szerint a hátrahúzódó tömeg jó a hatalomnak - de egy igazi vezetés csak olyan népben bízhat, amely előre lendül, erejét megfeszíti céljaiért, találékony, megold minden egyéni helyzetet. S nehogy felhalmozza néma gyűlöletét… mert ettől félni kell annak, aki szereti országát.

Igaz lenne a lehetetlen, avagy tényleg Magyar Szent István-rendet kap Kertész Imre?
2014. augusztus 17.

A Magyar Szent István Rend a legmagasabb állami kitüntetés, amelyet a 2011. évi CCII. törvény alapított meg. Egyben a Mária Terézia magyar királynő által 1764. május 5-én alapított Szent István Rend megújítása. A Magyarország érdekében tett legkiemelkedőbb, különleges érdemek, kimagasló életművek, nemzetközi téren szerzett jelentős értékek elis-

merésére szolgál. A törvény erejénél fogva Magyarország köztársasági elnöke a Szent István Rend kitüntetettje. Ő, tehát Áder János a hírek, híresztelések szerint a közeljövőben átadja ezt a legmagasabb rendet – Kertész Imrének.

Kommentár nélkül idézek Kertész Imre saját magyarságával és a magyarsággal kapcsolatos kijelentései közül, mindegyik megjárta a nagyvilágot, erről a média mindig gondoskodott. Össze lehet vetni az alábbi idézeteket a fenti mondattal, amely a törvény erejével megindokolta, kinek jár a Magyar Szent István Rend. El lehet gondolkodni azon, hogy kik ajánlották ezt fel Kertész Imrének, van-e közük a 2011-es törvényalkotáshoz, s azon is, milyen érzésekkel mondott Igen-t Kertész Imre. El lehet gondolkodni ezen, bár nem érdemes. Egyetlen szempillantás alatt döntés hozható.

Tehát az idézetek, csak úgy össze-vissza:

-*„nem tartozom a magyar irodalomhoz”*

-*„Magyarországhoz a nyelven kívül semmi nem fűz, sem szolidaritás, sem szeretet”,* s hozzáfűzi, hogy ez a nyelv *„közép-európai zsidónak” „sosem lehet anyanyelve”*

- *„semmiféle szolidaritást” nem érzek „az úgynevezett magyarsággal”*

-*„ne kössön engem Magyarországhoz”* – mondja az újságírónak az interjú során.

Vértanúk tekintete...

Különös érzések fognak el ma, 2014. október 6-án, az aradi vértanúk napján. 1849. október 6–án reggel fél hatkor a legyőzött magyar hősökön vérbosszút állt a bécsi udvar, a király-császár, a haditanács, az orosz-osztrák szövetség. Példátlan kegyetlenség, életben gázoló hatalmaskodás, elrettentés. Mi mindenért és hányszor kellett véreznie – néha azt hiszem, elvéreznie – a magyarságnak az európai színpadon az évszázadok alatt?! Arad, amikor hősökkel úgy bánnak, mintha kutyák volnának, mikor a nemzettel úgy végeznek, mintha kapcarongy lenne. Egy királyfiú, akit senki sem választott királynak: Ferenc József. Évtizedek múlva az ország szeretett ferencjóskája!, akitől még azt is elfogadják, hogy szenilitásában magával rántsa Magyarországot a minden addigit meghaladó vérengzésbe, a világháborúba.

Ma reggel fél hat van, véletlenül ébredtem korán. Az első gondolatom Arad volt. Aztán itt, ez a mai, szűk haza. Hányszor megcsonkolva, s végül most is csonkán, nemzetünknek és országunknak hatalmas, szerves részei kínlódnak reménytelenül, s fel sem merjük tenni a kérdést: leszünk még egységesek? Ha akkorák nem is, mint voltunk, de egységesek azokkal, akikkel magyarok vagyunk. Felvidék, Kárpátalja, Délvidék, Erdély két és fél, hárommillió magyarjával? S miért oly' gyáva a jövőlátásom, hogy nem mer igent mondani?

Egy olyan országban élek, ahol 5 éve szinte az egész világon példátlan többséggel rendelkező kormány irányít. S lesz ebből 8 év is, s minden, Magyarország állapotairól szóló tudásom szerint még további évekre kap felhatalmazást ugyanez a kormány. Mikor lehetne átfogó, stratégiai erejű kezdeményezést tenni a magyarság Kárpát-medencét átható egységesítésére, összetartozásának akár jogi-állami kifejezésére is, ha nem most, ilyen belső legitimitás mellett?! S mégis: mily' távol vagyunk ettől! Nem a Kádár-Horn-Gyurcsány időszak abortált világa a mérce e téren, hozzájuk képest óriási lépések történtek 2010 után. A mérce: két és fél, hárommillió magyar, kirekesztve továbbra is saját hazájából, bezárva idegen ketrecbe saját földjén. Tudtunk-e közelíteni a ketrec lebontásához? Nem.

De tettünk-e legalább olyan lépéseket, amelyek elvezetnek oda teljesen nyilvánvalóan? Nem. A mai Magyarország semmivel sem nyújt nagyobb perspektívát a velünk egyesülni kívánó, szét- és elszakított magyaroknak, mint a fenti vörös hármas sok évtizedes árulása. Csak a helyzet más, nem a perspektíva. A határokat felszámoló Európa részeként természetes, hogy közelebb kerültünk a mieinkhez. Ez nem a mi érdemünk.

Kevés, méltatlanul kevés, amit azért tettünk, hogy legalább békésen megvessük a lábunkat elrabolt földjeink magyarjai között. Észre sem vettük, hogy üzleti-gazdasági, fejlesztési lépések ezreivel, erre költött forintok ezer milliárdjaival magunkhoz kellett volna kapcsolni e gazdasági térségeket – vagy más oldalról: nekünk kellett volna felismerni az ő gazdasági kapacitásaikat, s részt vennük kiaknázásukban. Erdély és a többi elszakított országrész, Csallóköz, Gömör, Kárpátalja, Bácska ma a magyar gazdaság virágzó kiegészítése, vele egybekapcsolt, integrált része kellene, hogy legyen. E helyett minden kormányzat idején offshore bandák ezrei mentik ki a pénzt a világba, itthon pedig azt ünnepeljük minden nap, hogy ismét jött hozzánk egy “nyugati cég. Autógyár és fakitermelő, asztalos üzem, autógumigyár, vagy bármi. Nem tudom, miért ne volna képes nagyobb részt vállalni az állam támogatásával a hazai gazdaság. Kiterjesztik ránk a hatalmukat idegen erők, miközben nekünk arra sem futja, hogy jelen legyünk saját elrabolt földjeinken – igen, a földeken is, melyeket most románok, szlovákok vásárolnak fel az ottani őslakosságtól. Hogy holnap már a szülőföldje is másé legyen. S lesz.

Vajon az elrabolt földek utáni vágyakozás közben a szellemi tudás a fegyverünk lett-e ebben a kiterjesztendő magyar integrációban? Nem. Nem mondhatjuk, hogy kemény tíz-, akár százmilliárdokért iskolákat, egyetemeket építünk, fejlesztünk a határon túl élő magyaroknak ott, ahol sorvad a szellem és a származás. Csorog és nem ömlik a pénz e célra. Pedig van-e nagyobb tér az ember megragadására, az emberi – magyar – kapcsolat és összetartozás építésére, mint az oskola, a szellem, a nyelv, a képzés? Nincs. Az óvodás kortól a legfelső szintű egyetemi képzésig hatalmas erőkkel – s nem kis költségvetési szütyővel – kellene áramoltatni a forrásokat a tanulás minden fázisába.

Végiggondolatlan „új külpolitika" nagyszerűségét hangoztatja egy tapasztalatlan külpolitikus, aki ugyan tényleg „világutazó", de új külügyminiszterként is inkább üzletkötő; aki minden nap elhelyez egy alapkövet – pedig nem kőművesnek vették fel, s főleg nem K. Kelemennek. A külpolitika az ő számára – s mostantól Magyarország számára is? - azt fogja jelenteni, hogy hány új képviseletet nyit meg Azerbajdzsánban, Indiában, Bosznia-Hercegovinában és … Ha már megnyitni akar, ha már leszállítja a külpolitikát az üzletkötés szintjére, akkor miért nem itt serénykedik, a Kárpát-medencében? Üzleti partnerek után kujtorog a világban, miközben üzleti lehetőségek végtelen és kiaknázatlan világa tárul elénk a Kárpát-medence nálunk fejletlenebb régióiban, az ott élő magyarok tudásának legjavával. S ide csalogatunk mindenkit, hatalmas beruházási kedvezményekkel és hajbókolásokkal, miközben cselédnek se nézzük azokat, akik innen, közvetlenül mellőlünk jöhetnének? Szolga szolgál! S ez nem szolgálat, hanem szolgalelkűség.

Trianon óta Magyarország speciális helyzetben van, ma is. Magyarország legfontosabb külpolitikájának terrénuma ugyan a nagyvilág, főleg Európa, ezen belül is Németország, de lételeme a Kárpát-medence. Hatékonyságát az minősíti, milyen egységet képes kialakítani e történelmileg egybefüggő térség magyarjainak, a velük együttműködni kész más erőknek. Az Európai Unió átvállalta magára a klasszikus külpolitika gerincét, ebben mi nem tudunk újítani. És az EU negligálja ezt a történelmi speciális magyar helyzetet és érdeket. Pedig ráadásul ez az érdekünk immáron egy évszázada a mienktől eltérő és azzal ellenséges érdekekkel van körbezárva. Ha van, ha volna önálló magyar külpolitika, akkor annak legfőbb célja a Kárpát-medence, minden mást ennek rendel alá. Beleértve az egyébként fontos, megkerülhetetlen orientációt a német (benne osztrák), a lengyel, részban az orosz kapcsolat iránt, a kiaknázásukból eredő lehetőségeket. Aki túl messzire néz előre meredve, nem látja a lábánál a földet, csak a horizonttal kacérkodik, a délibábbal. Azt számolgatják gondterhelten a kormányzatnál, hogy most akkor az egész Kárpát-medencére 19 vagy 20 milliárd jusson-e. Miközben a következő – indiai – gumigyár egyetlen mozdulattal hasonló összeget

kap állami támogatásként. Ott tartunk, hogy nekünk megéri az, amit az Indiáért felelősök már nem engednek meg ott náluk? - gumigyárakat telepíteni a Kárpát-meden-cében, óriási állami támogatással! Miért nincs képzelőerő arra, hogy ekkora összegekkel mit lehet elérni a Kárpát-medence gazdasági integrálásában. Az alapköveket biztosan le lehetne rakni.

Ha egyszer összeszámoljuk majd, hogy különféle engedmények és támogatások formájában az elmúlt két, két és fél évtizedben mennyi pénzt dobtunk a hozzánk befektetésre „csábított" nyugati cégeknek, iszonyatos szám fog kijönni. Akkora, hogy annak egy kis részéből felvirágoztathatnánk a Magyarországgal szerves egységet képző – mert hozzánk tartozó – hatalmas határon túli, magyar lakta, velünk eggyé integrálható gazdasági erőit. S annak egyetlen fillérjét sem kellene sajnálni: magunkra költöttük!

Nem látom, ezért nem érzem zsigereimben a szebb jövőt, hogy mi velük valaha még egyek lehetünk. Ha majd meglátom azt az erőt, amely ennek megteremtésére akármilyen hosszú távon is képes lesz, akkor azt mondom: van nemzeti kormányunk.

Vértanúk, lenéztek ide néha? Mit láttok? Ugye, érdemes volt meghalni? Ehhh!

2014. október 13. - Fölény?

Tegnap a Fidesz hatalmas fölénnyel megnyerte - fél éven belül - az idei harmadik választást is. Aki ebből - itthon vagy külföldön - nem tudja kiolvasni, mit akar a magyar közvélemény, annak nincs szeme. Stabilitást akar a szélhámosság és az azt megelőző önkény évtizedei után, s ennek garanciáját a hatalmi-politikai mesterség hazai csúcsaira jutott Fideszben, annak elnökében látja. Hibát hibára halmozhat a Fidesz, a kormány, Orbán Viktor, ez a stabilitás-igény még sokáig élteti a beléjük vetett bizalmat, kitartást, legitimációt.

Orbán Viktornak szűk egy évtizeden át küldött leveleim, tanácsaim, észrevételeim legfőbb célja - a szerénység kötelező keretei között - éppen ez volt: a magam részéről hozzájárulni, hogy egy tartós, másfél évtizedes stabil nemzeti kormányzás valósuljon meg, amely képes lesz visszarántani Magyarországot a destabilitás poklából: a totális válságból, a szakadéktól, az irányíthatatlanságból, ahova 2006-10-re eljutott.

A Fidesz és elnöke nyilvánvalóan rendelkezik a válságmenedzselés képességével, s elérte a legfőbb bizalmat, amelyet egy választásokon hatalmat szerezni kívánó párt elérhet: a válság leküzdése után övé az építés joga. Márpedig építeni - társadalmat - csupán hosszú távon érvényesülő munkával lehet. Vitathatják sokan sok oldalról a Fidesz módszerét, hiányosságait. Irányító képességét, a vezetést lehetővé tevő integráltságát és összetartását senki sem vonhatja kétségbe. Intellektuális hátrányait, kasztszerű zártságából eredő kontraszelektív

hatalomépítését a magyar választó lakosság többségének szemében messze felülmúlja az igény: legyen végre kiszámítható a jövő, benne minden áldott nap. Leverte tehát azokat a cölöpöket, amelyekre az általa vezetett rendszer minden döntésében támaszkodik. A lakosság többsége számára szavát tartani tudó, alkalmas vezető erő a párt is, elnöke is. Olyan szervezett erő, amelyre érdemes rábízni az ország vezetését hosszú távon is, s ezért cserében meg lehet bocsátani az erőszakosságból, a hatalmaskodásból eredő - a politikában amúgy is megszokott - hibákat, a hatalom szülte visszaéléseket. A nyugalom és az egyensúly fontosabb a magyar lakosságnak, mint az üres, színvonaltalan és rendkívüli károkkal járó handabanda, amely jellemezte a szocialista-liberális kormányokat. És a Fidesz egy egész történelmi korszakra elmondhatja: olyan elnök vezette, akiben a nép azt vette észre, hogy az ő számára is értelmezhető, gondoskodó apa-személyiség erősödött fel, nőtt ki a lázadó fiúból. S bár az ellenzék Orbán Viktor pályafutásának minden percében megpróbálkozott azzal, hogy őt tisztán karrierista, machiavellista vezérnek írja le, a választások ezzel a váddal nem törődtek 2010 óta.

S hogy ez miért lehet így? Vadnak tűnő dolgot mondok most, hallom a liberálisok és szocialisták felüvöltését, de elmegy a fülem mellett. Ők soha sem voltak, nem lehettek képesek arra, ami Orbán Viktornak természetes, vele született személyes és politikusi adottsága. Mire tehát? Hogy Orbán Viktor politikai erővé tette sokak szemében e sorok írásáig, hogy ő a nép fia is, képes elfogadtatni, hogy nem csupán a hatalmat gyakorlók buzgó forrása és örök foglya. Sok követelmény közepette meg ugyanis kell felelnie származásának is, ha nem akar elveszni az arctalan magyar politikusok tömegében. Ő lett "a Viktor". Ismeri a saját népét, azonosult vele az ellenzéki szerepekben, és megpróbálja megtartani e szerepet kormányzása idején is, s cserében ugyanezt kapja a választásban részt vevő polgárok nagy többségétől. Értelmetlen arra hivatkozni, hogy a kétharmados felhatalmazás torz és értéktelen, hiszen mindössze a szavazó képes lakosság 25-30 százalékától származik. Igen. Ők mennek el, nekik van véleményük. És azok a tömegek, akik otthon maradnak, azért nem szavaznak másra, mert nincs kire: "Ezekre nem!" - ez a válaszuk a balliberális ellenzékre, amely három ciklusban kapott kormányzási lehetőséget, és ledarálta magát oda, ahova való.

Orbán Viktor e speciális, győztes helyzetének hátránya, hogy általa kialakított rendszerének sajátosságai miatt súlyos, maga gyártotta terheket is cipel: hordozza az őt majmoló-utánozó politikai epigonok ezreinek színvonaltalan tevékenységéből eredő bajok következményét; és számolnia kell azzal, hogy a Fidesz és Orbán Viktor azonosságából, egyenlőségéből - a Fidesz=Orbán Viktor - minden percben és még majd komoly károk születnek. S rázártak magukra sok kaput azzal, ahogyan a bandaszellem kirekeszti az alkotó magyar

elme jelentős részét. A hatalom mindig ereje csúcsán téved legnagyobbat. Káprázatában nem látja a tényt, a parazsat a hamu alatt: mindig azok vannak többen, akik kiszorultak...

Akkor és ha majd nem tudja többé a szavazó többség számára teljesíteni a "nép atyja" szerepet, ha elveszíti népszerűségének azt a kivételes ízét-zamatát, amelyet főleg az ellenzékben teremtett meg a legtöbb ember számára; ha elvonul a hatalom zárt világába, ha a hatalom erősebb lesz, mint a személy maga; ha a belőle élők elzárják őt népétől, mert csak így képesek kierőszakolni saját érdekeiket és ő ezt eltűri - akkor megszűnik a varázs is, és akkor aláhull az utolsó magyar "rendszerváltó" párt, a Fidesz mai hatalmi gépezete is, hogy átvegyék helyét új idők új nemzedékei, mint ők tették egykoron, mindenki másnál jobban felismerve az Idő szavát. E nemzedék nem látszik még erősnek, de ők is csak 30-an voltak.

Csűrhetjük, csavarhatjuk, a végén mindig úgy lesz mégis: az Idő a Nép, az idő szava a nép szava. Egyiket sem lehet leváltani, minden mást igen. Addig persze marad a spekulatív módon nem eldönthető veszély: nem öli-e ki a stabilitás a társadalom mobilitását, minden tagjának dinamizmusát? Ami nélkül nincs fejlődés. Mert a megmerevedett stabilitás stagnálást jelent. Isten őrizzen ettől bennünket, a Kárpát-medencében ellenséges tekintettel körülvett magyarokat. Emlékszem még a szép időkre, mikor a határon túl foglyul ejtett magyarok számára Magyarország volt az idea. Jó lenne egyszer eljutni ide ismét.

E téren található talán a 2010-ben kezdődött kormányzás legnagyobb deficitje. Az önállóság szép célját keresve szembe kerültünk a nemzetközi közvélemény jelentős részével. Külpolitikánkban az elszigetelődés jelei látszanak, és ennek feloldása nyilvánvalóan meg fogja haladni a kinevezett külügyminiszter, Szijjártó Péter lehetőségeit, talán a képességeit is. De ne túlozzunk: neki nincsenek lehetőségei, tőle azt tudjuk saját magáról, hogy számára a legfontosabb elem a teljes hűség Orbán Viktor iránt. Neki bejött... A külpolitika meghatározásában azonban valószínűleg csak annyi szerep jut neki, mint a hűséges szolgáknak szokott. Nemzetközi mozgásterünk egyenes következménye a miniszterelnök döntéseinek, s nem látok senkit, aki e téren befolyásolhatná őt itthon. Meg akarja ezt érteni a nagyvilág? Félek: megismerjük még a láthatatlan, netán a látható pressziót, annak olyan méretét is, amely előtt fejet hajt a szabadságharc. Magyarország nem lehet feszült, ellentmondásos viszonyban ennyi relációban. Ha mégis ezt teszi, éppen azon küldetését veszélyezteti, amelyről itt a fenti sorokban írtam: a Kárpát-medencében határainkon kívül és belül élő magyarok közti nagyon erős integrációt, amelynek minimális feltétele a nagy magyar tömbök autonómiája. Ehhez azonban a nagyvilág segítsége elengedhetetlen lenne. Nehogy helyette a kezünket engedjék el... Egy kis ország számára hihetetlenül elmosódik a határvonal a szuverenitása és az integráltsága között, s a politika totális - külső és belső érvényű - művészete

kell ahhoz, hogy ne tévedjen a kifeszített kötélen, mert ez a kötél fent a szédítő magasban van kihúzva. A legjobb artisták képesek egyensúlyozni rajta, ha egész életükben ezt tanulják és gyakorolják. Akik viszont értük felelnek, óvatosságból kifeszítik alattuk a hálót.

ELÉG VOLT, KORRUPT GAZEMBEREK, ELÉG VOLT, ÁLLAM!

2014 október közepén az USA által elrendelt, még nem tudjuk pontosan, kikre vonatkozó, büntető jellegű beutazási tilalommal kitört egy korrupciós botrány, amely azonnal nemzetközi is, lévén Magyarország és az USA között tört ki. CSAK MOST TÖRT KI? Csak most válik fontossá, amikor az USA magyar kormányzati tisztviselők kitiltásával reagál? Eddig nem a Simicska által vezényelt árnybirodalom aratott mindenhol, ahogyan akart?

Itthon mi, én is és százezrek évek, évtizedek óta hangosan figyelmeztetünk, tiltakozunk, kiabálunk, hogy az állam, a mindenkori kormányzat gyökeresen SZÁMOLJA FEL A KORRUPCIÓT. Ehelyett azt kell tudomásul vennünk, amit úgysem lehet: hogy maga az állam, a pártok, a nevükben eljáró mocskos korrupt gazemberek összességükben adják a legmélyebb - mert államilag elfedett - korrupciót. Korrupt az az állam, amely megtűri. És még korruptabb, amely hizlalja - magát is - a korrupción keresztül. Nos, nem igaz. Magát nem! A magyar állam ezzel nem lesz gazdagabb. Mocskosait hizlalja. Azokat, akik azért törekednek bele, azért válnak részévé, azért sündörögnek körülötte, hogy levágják. Mondhatnánk, hogy "Na és!" Úgy kell neki. Csakhogy mikor lenyakazzák az államot, velünk teszik! Minden szerencsétlen nyomorulttal is - nyomorult gazemberek tömik dagadtra magukat elesett nyomorultak életéből.

Úgy utálom a korruptakat, a korrupciót, a korrupt államot, hogy el sem mondhatom.

Számtalanszor leírtam már: ezt tekintem - legalább két és fél, három évtizede, és ma is - Magyarország legfőbb bajának. Ettől leszünk mi, ettől vagyunk mi romlott ország. Mert ne tévedjünk: az aljas, mohó, mocskos gazemberek, az őket elviselő és velük együttműködő magyar állam romlottsága a mi magyar hírünket teszi romlottá a világban.

DUMA DUMA HÁTÁN! Hogy a korrupció ügyében zéró tolerancia van... Mi a fene. Aki ezt leírta, azért ködösített így, mert:
-vagy nem tudja, mit jelent a zéró
-vagy azt hiszi, hogy mi nem tudjuk.

Börtön! Ezt mondanám inkább! Az érthetőbb. És soha nem fogom megbocsátani az elmúlt évtizedekben élősködő egyetlen rohadt korrupt gazembernek sem; és soha nem fogom megbocsátani az őket tápláló egyetlen magyar kormánynak, pártnak sem, hogy a maguk mocs-

kát ránk ragasztották, magyar állampolgárokra. Mert most a világban nem X és Y gazemberségéről beszélnek - őket védi a személyüket megillető jog és titok (bruhhhahhha!) -, hanem arról, hogy A MAGYAROK IS BEKERÜLTEK A VILÁG BOTRÁNYOSAN KORRUPT NEMZETEI KÖZÉ.

Ki hihette, hogy ez megúszható!? Nem nyilvánvaló a politika, a hatalom felső szféráiban, hogy mindent tudnak róluk az USA, Németország, Izrael, Oroszország - és Simicska Lajos - erre szakosodott körei, hogy tele vagyunk ügynökeikkel, nálunk beszervezett magyar spiclijeikkel, és önként jelentkező alvilági politikusokkal, menedzserekkel, médiagörényekkel és "civil" szervezetekkel, akik mindent kiadnak kérés nélkül is, de persze megfizetik őket?!

Nem vigasztalhatjuk magunkat, hogy mi jobban állunk, mint a Balkán vagy Dél-Amerika: korrupció-ügyben csak maga a korrupció van, nem kicsi és nagy, és ez a betegség nagyon súlyosan fertőző! Sorra kapom a leveleket határon túli magyar barátaimtól, hogy ez semmi, ami nálunk van, nézzem csak meg Romániát, Szerbiát... Válaszom röviden ez volt: „Tudom, minden viszonylagos. DE ez a társadalmi-erkölcsi ebola befészkelte magát hozzánk is: a korrupció olyan, mint az ebola. S mint annál, ennél is téves, hogy nem lehet kiirtani. Meg kell adni neki a neki járó erejű kegyelemdöfést. Az ebolával gyorsabban megy majd, pedig jobb lenne egyszerre mindkettőt."

S mintha csak rímelni akart volna - látatlanul is - mondandómra az ismert gazdasági elemző, Zsiday Viktor, ugyanezen a napon írt a blogjában az eboláról, akár súlyos következményeket sem kizárva gazdaságokra, a világgazdaságra, a globális növekedésre: "A gazdaság jelentős részben tömeglélektanon alapul, ezért a félelem halálos fegyver, ebből a nézőpontból pedig az ebola igen-igen komoly kockázatot jelent." – zárja posztját. S mondom: a brutális, államilag eltűrt és leplezett korrupciót az ebolához hasonlítom, azzal a különbséggel, hogy az ebolát hamarabb észrevesszük, a korrupció pedig alattomosan pusztít

Ez itt a tét, a rohadt korrupció, az, hogy miközben valakiket el akarnak kapni az amcsik, mert éppen beleköptek a levesükbe, minket, vétlen magyar állampolgárokat fognak bántani elsősorban és magyar érzelmünkben! Ezért kiabálunk mi oly' régóta, ti átkozott tolvajok és állami felelősök! Meddig még?! Ki, hogyan és mikor mossa le rólunk a gyalázatot, mit ránk kentek pártjaitok - s kegyeltjeitek, s bűnözőitek?!

Börtön, mondom. Ülnek ott sokan, csupán azért, mert elloptak valamit a boltból. Van hely a helyükön. Csak az időintervallumot kell megtízszerezni a korrupt gazemberek lesittelésével.

De hagyjuk az álmokat. Itt????

Brrrrrr!!!!!!!!

Amikor a későbbi sorokban külpolitikai bénaságainkon háborgok, mint ahogyan tettem ezt a fenti oldalakon a rothadással egyenlő korrupciót illetően, természetesen tudom, hogy a saját korlátait állandóan szétrúgó USA kegyetlen hatalom, mosolygós, joviális arccal. Ha érdekei úgy kívánják, az egész világról felhalmozott, titkosszolgálati eszközökkel és bérencei révén szerzett információit gátlástalanul fel fogja használni egy olyan kormánnyal szemben, amelyet nem néz jó szemmel. A mai magyar kormány neki láthatóan ilyen erő. Az USA az első Orbán-kormánnyal sem szimpatizált 1998-2002 között - s most emlékeztessünk arra, mi lett a kormányzás vége akkor? 2010 óta, főleg az utóbbi 1-2 évben pedig kifejezetten sértő jeleket küld a kormány felé. Olyanokat, amilyeneket csak egy totális hegemóniával rendelkező nagyhatalom - a Monopólium - engedhet meg magának. S az általa gyakorolt, a mostani magyar kormányra nézve - Magyarországra nézve - hátrányos bánásmódot sokan osztják Nyugat-Európa liberális köreiben is. Az pedig a politikai harc gusztustalan velejárója, hogy a hazai ellenzék - bőséges kapcsolatai útján - mindent megtesz azért, hogy itthonról kifelé ötödik hadosztályként viselkedve szítsa a támadásokat ellenünk... Csakhogy. Ezeken a fejleményeken sem csodálkozni, sem megvetéssel nyilatkozni nem érdemes. Az USA büntet, mert és ha büntethet. Ellenzékünk nagy része pedig mindig is külföldi érdekeket szolgált, s most nem elsősorban a szocialistákról beszélek, ők ebben megosztottak, hanem a liberálisokról, azok széles szellemi és közéleti táboráról. Széles? Cseppnyi a létszámot tekintve. De hatalom abban, hogyan kell a kormány ellen hangolni "nyugati barátait a demokrácia védelmében".

Az Orbán-kormány nem teheti meg, hogy döntéseihez nem kalkulálja az USA véleményét. Ha megteszi, ha konfliktus alakul ki, erőinek és képességeinek túlságosan nagy részét kell majd az általa is teremtett krízis enyhítésére fordítania, s egészen biztosan nem kerülhet ki győztesen. Csak az ár a kérdés, amit fizetnünk kell. S külön döntés, nemzeti méretű állásfoglalást igénylő kérdés, hogy alkut kötve akarunk-e fizetni, vagy inkább szembeszállunk a kényszerrel. A nemzetek különböző időkben különféle döntéseket hoznak az ilyen kiélezett alaphelyzetekben. Amikor mi döntünk, elkerülhetetlen tájékozódási pont a Kárpát-medencei magyarság vitalitása; kimondom: a német kapcsolat, a harmónia az EU-ban és az USA.

És most Brrrrr!

Nem tudok arról, hogy magyar kormánynak a világ első számú vezető hatalmánál, az USA-ban tett látogatásáról valaha is olyan közleményt adtak volna ki, mint az alábbi; mint ez tehát, amelyet Szijjártó Péternek a kezébe kellett vennie, olvasgatnia kellett, mikor

kilépett az amerikai külügyminisztériumból, ahol a protokoll szerint elvárható külügyminiszter helyett az illetékes államtitkár-helyettes, azaz a harmadik vonal (Deputy Secretary of State!!) fogadta őt. Arcpirító, s nem kell most magyarázni, hogy mi és ki áll a magyar tisztviselők USA-ba történő utazásának megtiltása mögött. Mert ennél súlyosabb a helyzet. E mögött a közlemény mögött az áll, hogy mit gondol az amerikai kormány - hivatalosan - a magyar kormányról. Nos, ez az a mélypont, ahol mindent el kell kezdeni elölről. Idézem a közlemény ide vonatkozó részét

"Ugyancsak megvitatták az egyes jelenlegi és volt magyar hivatalos személyek új keletű beutazási tilalmát. Ezeket a tilalmakat a 7750-es elnöki proklamáció égisze alatt vezették be (az USA részéről), amely felhatalmazást nyújt a vízum megtagadására olyan jelenlegi és volt kormányzati tisztségviselőktől, akik közhivatalnoki korrupció részesei" – fogalmazott a közlemény -, hogy aztán megadja a kegyelemdöfést:

A kommüniké szerint a beutazási tilalmak "a magyar kormányon belüli korrupcióra vonatkozó hiteles információk sorára alapulnak."

Ébresztő!

Utóirat, néhány nappal később, október 23-án:

Ennyit ér ma a magyar Külügyminisztérium előzetes elemző képessége és korai riasztó rendszere? Képtelenek voltak megérteni a jelzéseket, amelyek egyébként szinte brutálisan nyersen érkeztek Magyarországra? Utálom a fölényt, az erő fitogtatását, a hatalmi pökhendiséget mindenkiben - így az USA-ban különösen. Példát ritkító, hogy a korábbi és a mai demokrata amerikai elnök, Bill Clinton és Barack Obama néhány napon belül imígyen üzen az érvényes magyar kormányfőnek:

-Clinton egy szeptemberi tévéshow-ban Orbán Viktort egyenesen pénzéhesnek és hatalommániásnak nevezte.

-Obama pedig arról háborgott, háta mögött Clintonnal és a demokratáknak fontos Norvég Alap pénzének tiszteletével (és pártja részéről a felhasználásával is), hogy a világ más részein könyörtelenül megleckéztetik a civileket, és kiemelte Magyarországot is Azerbajdzsán, Venezuela, Kína és Oroszország társaságában. Én ebben az országban élek, virágzó, erősődő civil társadalomban. És persze - kemény szó, de kimondom - utálom azokat is itthon, akik ki tudja milyen tevékenységüket külföldi “szabad” (szabadon beáramló, ellenőrizhetetlen) forrásokból virágoztatják, mint ahogyan teszi azt a hírhedt Ökotárs Alapítvány és ha jól sejtem a Társaság a Szabadságjogokért és más “civil” szervezetek is. Baksisért dolgoznak, és a baksist ők sem kapják ingyen.

Miért szentségtörés az, ha a kormányszervek számon akarják kérni egy Ökotárs nevű, ki tudja, milyen célokat szolgáló, tíz- és százmilliókat önkényesen osztogató társulat pénzügyeit, gazdálkodását?! Akik sajnáltatják velünk őket, "szegényeket, akiket most üldöz az önkény", azok többsége kapott a pénzből. Mások, kívülállók pontosan tudják, hogy itt, s sok más ilyen szervezetnél szűk körök önző érdekeiről, beltenyészetről, igen, maffia módon gyakorolt pénzosztó módszerekről van szó, a magyar közállapotok, a közvélemény számára teljesen ismeretlen és értékelhetetlen, vagy éppen kétes értékű "ökológiai" projektekről, álprogramokról. Szent tehenek ők, akiknek ellenőrzése lángba borítja a magyar-amerikai kapcsolatokat? S egyszer bizonyára fény derül a Társaság a Szabadságjogokért működésére is: kiket és miért szolgál, s kik finanszírozzák... Hányan vannak még, Urak és Hölgyek? Fáj a kontroll?

Egy korábbi könyvemben arról írtam, hogy le kellene választania az államnak magáról a polipokat, a haszontalan, állami pénzeket osztogató kamu szervezeteket, intézményeket, egyesületeket. Miért ne érthetném ez alatt azokat is, akik - a Magyarországot általában megkereső, talán jó szándékú pénzek, kapcsolatok lecsapolásával, magukhoz terelésével - ugyanolyan polipok, mint az államból élőskodők.

Az én szememben a kétes pénzből kitartott nem "civil". A civil eltartja magát saját erejéből, céljait saját tehetségére és erejére alapozza, kurázsija van, nem fogadna el kegypénzeket. Ereje annyi, amennyi ő saját maga. Miközben a magyar kormánnyal az USA eljáratja a vesszőfutást, remélem, a Magyarországon működő, külföldi pénzekből élő "szegény" eltartottak sem ússzák meg csupán azért, mert a kormánynak most baja van az USA szemében, s jobb, ha behúzza fülét-farkát. Feleljen mindenki, a kitartott "civilek" a laza erkölcsért, amellyel a norvég és ki tudja milyen pénzekben lubickoltak.

Nincs kétségem afelől, hogy az USA egy totális hatalom mámorában él, akkor is, ha ez sikertelen kínlódás és állandóan kudarccal jár a világ ellenállása miatt. Mámorát az ő szemében alátámasztja, hogy globális kérdésekben nincs riválisa. S nincs kétségem afelől sem, hogy tökéletes világ-ellenőrző szerepe miatt bármikor előhúz a fiókokból olyan dossziékat, tényeket, s e tények alapján általa gyártott cselekvési-beavatkozási forgatókönyveket, amelyek célja egy kormány megbuktatása, ha az a kormány az ő érdekei ellen tesz. Világosan deklarálta, hogy a maga részéről a mai magyar kormányt ilyennek tartja. DE mert a tartóssá vált kétharmad nem engedi meg a belpolitikai szétesést, a "demokrácia védelme jegyében" maroknyi élcsapatot mozgósít:

A leghangosabb mindig a liberális ellenzék, tanítani is lehetne (de ne, tanítani mégse!), ahogyan kis csoportok képesek hallatni a hangjukat, hogy aztán azt megtízszerezve hallat-

tassák vissza külföldről. De tévedés, hogy csak ők vannak. Idézek egy kommentelőt, aki Lovas István Facebook-on is terjesztett írására imígyen válaszolt október 27-én:

"Sajnos, korrupció létezett és létezik, de az ilyen-olyan gazdasági bűncselekmények ellen csak akkor lép fel az USA, ha ezzel árthat a jobboldalnak. Baloldali egyéneknél, csoportoknál a csalás a személyes szabadságjogok körébe tartozik, és védelmezendő dolog, mint pl. a bátor és haladó civil mozgalmak és alapítványok esetében."

Ne takargassuk a bajt, a hazai korrupciót azzal, hogy az azt számon kérő külföldieket - s hazaikat - durván elutasítjuk (ők meg kiutasítanak...), ne tiltakozzunk azonnal szuverenitásunk megsértése miatt, van okunk tanulni a kritikából. Én magam különösen így gondolom. Ha és amikor volt módom Orbán Viktornak ilyen ügyekről levelet írni, mindig az első helyen óvtam attól, hogy a Fidesz, ha majd kormányra kerül, belecsússzon ebbe a súlyos hibába. Nyakig benne van... De ha nem is utasíthatunk vissza minden észrevételt beteges érzékenységgel, ne is gyávuljunk el zavarodottan: ne feküdjünk a bennünket kéjesen megszégyeníteni akarók ágyába, suttogva nekik buján (bután): "- Olyan édes, Édes, hogy bántasz, üss még, Kedvesem. Bánts kedvedre, úgy szeretlek." - Ez ugyanis perverzió, amit egy önérzetes nemzet nem enged meg.

Konklúzióm az ezen Utóiratban persze más! Visszavisz a külügyi képtelenséghez, s azokhoz, akik nagyon magasból irányítják a külügyek mozgásterét. Hogyan lehetséges az, hogy a kormány nem kap tájékoztatást arról, hogy miközben trójai falovakat legeltetnek az általa vezetett ország védtelen mezőin ("civilek norvég pénzen"), aközben az erre hivatott kormányerők nyeglén, elbizakodottan negligálják a vészjeleket, amelyek arról szólnak, hogy a világ meghatározó erői nem fogják tűrni a magyar korrupciót, az egyetlen dolgot, amellyel egy akármilyen többséggel is megválasztott kormány kikezdhető. Padló alá akarták söpörni a bajt? Ennyit tudott a Külügy előzetesen? Hogy aztán a magyar politikusok napokon-heteken keresztül alakítsák a béna kacsa szerepét: - Bocs, miről van szó? Mi nem tudunk semmit! Mert az amerikaiak nem mondanak semmit.

No comment. A saját hiba bagatellizálása és az ellenfél erejének és képességeinek a lebecsülése? A kétharmad tartós, meleg kényelme megfoszt a gyors reagálás képességétől: az őszinte önkritikától és realisták azonnali tárgyalási készségétől. Marad a megmerevedett kommunikáció, a nyelvét öltögetve, ha már leharapni nem volt nagy kedve... Végzettségem a nemzetközi kapcsolatok. Azt tanultam, hogy a diplomáciát tilos lezülleszteni gazdasági-üzleti érdekekre; fő eleme a kölcsönös bizalom, amely hosszú távra szól - vagy sehogy sem!

Fenti panaszaim közben tudom, hogy Bethlen István, a 20-30-as évek óta nem volt olyan hatékony, független kormányzás Magyarországon, mint amit a Fidesz mutat fel a 2/3-dal..

Honnan?

– Nem az számít, öcsém, hogy honnan jössz, hanem hogy hova mész! - rikkantotta el a maga igazságát egyszer Illyés Gyula. És persze nagyon találónak hangzik, idézik is sokan, azt sem tudják, hogy miért.

Én megfordítanám a magam élettapasztalata alapján. Nem azért, hogy ellentmondjak, még kevésbé azért, hogy a magamét tartsam igaznak, hanem csak azért, mert lesz igazság ebben is. S ki állítja, hogy van abszolút igazság a társadalomban?! Az életben? Számtalan igazunk együttes, éppen kialakult szintézise ad ki valamilyen közmegegyezésen alapuló igazságot, és az is változik majd tovább, lustán vagy dinamikusan.

Az számít, hogy honnan jöttél, öcsém! Mert soha ne tagadd meg magadat, őseidet, szokásaidat, hagyományaidat, eredeti rendeltetésedet és céljaidat, a munkát, amit ezekért éppen te kifejtettél örökölt munkamorálod szerint. Csak az a biztos, hogy honnan jöttél, ezért azt el ne hagyd. Hogy hova mész? Hahahahaha! Hát ahova engedik. A sors, a véletlen, az ellenfeleid és az ellenségeid, az éppen valamilyenre alakuló társadalmi szokás, erkölcs, kiválasztódás, kontraszelekció. Mondhatsz te bármekkorát céljaidról, csak akkor láthatod a „hova" végét, ha mindezen ezer ok eredője abba az irányba hat, hogy igazoljon téged: tényleg ide tartottál és ide is értél.

Véletlenül érhetsz a célodhoz, elsősorban úgy. Mert kifejtett munkád lehetett – és legyen is – akármekkora, érvénytelenné teheti egy silány kor, rossz emberek láncolata, elrontott magánélet. Eltökéltséged és tudatosságod, a hozzá rendelendő tiszta ész lehet akármilyen erős, akkor is keresztezheti egész életedben valami más: gyenge egészség, csúfondáros és megalázó bánásmód bénító hatása, törtető csordák téged is eltipró rohama. Végtelen gát akadályozza a szükségesnek tűnő esélyt.

Ezekhez akarsz állandóan igazodni, szélben tartott ujjaddal mint iránytűvel? Vagy szinte végtelenségig fokozni saját szellemi és fizikai kizsákmányolásodat a kitűzött cél érdekében, amikor már semmi sem számít, csak az, hogy kitűzted, s te olyan erős vagy, hogy soha nem adod fel?

Avagy lecövekelsz örökségednél. Tisztában vagy azzal, hogy mit kaptál, mit tehettél hozzá, hogyan hasznosítottad szent erőidet, s nem teszel mást, mint mész rendületlenül ezen a ki tudja mi és ki által megszabott úton. S mindig tudod, hogy onnan, ahonnan, úgy, ahogyan ott és akkor. Hogy nem ellenségeid ártó szeme, hanem őseid mindig hűen kísérő szerető tekintete számít csak. Hagyd az ellenségeidet, ha tényleg ellenséges emberek, kipusztítják egymást, eltűnnek sorban, míg te járod a magad megszabott útját. De tudd, hogy

milyen ez, mire szabták és kik, s te mennyit építettél rajta. LÉGY tisztában önmagaddal – azzal nagyon, hogy honnan származol. Ne hagyd, hogy ezt jelentéktelennek titulálják azok, akik mást sem figyelnek, másból sem élnek, mint abból, hogy honnan származnak s származásukat hogyan rakják egymásra az abból eredő kiváltságokkal mindenki más rovására.

Nézem a múltamat. Makovecz Imre egyszer azt mondta nekem, hogy az ember 6 éves korára 80 százalékban kialakul. Akkor, nagyon fiatal emberként is sejtettem, most már régóta tudom Imre igazát. Így nézem a múltamat. Látom a félegyházi tanyavilágot, a végtelen pusztákat, a kérges kezű, napi 16 órát dolgozó embereket, akik között felnőttem. Látom Kiskunfélegyháza városszéli utolsó utcáját, az utca végén a kukoricaföldet, a házunk portáján a kertet, ahol megtermeltük az egész évben szükséges termény nagy részét. A disznóólat, ahol etettem és naggyá, sokszorosan ellő kocává neveltem azt a kis választási malacot, amelyet 7 éves kaptam mint kis cseléd egész nyári munkámért egy kuláknak deklarált távoli rokonunktól – szerette és szerettem, nevette és nevettem, hogy ott voltam nála cseléd én, a város kitűnő tanulója. Látom a tehénistállót, s a padláson az egész teret beborító, begubózó selyemhernyókat, selyem lett a gubóból, pénz a családnak az eladásból – csakúgy, mint a tucatszámra nevelt nyulakból.

Érzem a sok, hónapok alatt megavasodott fehér sós szalonna ízét, nyárra már nem fehér volt, hanem sárga, fenséges, avas, sós, de tudtam, láttam, hogy ezen élnek az arató és cséplő munkások egész nyáron. Rettentő erő van benne, ma is eszem minden nap. A lekvárokat saját gyümölcsből mi főztük, minden zöldség friss maradt a földbe ásott kis veremben egész télen, tavasszal is. A kenyér legtöbbször otthon sült a kemencében. És soha nem akartam megengedni a szüleimnek, hogy új ruhát, cipőt vegyenek, ebből mindig balhé lett. És végül megvették. Öcséim persze nem kellett, hogy ilyesmivel bajlódjanak: ők általában nem kaptak újat, az enyémet vették át, vigyáztam mindenre.

Látom a kis szobákat és a konyhát a kis házban, amely még csak nem is vályogból épült, hanem vert fala volt: annak idején deszkák közé betaposták az agyagot. A szobákban nem volt padló, vert föld volt az is, lemázolva valami festékkel néha, hogy takarítható legyen. Látom a lavórt, amint vize a fürdés után repül az udvarra, s látom visító öcséimet, akik velem együtt minden hétvégén nagyot kacagtak a kis lavórban való fürdőzésen. Igazi, nagy élmény volt hétvégén, szappannal! Amit az év közben eldobált szalonnahéjakból és egyéb zsiradékokból főzettünk ki. Az a szoba, ami az érettségi évére kizárólag az enyém lett, 4 négyzetméteres volt, és le kellett takarni rossz takarókkal, szőnyegekkel a földet, mert ott régen valaki mégis padlót rakott, és a deszkák természetesen rohadni kezdtek, nagyon korhadtak voltak. El kellett takarni őket azon osztálytársaim szeme elől, akik rendre meglá-

togattak, hogy másnapra írjam már meg a magyar dogájukat. De ez már nem tartozik ehhez az íráshoz: ekkor már 18 éves voltam, Makovecz szerint kb. 90 százalékban kialakult. A többit a következő 45-50 év tette hozzá.

S ha így van, tényleg a gyerekkor számít, az, hogy honnan jöttünk. Én például hiába születtem Kiskunfélegyházán – mert oda vitték édesanyámat szülni a kórházba –, én konkrétan Fülöpjakabon születtem, egy kis tanyaközpontban. A legélesebb képek közé tartozik, ahogyan apám úszni tanított. Volt a falu szélén egy pici libaúsztató. Minden ház mellett volt ilyen a Kiskunság tanyavilágában, onnan szedték ki az agyagot az épülő tanyához, s a megmaradt gödör megtelt vízzel a kacsák és piócák nagy örömére. 6 éves voltam. Apám mondta, hogy megyünk úszni. - De én nem tudok - mondtam. - Dehogynem tudsz! Mindenki tud. Aki akar. Nézd meg a kutyát ott. Kapálózz te is ugyanúgy.

Mikor levetkőztünk, a parton megmutatta, hogyan temessem bele az arcomat a vízbe, hogyan emeljem a nyakszirtem fölé az összekulcsolt két tenyeremet, hogyan hasaljak így rá a vízre, és ha merülni kezdek, hogyan kapálózzak a lábammal, de nagyon gyorsan. S ha ez kevés, kapálozzak a karommal, kezemmel is. Azzal bevitt a vízbe, ahol nem ért le a lábam. Bevitt, letett és ott hagyott.

Attól a perctől kezdve tudok – és nagyon szeretek – úszni. Kutyaúszással kezdtem, s szaporán, mert azt mégsem vállalhattam, hogy apámnak csalódást okozok. S azóta beúsztam a világot

Honnan? Onnan jöttem, bátyám! A többi csak ráadás, ma is.

(Hihetetlen!)

Abban a percben, amikor ezt a fenti írást befejeztem 2014. október 18-án 17 órakor, egy mail levél érkezett Böjte Csabától. Idézek egy részt belőle, valamint az én azonnal megszületett és elküldött válaszomat:

Böjte Csaba:

Annak idején nekem is nagyon nehéz volt dönteni, emlékszem azokra az időkre mikor csak sötétség, homály és félelem volt a szívemben! Akkor valaki bölcsen azt tanácsolta, hogy bizonytalan lelkiismerettel ne döntsek, hanem nagylelkűen fogjak neki jót tenni, menjek és szeressem azt, aki éppen mellettem van, de úgy, hogy az neki javára váljon! Elmentem egy évre a bányába dolgozni, szeretni, megvilágosodni! Az elején magam sem értettem, hogy mi fog történni, de ott a kemény bányászok, a mindennapi feszültségek, nehézségek között, újból és újból a szeretet parancsa mellett döntve nőttem fel oda, hogy meghozzam

életre szóló döntéseimet! Életemnek irányt, fényt adó határozatait én lent a tárnák mélyén, nagyon egyszerű emberekkel keményen dolgozva hoztam meg! Meg vagyok győződve, hogy ma is, ha nem is bányára, de a fiataloknak szükségük van egy ilyen csendes évre, amelyben egyetlen iránytűjük a szeretet és a jóakarat! Ezért is hívlak kedves fiatalok, gyertek és nagylelkűen ajándékozzatok életetekből egy évet az emberek szolgálatán keresztül annak, akit nagylelkűségben egészen biztos, hogy soha senki nem tud felülmúlni, aki mindazt, mit szeretetből adunk, százszorosan meghálálja, s ráadásképpen nekünk adja az örök életet!

S a válaszom:

Kedves Csaba! Micsoda sorokat írtál itt le a gyerekekről, általában is, de hagy ragadjak ki egy részt, mert személyesen érint: a bánya, a tárna és Te.

Apám tanyai tanító volt Kiskunfélegyháza tanyavilágában, több helyen, de akkor, mikor születtem és kicsi voltam, Fülöpjakabon. 1954-ben úgy megunta azt, ahogyan a rendszer az emberekkel bánt, hogy szódás üveggel fejbe vágta a tanácselnök-téeszelnök-párttitkárt, és még akkor éjszaka megszökött Pécs mellé, a Vasas II, aknába segédvájárnak. Ott olyan 2-3 év alatt, 1956-os hazatéréséig kemény ember lett belőle, hogy a hatalmasok soha többé nem tudták rávenni semmire, amit nem akart. Már egyetemistaként, a 60-as évek végén magam is szemtanúja voltam, amikor komoly, igen szegényes anyagi helyzetét messze feljavító feltételekkel hívták őt a városi apparátusba dolgozni. Azt mondta a barátjának, akire kiosztották a meggyőzést: - Velük?! Vagy már te is hozzájuk tartozol?

1956-ban, a Mecsekben lezajlott harcok elcsendesülésével egy másik ember tért haza hozzánk. Kemény, sziklaszilárd - és boldog tanító maradt továbbra is a tanyákban, ezt adta át a gyerekeknek. Már régen meghalt, de ma is találkozom emberekkel, akik a tanítványai voltak, és egész életükre kihatott Gubcsi tanító bácsi igazsága. *Barátsággal Lajos*

GOOD OR BAD FRIEND?

André Goodfriend, az USA budapesti ügyvivője többek szerint toprongy. Nincs igazuk. Így nem szabad írni, beszélni, minősíteni.

A megbízottat megbízták azzal, hogy ezt tegye. A saját szakállára – diplomata lévén – ki sem mozdult volna az amerikai nagykövetség betonbunkerré átalakított épületéből. Egy diplomatának megmondják éles helyzetekben, mit tehet, mit nem – illetve tudja magától, különben nem diplomata volna, hanem hazardőr.

Goodfriend úr nevéből is lehet tudni, hogy ő egy jó barát. Nem a mi jó barátunk, hanem

az amerikai érdekek jó barátja, de ez természetes. Nekünk ő Badfriend, de ez is rendjén van. Diplomata, nem viselkedhet szabadon, szoros a póráz ebben a szakmában.

Megmondták és megengedték neki, mit tegyen és ő tette a dolgát, nyilatkozott, szellőztetett (híreket és álhíreket, sejtetéseket és selejteket), részt vett egy tüntetésen, hogy „tömegeket" állítson saját nézetei mögé. Mi itt a baj, ha erre kapott utasítást és engedélyt. Egyszer majd hazamegy, boldog lesz, hogy otthon van, jön helyette más, és jönnek valamely utasítások.

Nekünk az USA-val van bajunk. A nagyhatalmi gőggel. Bárkitől jön, bajunk van vele. Petőfi a németeket gyűlölte emiatt, és egyenesen arra kért, hogy „akasszátok a királyokat". Végül a tábornokainkat és a miniszterelnökünket akasztották, Petőfit likvidálták – s a mi szemünkben mégis Petőfinek van igaza. A pesti srácok az oroszokat – és más, orosz-mintás szovjeteket – gyűlöltek a gőgösködésük, a harckocsijaik és géppuskatüzeik, majd az akasztófáik miatt. Annyira gyűlölték az oroszokat, hogy szívesen belehaltak, gondolkodás nélkül, sok kis Petőfi.

Zrínyi Miklós – több is – a törököket gyűlölte, mert pusztává tették az országot. Rákóczi az osztrákokat gyűlölte, mert a halálosan megsebzett országban, a magyar hazában gátlástalanul uralkodni akartak. Mehetünk visszafelé: Hunyadi László az osztrák királyt gyűlölte, mert tudta, hogy el akarják venni a magyaroktól az országukat. Meghalt Hunyadi is, Rákóczi is, mégis őket szeretjük mindmáig, sokkal jobban, mint azt sejtené bármely külföldi. Gyűlöljük a Gyulafehérváron kimondott román ígéreteket, mert arra voltak jók, hogy fegyver nélkül, árulással romba döntsék Erdély magyarságát, s Európa helyett a Balkán felé taszítsák az országnyi Erdélyt. Gyűlöljük Benest, azért a gazemberségért, ahogyan likvidálni akarta a 600 ezer fős felvidéki magyarságot. És gyűlöljük Titót, amiért 30-40.000 ártatlan magyart gyilkolt halomra. S ennyi gyűlölet mellett is békében élünk magunkkal és velük. Osztrákokkal, németekkel, oroszokkal, törökökkel, szerbekkel, csehekkel és szlovákokkal, románokkal – holott ugyanezt nem mondhatjuk el mindnyájukról irántunk.

Ebbe a békés gyűlöletbe belefér, hogy ma is gyűlöljük, ha valaki ugráltatni akar bennünket. Mondja meg, mit akar, meghallgatjuk. Ha igaza van, kiszenvedjük magunkból a változást. De ne lássuk a kezében a pálcát, amivel dirigálni akar, mert félreértjük, s vesszőnek véljük. Márpedig azt nem szeretjük, ha verik a senekünket hozzánk tévedt ismeretlenek, vagy szándékosan itt fészkelődő, hódításra készülő külső erők. Azt sem szeretjük, hogy ha kevesen vannak kívülről – mert túl sokat nem ér meg nekik ez a kaland, áldozni rá inkább nem szeretnének –, akkor kísértetiesen ugyanazokat találják meg itthon maguknak. Már-már azt hinnénk, hogy van itt egy ötödik hadosztály.

Az USA hatalmas, megújulni képes ország. Nem véletlenül a világ ura, bár ezt nem osztják mindenütt. Történelmi léptékű tapasztalatok hiányában bizonyára nem tudja, mit jelent az – milyen nemzeti géneket, összhangokat és ritmusokat –, ha egy ország, egy nép 1100 éve küzd a mindennapi otthonáért, abban élő, s gyakran veszélyeztetett családjáért, és bár nem mindig tudja, de tettei révén úgy alakul: a hazájáért. Goodfriend úr Badfriend úr lett, de csak azon egyszerű ok miatt, hogy nem ismerte meg ezt a népet, s automatikusan – persze, érthetően – amerikai habitust és hegemóniát akar terjeszteni egy népnek, amely vérében tudja: mindig minden rosszat amiatt kellett átszenvednie, mert valakik hegemón helyzetbe kerültek fölötte.

Good- és Badfriend úrnak nem érdemes itt küszködnie. Eltévedt, zavarba került, mostantól csak rossz tanácsokat adhat megbízóinak. Főleg persze azért, mert itt nálunk is rossz helyről kérte a tanácsokat. Haza kellene mennie békében, keresni egy történelem nélküli népet, s oda kérni a diplomáciai szolgálatot.

Az USA természetesen nem fog megváltozni. Ugyanezt teszi ezután is, ugyanígy. Éppen ezért nem szabad, nem lehet, nem illik Goodfriend urat toprongynak hívni. S úriember nem így beszél...

Távozz, norvég baksis!

Amikor egy nő zsarol! (ki távolról sem *bakfis*...)

Nicsak! Norvégia budapesti nagykövetasszonya zsarol?

Vigyék innen a pénzüket! Kinek kell?! Baksis!

Nem megyek bele a részletekbe, a Norvég Alap magyar címekre juttatott pénzei körül megy a vita. Összesen 140 millió euróról, mintegy 43 milliárd forintról (!) van szó. Egy részét a hírhedt magyar Ökotárs Alapítvány osztogatja, más részét az állam. Azt mondja a norvég nagykövet-asszony, hogy ha az Ökotárs nem oszthatja tovább saját körein belül (=beltenyészet), akkor a kormánytól is elveszik ezt a jogot. Sérelmezi, hogy a kormány-szerv, a KEHI vizsgálja az Ökotárs osztogató módszerét. Ezért vagy Ökotárs-osztogatás, vagy Nulla... Pfuj! Rágcsálók rohangálnak a spájzban! Szennyezik az életet.

Avagy: vigyék innen a nyavalyás pénzüket, nem kell a norvég baksis se. NEM KELL! Eddig se kellett! Büdös, mint minden jatt! Mert kik is kapják? Ha mondjuk vagyunk itt tíz millióan, a Kárpát-medencében tizenkét és félmillióan, akkor azt gondolom, hogy 99.9 százalékban azt sem tudjuk, ki kinek osztogatták itt éveken át - mert ugyan "mi, magyarok kapjuk", de persze nem: valakik kapják, sündörögnek, markot tartanak. A "magyarok" a hi-

vatkozás, a fügefalevél. 13 haveri szervezet a 80.000-ből! Rühellem az ilyesmit, az indokolatlan koldulgatást, a kitartottságot. Pfuj tehát! Tartsd meg magadnak, Norvégia!

Mi a manó?! - avagy mit ad Isten és Simicska neve?

Avagy: a Simicska-simlisek. Sok pénzt lehet így kaszálni.

Amikor 2010 nyarán a HM Zrínyi Kommunikációs Kft.-hez kerültem, heteken belül ott volt a szobámban egy Publimont nevű reklám kft. két vezetője. Nem térek itt most ki arra, hogyan akartak érezhető hatást gyakorolni rám annak csendes közlésével, hogy ők amúgy Simicska Lajos érdekkörébe tartozó cég; s arra sem, hogyan akartak elérni nem igazán tisztességes előnyt ezzel összefüggésben; nem térek ki, mert egy egész könyvet szentelek a Zrínyiben töltött 14 hónapom bizonyos gusztustalan összefüggéseinek, és hamarosan meg fog jelenni "Hazudj, s a bíró is megsegít!" című könyvem ezekről.

Most egy egyszerű tényre emlékeztetek, s látszólag azt tükrözi ez a tény, hogy valóban: érdemes emlegetni azt, hogy X és Y cég és vezetője Simicska Lajos birodalmához tartozik - azért látszólagos mindez, mert ami ma dicsőség, az post festa esetleg baj. *E tény,* ami nekem tehát megütötte a szememet az adatokat tanulmányozva, a következő:

2009-ben a Publimont cég elődjének mínusz 200-300 millió forint volt az eredménye, vagyis erős veszteségbe hullott. Jött a 2010-es választás, közvetlenül ennek táján a Simicska-birodalom megvetette ezt a céget, átkeresztelte Publimont Kft.-nek új vezetőkkel - rögtön jártak nálam is, s ki tudja, hány helyen még a gazda nevében (?) -, és mit ad Isten, ja és Simicska neve?! Annyit még, hogy plakátokat ragasztanak közterületen, általában óriásiakat. Úgy tűnik, mindenhol máshol hatásos volt a Simicska-fenyegetés, csak nálam nem. S esetemben meg is lett a következménye. Mindig is tudtam, hogy a Zrínyi élérő történt, felülről kierőszakolt eltávolításom a legdirektebb összefüggésben volt az ilyen Nem!-ekkel.

Ha valaki nem hisz a megerőszakolt magyar állami gazdasági szektorban létező igaz mesebeli világban, járjon utána. Íme, a ma hősei. Ha volna még Sztahanov-díj, kijárna nekik:
-2010-ben már nem mínusz, hanem plusz kb. 200 millió forint volt a Publimont eredménye
-2011-ben 1000 millió, természetesen az egész összeg azonnal osztalékká is vált
-2012-ben csaknem 2000 millió
-2013-ban - logikus, a számsor tisztasága és töretlensége megkívánja - 3000 millió fölött; de annyival fölötte a 3 milliárdnak, mint amennyivel 4 évvel korábban alatta volt a 0-nak. Ez a 3 milliárd fölötti összeg tényleg bagatell, lehet vagy 100-200 millió, haver!

Kondenzált anyatej/Ez ám a karrier! - énekelte ifjú korában valamelyik polbeat énekes, ha jól emlékszem, Dinnyés Jóska későbbi daltulajdonos.

Igaz mese: Egyszer volt, most is van... *mert hogy mi sem változott?*

Valamikor nem is rég', hét éve annak, hogy 2007-ben az akkori Gyurcsány-kormány Hiller István vezette kulturális minisztériuma kiírt egy pályázatot a magyar örökség egyik legnagyobb intézménye, a Műemlékek Nemzeti Gondnoksága igazgatói posztjára. Volt igazgató, Varga Kálmán, de se ilyen, se olyan: jobb kellett nekik, saját ólból. "Mi kutyánk kölyke kell." A kölyök egy hölgy volt, az egyik legnagyobb, külföldi kézben levő - az SZDSZ-szel kitűnő viszonyt ápoló (tehát máris elhelyezhetjük a hovatartozás palettáján a sok egyéb ilyen mellé...) - befektető, beruházó, építő cég vezérigazgatónője: mindenki tudta, hogy neki írták ki a pályázatot, oda is ígérték már. S akkor bizony elindul a szemezgetés az épített magyar örökségben: köztük a legszebb kastélyokban, minek a végén ezek eltűnnek a közkincsből és kikötnek a rablóknál, akikről persze ember meg nem határozza, hogyan olvad egybe a külföldi tőke, a magyarországi lobbista korrupt banda és általában a vagyonmosás. A hazai szakemberek nagyon féltek e a piszkos munka következményeitől, s valamilyen megfontolásból hozzám fordultak tanácsért. Nehezen nyögték ki: valójában segítségért.

Ha így van, lépjünk nagyot, világosat. Tegyük lehetetlenné az egész ügyet. Érzékeltessük, hogy számolniuk kell velünk, s majd egyszer el kell számolni. Vigyük a nyilvánosság elé... De mit is? Váratlan lépésre szántam el magamat. Közismert volt, hogy soha nem pályáztam, sem pénzre, sem pozícióra. Most ez következett. A kiírás szerinti legutolsó pillanatban beadtam egy pályázatot a MNG igazgatói posztjára, az utolsó óra utolsó perceiben magam adtam le a postázóban, nehogy "utólag valahogy' elkeveredjen, nem kaptuk meg, sorry". A pályázat kiváló volt. Nem miattam. Hanem azért, mert a megelőző napokban a magyar örökségért aggódó legjobb szakembereket kerestem meg, tárgyaltam velük - teljes diszkréció mellett - , tanácsokat kértem a pályázathoz. Rám már csak az várt, hogy írásban összegezzem az ő kétségbe vonhatatlan tudásukat, s mellékeljem hozzá az életrajzomat, ami mindenesetre e téren imponálóbb volt, mint egy külföldieket szolgáló, a kultúrában ismeretlen befektető-építő cég ki tudja kik által kitartott vezérigazgatónőjéé. Akkor már 20 éve vezettem A Magyar Művészetért Díjrendszert, ezer irányú kapcsolódással e szférában. Reméltük, hogy nem merik megtenni, hogy ezt negligálják, s hogy kinevezik mégis a választottjukat. S persze közzétettem interneten a pályázatot rögtön a lejárati határidő életbe lépése után.

Javukra szóljon, csendben visszaléptek. Nem szóltak egy szót se, hallgattak. Az nyilvánvaló volt, hogy én nem nyerhetek, teljesen kizárhattuk mindkét oldalon, hogy én velük bármiben együttműködnék. A pályázat nem ezt szolgálta, hanem hogy lehetetlenné tegyük a bennfentesek bundáját, az akkor már durván elterjedt állami korrupciót. Hallgattak... majd

egy idő után szépen csendben, mintha mi sem történt volna, mintha nem éppen őt akarták volna leváltani, további évekre megbízták az addigi igazgatót - akinek egyébként fogalma sem volt a fenti manőverről, valószínűleg kiváló képességének tudta be a meghosszabbítást. S persze a hölgy hamarosan vigasztalást talált: a Rogán irányította kerületben a gigászi ingatlanvagyont kezelő Belváros-Lipótváros Kft. vezetői színekben feltűnő nője lett: Galambos Erzsók asszony, a tiszteletes két pej csikaja jókedvű abrakolójának a nőváltozata.

-Ne kísérts, Uram!... Pedig ezt tette az Úr 7 év múlva. 2014 tavaszán az új Magyar Művészeti Akadémia kiírt egy pályázatot. A döntést egy évvel korábban fogadták el elnökségi határozatban arról, hogy létre kell hozni a MMA Művészetelméleti és Módszertani Kutatóintézetét. A pályázat konkréttá tette az időpontot is: az új igazgató 2014. július 16-án kell, hogy elkezdje munkáját, minden ezzel kapcsolatos dátumot ebből számítottak vissza. Az MMA elnöke, Fekete György legkésőbb 2014. július közepéig meghozza döntését az igazgató személyéről - áll a kiírásban. Nagy intézményről van szó, az erre vonatkozó elnökségi határozat kb. 45 főben határozta meg a létszámot. Felelős munka, igazi szépségét sok más mellett az adja, hogy 0-ról kell kezdeni, ilyen kutató tevékenységnek nincs múltja - igaz, a MMA-nak sincs köz-testületként: érthető az újítási, kitörési szándék, a megalapozottság iránti igény. Ez már nem Gyurcsány-Hiller-kor! Nem kamuból éreztem, hogy lépnem kell, hanem mert azonnal megfogalmazódott bennem: az Isten is nekem teremtette ezt a munkát, s érzem, engem meg ilyen munkára teremtett az Isten. *Jó, kísérts!*

De meg is szólalt bennem rögtön a hideg realitás. Amióta Fekete György az MMA elnöke, sok jelét adta, hogy én oda, az MMA környékére munkaviszonyban soha nem kerülhetek. Amikor 2004-ben többirányú anyagi támogatást kellett nyújtanom az anyagilag csődhelyzet szélén táncoló MMA-nak, akkor valahogy nagyobb barátsággal fogadtak. Makovecz Imre személyes kérése volt ez, érzékeltette velem, hogy mióta Medgyessy vezetésével szoclib kormány működik, az MMA helyzete lehetetlenné vált: kiszáradtak, fuldokolnak, a rezsire és a titkárnő és főtitkár fizetésére sincs pénz. Segítettem azonnal... Volt már két saját picim, és két gyámolt gyerekem... Amikor azonban 2012-ben először én szóban, majd művészeti akadémikusok saját kezdeményezésükre írt levélben azzal fordultak Feketéhez, hogy nyújtson nekem munkát az MMA új, nagy létszámmal szervezett apparátusában, **Nem!**-mel válaszolt nekik. Mikor számon kérték rajta ezt, azt mondta: *Pályázzon Gubcsi!* Előttem kitért a beszélgetésünkben a téma elől: - "Most sietnem kell valahova." Fekete szerint tehát nem vagyok alkalmas, hogy pl. könyvtáros legyek az MMA-ban, vagy bármilyen más irodai munkakört ellássak. Íme a mai Horger Antal! - mondtam magamban, nagyot nézve: Mely fekete erők és suttogások, ösztönök, irigységek hozzák Fekete Györgyöt ily' gonosz helyzetbe?

Ezt felmérve, keserűen mondtam magamnak, hogy: Ugyan! Semmi értelme megpályázni a kutatóintézeti állást. Ha egy irodai munkára nemet mondott, akkor úgy húzza ki a nevemet a pályázat végén, hogy csak úgy nyekken. Miért adnám meg neki ezt a középiskolás pedellusi kéjt? Nem pályázok, bár imádom azt, amit ez a munka ígér.

Dilemmámat megosztottam néhány akadémikussal és más barátommal. Kivétel nélkül azt mondták: pályázzak! Mit veszítek vele? Többen nem gondolták, hogy Fekete ilyen nyilvánvalóan bele mer avatkozni. Haha. Mások tanácsolták: mutassam meg legalább, hogy értek hozzá. S voltak olyanok is, akik nyíltan javasolták: ha olyan korlátolt az MMA elnöke, hogy így jár el velem szemben, akkor ne mentsem fel eleve a saját csapdájából - másszon bele!

Végül nem ezen érvek döntöttek, hanem a feleségem kifakadása. Őt a legvégén kérdeztem meg. Nem szokott beleszólni döntéseimbe. Most azonban felcsattant, amikor a pályázati határidő előtt egy nappal azt mondtam, mégsem adom be.

- Miért hátrálsz meg eleve? Nem volt elég, hogy Hendét megkíméltd, mert ezt kérte tőled? Most Fekete elől térsz ki? S bár nem szoktam mondani, de most muszáj: nem engedhetjük meg magunknak, hogy ne legyen állásod, fizetésed. Három éve szenvedsz ebben a helyzetben, tudod magad is, milyen lehetetlen ez az állapot az egész család anyagi biztonsága szempontjából, és most mégis kitérsz?! Nem ismerek rád.

Mivel 3 évvel korábban Anikó azon nagyon kevesek közé tartozott, akik azt kérték, hogy ne engedjek Hende "baráti kérésének" a magamra vállalt lemondásom formájában, s csak ő figyelmeztetett arra, hogy Hende úgyis be fog csapni, feleségem szavai most erősen hatottak rám. Bár addigra véglegesen lemondtam a pályázatról, szavai hallatán egyetlen másodperc alatt átértékeltem mindent. Főleg mert megéreztem, amit persze magamban 3 év minden percében tudtam: anyagilag teljesen kiszolgáltattam családom jövőját azzal, hogy nincs fix jövedelmem a nevetséges 133.000 forint nyugdíjamon kívül.

Ott helyben számítógéphez ültem, s megírtam a pályázatot. Amit ma lehet tudni egy ilyen előzmények nélküli munkáról, azt belefogalmaztam írásban. A későbbi szóbeli meghallgatáson bőven kifejthettem, hogy a Kárpát-medencében zajló kulturális missziót, az azt végző emberek hadát hogyan ismerhettem meg közelről A Magyar Művészetért Díjrendszer 27 éve alatt, beleértve azt a mintegy 1200 művészt, közösséget, iskolát, egyesületet, akik díjainkban részesültek. Őszintén úgy éreztem, mintha nekem írták volna ki a pályázatot, oly nagyon illettek rám a szempontok: a kandídátusi disszertáció, a három felsőfokú nyelvvizsga (bár eggyel is beérték), a vezetői tapasztalat, a kutató munkában szerzett jártasság. S amiben alig vagyok leköröžhető: a Kárpát-medence egészére kiterjedő sokirányú kapcsolat, tapasztalat, ismeret. Maga a teljes valóság, amit kutatni kell.

Ahogy hallgatott Hiller, úgy hallgatott Fekete is. Illetve egy kicsit bővebben hallgatott: két sorban leírta, minden indoklás nélkül, hogy nem feleltem meg. S mivel a másik jelölt sem felelt meg, inkább érvénytelennek deklarálta Fekete a pályázatot, mondván, hogy nem volt alkalmas jelölt. Fedje jótékony homály, zavaró csend, hogy vajon mennyire volt versenyképes a másik jelölt, aki nem a kulturális szférában, hanem ...hm az agrárszakmában szerzett ismereteivel dicsekedhetett; s a pályázás folyamatában kiderült, hogy eleinte ő volt az egyetlen "jelentkező", tehát feltételezhető, hogy "ott fönt valakik" éppen azt szerették volna, ha lazán, konkurrencia nélkül befut. De hát Istenem: Nem futhatott be! Mert ott voltam én, a kéretlen konkurrens! Hatott a 7 évvel korábbi Hiller-effektus. Az általam beadott pályázatot látva nem mondhatták, hogy kinevezhetik saját jelöltjüket, az védhetetlen volna. Mivel tehát őt *helyettem* nem lehetett elfogadni, maradt a nagy semmi. **Nincs** igazgató, minek az? Igaz, van rá döntés több mint egy éve, pontos, körülhatárolt, nagyon alaposan megindokolt, de á--áá---ááá. Nem olyan fontos az! NEM KELL. Majd... ha... izé...

Azt hiszem, ismerem az életet. Az ilyen galádságokat nem lehet megúszni, hiába hiszi az MMA elnöke, hogy helyzetét hatalmas bástyák teszik verhetetlenné. Aki ilyen, az mindenben ilyen. S ennek megfelelően ér véget gyarló sorsa is. Amikor már nem áll ott mögötte Orbán Viktor, amikor már csak az számít, hogy ki is ő valójában.

Nagy-mocskos média, Te kis görény
avagy hogyan lett - bár nem akart - a feleségem honvédségi takarítónő

Amikor a jobb- és baloldali cápák utasítására a piranják elindultak 2011-ben márciusában, hogy széttépjenek - jött a Hír Tv és a Magyar Nemzet, MNO-online, Lánchíd Rádió, állítólag mind Simicska zsebében (ők a jobboldal vajon?), és jött az index és minden bulvárszenny, az MSZP, a Népszabadság (ők a baloldal?) -, azt kiáltani rám, hogy rohadt vörös komcsi vagyok, a Magyar Ifjúság volt főszerkesztője, le velem!!!... nos, ez már kevés volt, jobbat, ütősebbet kellett kitalálni. Az index-re jutott a dicsőség. Hatalmas címmel írta meg kegyelemdöfését, sokan harsogták utána, s tényleg: tetszetős volt *"Honvédségi takarítónők Gubcsi Lajos házában!"* - ma is ott díszeleg a rólam szóló google-oldal legelején, s utána számtalanszor megismételve fűszerezi az életrajzomat. A barmok. Mert nem tudják...

Hogy az én feleségem soha, soha, soha nem engedné meg, hogy valaha is bármikor valaki más takarítson a házunkban, mint ő. Először is, mert nem tűrné el, hogy bárki kiszolgálja. Elviselhetetlen lenne számára, hogy helyette és érte dolgozzon valaki. Még akkor sem tenné lehetővé, ha ő maga nem bírná ellátni a munkát. Föltápászkodna legsúlyosabb beteg-

ségéből is, ha kell, négykézláb mászva végezné, de elvégezné mindig, minden áron, a végén akár összeomolva is. A takarításban különösen - egy 7 tagú családban, egy olyan együttesben vív minden percnyi harcot a rendetlenség, a por ellen, amely családban az elmúlt 12 évben mindig volt egy kis, legtöbbször egészen pici gyerek. Anikó pontosan tudja, hogy a gyerekeknek maximális tisztaságra van szükségük. Ezt senki mástól nem kérhetné. Ha elvárná, akkor sem tudná biztosítani a teljesítését: soha nem tudna másnak parancsolni, utasítást adni, hogy ezt vagy azt úgy tegye. Ezért aztán úgy született 8 és fél év alatt hat gyermekünk, úgy nevelünk immáron 12 és fél éve ötöt, hogy soha egyetlen percre nem volt nálunk bébiszitter; de még szomszéd, rokon, nagyszülő, testvér sem, akit akár csak egyetlen mozdulatra megkértünk volna, hogy segítsen a nevelésben, a háztartásban, a teendőkben.

És a feleségem nem csupán ennyire szorgalmas, szerény, hanem pedáns is: el nem viselné, hogy más nála esetleg kevésbé pontosan, kevésbé odaadóan vagy figyelmesen dolgozzon az otthonunkban helyette. Ez olyan kizárt, mint hogy a Nap leessen a fejünkre, mert megunta ott fönt. Még nekem sem enged soha segíteni otthon, mert szerinte - ebben igaza van - nem vagyok olyan jó, mint ő. Hogy honvédségi takarítónők voltak nálunk takarítani helyette? Akik ezt leírták, nekik azt kívánom, hogy feleségük - vagy férjük, velük egynemű társuk - minden nap velük törölje fel otthonukban a szemetet, mellyel azonosak. Jó alaposan, szétrongyolásig, s ha nem megy, dobják ki a kukába. *Teljesítve!... - így lesz, kretének!*

Rabnak nincs hazája...

... csak a szabad igaz! (itt most visszatérek a 40. oldalra, eltelt egy év, s minden ugyanaz)

Varga Miklós érces, kemény hangján hasított bele e dalszöveg Munkács, Ungvár, Beregszász évezredes magyar levegőjébe Kárpátalján, és Sárospatak, Tarpa mindig is kuruc hangulatába itt a Bodrog, a Tisza táján. A szöveget én írtam, a zenét Benkő László, s mikor 2011-ben színre vittük e történelmi helyek várfokain vagy a templomban, a végén a vastaps közepette könnyesek voltak a szemek, nézőké, szereplőké, alkotóké egyaránt.

Az "Ismét Vereckénél" című Rákóczi balladám talán a legteljesebb kifejezésem, szerzők, énekesek, helyszínek, őszinte, harcos szándékok és megszállottságok oly erős visszhangja, amelyet csak a rockballada műfaja engedhetett meg, mert az írói eltökéltséget maradéktalanul átadták a közönségnek a zenészek, táncosok, s persze főleg Varga Miki, Kobzos Kiss Tamás, Gubás Gabi, Majsai Gábor, Tanka Balázs, Nagy Csaba és a többiek.

Az előbb a mocskos kis médiát említettem. Ártani annyit tud, amennyit senki más, talán csak az ördög, ha volna - s van is, média-gonosznak hívják. Ezen belül konkrét újságírócs-

kák arcát veszi magára, névvel, romlottsággal, aljassággal együtt. A Rákóczi balladát rajongva fogadta a közvélemény, olyannyira, hogy a Magyar Televíziót műsorral ellátó MTVA 80-90 millió forintos költségvetéssel, sok kamerával, nagy stábbal adást is készített róla a sárospataki várban. 2011. októberére szánták leadni, az '56-os szabadsághar tisztelére is szánva. Egyben a Rákóczi balladának a budapesti bemutatójával tartották volna meg a volt Lágymányosi-híd keresztelő ünnepét: Rákóczi nevére. Három és fél éve ennek...

Aztán jöttek a patkányok, s most nem csupán rágcsálni kezdtek, hanem egyetlen óriási, számukra előírt rohammal cafatokra rágták e terveket. Ezúttal békén hagyták a katonai takarítónőket, most trafipax-blokkoló ügyet kreáltak - Istenem, szakítsd rájuk az eget! - ellenem. Már semmi sem számított. S mert az MTV-ben, az MTVA-ban, általában a közmédiában ugyanaz a kör tologatja a sakkfigurákat, mint akik a patkányokat vezénylik pusztításra, a híd ünnep nélkül, sutyiban lett Rákóczi-híd, egyszerűen kicserélték vagy átfestették a táblákat és kész. A film, a balladáról készült adás pedig porosodik több mint három éve. Micsoda aljasság! Egy bizonyos pillanatig Éljen Rákóczi, a nagyságos fejedelem, ide veled, régi kardunk, legyen ünnep és legyen műsor - majd valami ócska, beteges, romlott májú irigy banda Gubcsi Lajost megsemmisíteni kívánó hülye ricsaja, patkánycsámcsogása miatt Le vele! - de kivel? Gubcsival? Sure, all right. De Rákóczival miért? Ha nekem ezek közül még valaki egyszer kiejti a száján, hogy ő kuruc, plebejus, szabadságharcot vív, azonnal írok Rodostóba vagy az égre: Jöjj, fejedelem, gaz irtja a nevedet! Irtsd ki inkább te őket végre!

Lent, Délen

⚠ Délvidék sorsa talán a legmostohább elszakított magyarjaink életének összevetésében. Ami velük történt 1944-45-ben, s bármilyen hihetetetlen, még a 90-es évek elején kirobbant, szerb bosszúállástól kísért leszámolásokban is Szentlászlón és Kórogyon, tehát horvát-magyar területeken, nos: eszméletlen. S azóta is iszonyú nagy rajtuk a szerb nyomás, annak ellenére, hogy néha látni a megbékélés jeleit is.

Ilyen érzésekkel utaztam egészen délre, Újvidék mellé, Tiszakálmánfalvára, ahogy több ünnepséget is szerveztünk az ottani magyar Petőfi Egyesülettel: Bánság, Bácska, Szerémség kiváló magyarjainak nyújtottam át összesen *7 Ex Libris Díjat* 2014 októberében, s emellett bemutattam - ekkor először Délvidéken - az *Imre álma* nevű Makovecz kiállításomat is; és itt tartottam meg akkor megjelent új könyvem, a *Leányálom* első határon túli bemutatóját. A 3000 fős falut ma inkább úgy ismerik: Budiszava, szegény Tisza Kálmán, a kiegyezés utáni idők miniszterelnöke forog a sírjában. Mintegy 130 évvel azelőtt azért ajándékozott

nagy földterületet a magyaroknak, hogy létrehozzák saját közösségüket, településüket. Mára 1000 főre esett a számuk, küzdenek magyarságukért. De küzdelmük - remény nekem.

És éppen emiatt írom e sorokat. Bámulatos, mire képes egy beszorított kis csapat, ha ott akar maradni szülőföldjén. Olyan ünnepet szerveztek, hogy bámultam a sok kifinomult meglepetéstől, az összefogás erejétől. Ők tényleg ünnepeltek, s nem csak magukat, hanem a Bánság, a Szerémség magyarjait is. Benmem pedig örök emléket hagytak, ilyen lélekből jövő érzést ritkán kap az ember. Színháztermükben a színpad 10 méteres hátsó falán két sort idéztek fél méteres betűkkel egyik versemből. 20 fős kórusuk és három fiatal férfi szólistájuk a helyi zenész vezetésével megzenésítette és előadta egy másik versemet az akkor bemutatott könyvemből. Kiemelték az Ex Libris Díjátadó ünnepet a szokásos menetrendből, és fiesztává tették, azok örömére és áradó megbecsülésével, akik ott átvették a díjat. Egyáltalán: virágba borult a színpad, a terem, örömkönnyek csorogtak alá. S éreztem: amíg itt, Tiszakálmánfalván csak egyetlen egy ember is él, erős a magyar Délvidéken. Kívánom nekik, hogy ők, gyermekeik, unokáik találják meg örök boldogulásukat a földön, melyről mindig érezzék, tudják, hogy ez szülte őket, az övék, elvehetetlen. Tartsák meg örökké.

Számtalan határon túli magyar közösségben éreztem ilyen odaadást, ragaszkodást. E délvidéki ünneppel csaknem egyidőben Gyergyóban, Alfaluban történt hasonló, ugyanez: Makovecz Imre álmai a kiállított rajzokon; díjak tervezése a jövőre nézve; s a Role együttes zeneszerzésében és előadásában színpadra került a *Dózsa - 1514* című rockdrámám a gyergyószárhegyi Tatárdombon. Mindez 1 napon belül. Hol találkozhatnék én ilyennel itthon?

2014. október 23. Bécs

Bécsben a forradalom és szabadságharc emlékestjén, annak tiszteletére rendezett ünnepen adtam át A Magyar Művészetért Díjrendszer keretében alkotott legátfogóbb elismerést, az Ex Libris Díjat. Ez már a harmadik az Ausztriában élő magyarság számára. Ezúttal a Liszt Ferenc Kórus kapja. Megsuhint a történelem. 1956. október 23-án a fellángolás óráiban egyetlen magyarnak sem kellett arra gondolnia, hogy másfél, két hét múlva gomolygó áradatként bukdácsolnak majd az osztrák határ felé, menekülnek a hazájukból, melynek a menny helyett ismét a pokol jutott. Ausztria egy emberként állt talpra, hogy emberségesen fogadja a kétszázezer hazátlanná vált embert, aggastyánt, csecsemőt, anyát és nagymamát.

A kórusnak a Magyar Katolikus Egyházközség az “atyja”, a kerete. Nem vagyok vallásos, de nem győzöm elégszer megemelni és lengetni a kalapomat, ezernyi példát látok arra, ahogyan a magyar egyházak az emberek, a lelkek mellé álltak a bajban, a határon túli

átmeneti vagy tartós hazátlanságban. Az ima mégis segít, vagy ha az nem, hát segít az ima igaz forrása: a Hit. Hit sorsban, társban, jövőben, munkában, tisztességben, Istenben. A hit, ez a megfoghatatlan és elemezhetetlen... mi is? Világmindenség? Végcél? Megnyugvás és állapot? Összekötő kapocs ezer hibánk és a tiszta életvágy közötti örökös vándorúton? És tényleg maga az Isten is, ő a Hit? A Liszt Ferenc Kórus ilyen tisztaság. Énekükben jelen van az 56-os menekülés a csaknem fagyos vizeken át, a zúzmarás csapásokon. S megjelenik a megállapodottság is: egy kie-gyensúlyozott országban úgy találtak maguknak új létet, hogy soha, egyetlen percre sem kellett, nem is lehetett megtagadni magyar hazájukat. Ha megtagadták volna, most keserű volna a dal szava, fojtott és hamis az ének.

Az ének... Az 1987 óta A Magyar Művészetért Díjrendszer kereteiben átadott mintegy 1200 díjazott művész, együttes, iskola, templom közül a legtöbben az énekhez, a tánchoz, a zenéhez, a magyar szóhoz - anyánk nyelvéhez és apánk mozdulataihoz - kötődnek. Nincs még két hete, 2014. október 11-én Délvidéken jártam, 7 Ex Libris Díjat adtam át. Minden ottani díjazott közösség népdallal, néptánccal fogadta az ünneplést. Amikor a színpadra léptek Mitrovica - magyar nevén: Szávaszentdemeter - gyerekkorú és öreg táncosai, énekesei, tudhattam a keserű elemzésekből, hogy ott, ebben a szerémségi városban az elmúlt 90, csaknem 100 évben kihalt minden, ami magyar. A magyar szó is. Nem akadt már senki, aki magyarnak akarta vallani magát. És akkor néhány éve csoda történt. Valakinek eszébe jutott közülük, hogy ők itt egykoron magyar dalokat énekeltek, táncoltak rá magyar ruhákban. És meggyőzte a társát, hogy kezdjék el...

Mese következik... A társa is meggyőzte a társát... És ma végigtáncolják az általuk kiválasztott szép ünnepen a város utcáit, tereit, száll az ének, alig érti valaki, igazából rajtuk kívül senki sem érti, szerb ott már mindenki... Ez csak mostanáig volt így. Mert akik elkezdtek énekelni, a dalokból - génjeik intésére - újra megismerik saját volt anyanyelvüket, a gyerekek a szüleik volt anyanyelvét, és valamiért a már rég begyakorolt, természetesnek érzett szerb táncritmusok helyett ismét magyarul emelkednek a lábak.

Hiszem, tudom, hogy a nép alkotja a magyart. Soha sem volt másként. Nem az urak, nem a politikusok, nem a gazdagok, nem a külföldet kiszolgálók. Ők csak learatják a hasznot. De nem ők a nép. A nép: Szávaszentdemeter 12 magyarul éneklő táncosa... és mindenki, akit, amit ők jelentenek, amikor felemelik a fejüket és azt kérdezik egy kicsit még kiforratlan, töredezett szóképzéssel: Ugye, te is magyar vagy? Így hallgattam a Liszt Ferenc Kórust Bécsben. Kezükben ott díszlett az Ex Libris Díj, és nagyokat integettek vele a Dunán, a Dráván, a Száván át az ugyancsak díjazott szerémségi énekeseknek. Ismeretlen testvéreiknek.
2014. december 23.

A Magyar Művészetért Díj alapítása, 1987 - a kuratórium tagjai közül a képen látható Makovecz Imre, Gubcsi Lajos, Kósa Ferenc, Csoóri Sándor, de jelen volt még többek között Sára Sándor, Sinkovits Imre, Cserhalmi György, Markó Iván, Korniss Péter, Pozsgay Imre, Czine Mihály

Csíksomlyón a kegytemplomban adom át a Mátyás király-díjat Arthur atyának a Csíksomlyói Búcsú iránti tisztelettel.

És ahonnan indultam - Kiskunfélegyháza külvárosábann a házunk előtt, Tibor öcsémmel az 50-es években.

Sokan vagyunk itt neofasiszták, ugye, McCain?

S KÖZBEN NEOFITA DIKTÁTOR SZÜLETIK, VIGYÁZAT! (2014. dec. 3.)

McCain egy idős republikánus szenátor bácsi, 2008-ben ő volt a Republikánus Párt elnökjelöltje, őt ütötte ki az akkor pályakezdő ifjú Obama. Ez nyilván nagyon megviselte őt. Most McCain azt mondta Orbán Viktorról, hogy neofasiszta diktátor. McCain nyilván hülyeségeket fecseg - nem mondom, hogy hülye, mert idős emberre ilyent nem mondok. De idézek egy "szóváltást", mely közte és Putyin között zajlott le 3 évvel ezelőtt, amikor:

-McCain azt üzente Putyinnak, hogy ugyanúgy végzi majd, mint Egyiptomban Mubarak: „Kedves Vlad! Az arab tavasz közeledik hozzád!”

-Putyin nagy nemzetközi sajtókonferencián az alábbi módon reagált: „Közismert, hogy John McCain fogságba esett Vietnamban, és nem egyszerűen börtönbe zárták, hanem egy gödörbe. Ott üldögélt néhány évet. Ettől bárki megzakkanna, nincs mit tenni".
Hát igen. És azóta eltelt további 3 év.

Őszintén remélem, hogy Orbán Viktor nem reagál, kíméletes lesz ehhez az idős bácsihoz, akinek józansága nem felel meg szenátori hatalma súlyának - de ez belefér az USA-ban. Így születhet egy neofita diktátor a végtelen lehetőségek hazájában... Új vallásának neve: VOJN - vágjunk oda jó nagyot!
Próbáljuk elképzelni azt a helyzetet, hogy pl. Harrach Péter egy parlamenti meghallgatáson az egész világ sajtójának figyelmét az alábbi mondattal vívja ki: Barack Obama egy a világ fölött totális hatalmat gyakorló impérium életét elnöki hatalmánál fogva diktáló neoliberális, cezaromániás diktátor. Sokan lennének a világon, akik ezt így el is fogadnák...
... Nem akartam már írni, jobb lett volna befejezni a képet és a könyvet a mesés jelenettel a Szeremség és Bécs között integető magyarokról. Annál szebben nem is lehetett volna, és akkor ott megfogadtam, hogy ez lesz a zárókép, szép, békés illúzió. És akkor december első napjaiban megjött az antifasiszta diktátornak szóló titulus: Washington be- és ki akarja szorítani, karanténba zárni és egyben száműzni a magyar miniszterelnököt. Nem igazán Karácsonyra való ajándék a világ központjából. *Miért utálom annyira a pökhendi urakat?!Még annyit sem tudnak a magyarok javáról, hogy ha megalázzák, megsértik, akkor összezár, oda, ahova most én is, s aztán saját erejéből keres megoldást. Konok fajta*

GYŰL E VÉSZ

(avagy a tüntetések színjátéka)

Gyülevész szátyárok szórják szét a szót
Úgy vannak ők, ahogy' a szátyár sincsen
Hand a banda, hand a handben. Biztatót
soha! „A semmi az én minden kincsem!”

Megszállta magát a brancs minden tagja
S száll a megszállott utcákról terekre
Kezében mobilja, száján zeng dala:
„Emberek, roham, fel az internetre!”

- Elfoglaljuk ím' az egész országot
Féjszbukon robbantjuk fel a hatalmat
Ilyent a polgár soha nem láthatott

Mától ugyanúgy semmi sem maradhat
Pöttyintünk százat, enter és máris kész
S fejünkben elsöpör mindent e szélvész

Aktuális zsoldosok a középkorban

Diadalittasan vonulnak keresztül-kasul az országban. Tehetik, győztesek. Az ellenséget oly hosszú előkészületek után, oly kőkemény kiképzés birtokában, kiélezett fegyverekkel porig zúzták. Az ellenség már akkor is a porban volt, mikor -ig zúzták. Totális győzelem.
A vezérek jelentettek a királynak, a király már tudott mindent, régimódi uralkodó volt, maga is részt vett a harcokban, legelöl cikáztatta a lovát, nem félt a golyóktól, érthető, hogy mindenkibe bátorságot öntött.

Mindenkibe. Azokba is, akik ott se voltak a csatákban, s azokba is, akik a király hű katonáiként végigharcolták az egész hadjáratot, a télit fagyban és éhezve, a nyárit kiszáradva és eltikkadva. És most már látjuk: a zsoldosokba is bátorságot öntött a király, akit annyira megszerettek, hogy most, a győzelmek után eszük ágába sem volt letenni a fegyvert, tovább akartak harcolni. Mert valamiért nem akarták elismerni, hogy nekik ennyi: a zsoldjukat megkapták, vége, mehetnek haza, ahonnan jöttek, béke van, ki a földekre, dandár van, de nem katonai, hanem a munka dandárja.

A zsoldosok fegyverben maradtak. Tehették, mert a király annyi évet megélt már, annyi küzdelmet látott – annyi vereséget is szenvedett -, hogy úgy látta: jobb, ha itt maradnak kéznél ezek a mindenre kiképzett brutális katonák.

A zsoldos fegyvert akar használni, erről szól az ő személyes küldetése. De mivel nincs ki ellen, hát a „mit" választja. Mit lehet megszerezni, a hadjáratokban megtanult módszerekkel rekvirálni, elvenni, rabolni. Tisztjeik is csak ehhez értenek békeidőben. Ha hazamentek volna ők is, most kóborolhatnának a békébe borult kontinensen öreg, megfáradt kutyaként, vagy irthatnák egymást vértől vérig, ami megfelelő szórakozás, de bele is lehet halni.
A zsoldosok birtokba vették az ország eddig kallódó részeit. Joguk nem volt hozzá semmi, de vitába ki is szállt volna velük: ők voltak az erősebbek, csak ők voltak maga az erő. Az erő ugyan nem hatalom, de ha a király – aki a hatalom – elviseli az erő alkalmazását a megszerzett területeken és további régiók megszerzésében, akkor hatalom ide, hatalom oda, legalább van hat alom. Nem semmi! Lesz abból hat vár, hat kastély, hat megye, hat had, s akkor végül mégis lesz belőle hatalom.

Dúlták az országot rendre, le s fel. De mert a győztes király hadserege voltak (egykor; a ki tudja: talán a jövőben is), senki nem mert szólni egy szót se. Adta, amije van, mert hitt a földön túli üdvözülésben, vagy ha nem hitt, akkor is adta, mert nem is volt semmije. Így aztán nem is lett. A kettő között nincs semmi különbség. Jobb, mint két nagy pofon, vagy egy éles szablya az arcodba.

A zsoldosok kinőtték magukat. Már nem kellett fegyvert forgatni és vérben gázolni – esetleg egymásében -, gyarapították földjeiket, építették kastélyaikat, a haza védelmére hivatkozva kincstári pénzekből erősítették váraikat és emeltek magasba újakat: dehogy mennek ők haza! A király ellen soha egyetlen szót nem emeltek, kiszolgálták minden vágyát, hiszen egyszer még úgyis harcba kell menni, s mennek is, ha nem éppen máshol lesznek!! - mert ezt zsoldosnál még az Isten sem tudja. Ha valahol több pénzt ígérnek, nagyobb vagyont, erősebb országot és hatalmasabb királyt, akkor bizony mennek azonnal. De mert kastélyaikat, földjeiket, váraikat magukkal mégsem vihetik, előbb inkább mégis leigázzák az egész országot, s akkor majd megmondják, hogy ki mit vesz meg tőlük s mennyiért szükség esetén.

Van egy természetes megállapodásuk a királlyal, hogy eddig hűségük honorálásaként a kincstár folyó áron (mit ők állapítanak meg, mert más ehhez úgysem ért) aranyért megveszi vagyontárgyaik és ingóságaik egészét, vagyis kártalanítás fejében kincstárosít (csúnya szóval repatriál, de nem is csúnya ez így, mert ebben is benne van a haza...) mindent, ami az övéké volt – úgy nagyjából az ország vagyonának harmadát. S ha az üzlet megköttetett, mennek Isten hírével.

De ez még odébb van. Most az övéké az ország, éljen a király sokáig, kapálj, magyar, mi a fegyvert forgatjuk háborúban, s a lánykádat békében... Nagy, szép ország ez, folyója, völgye jó, legelőin fű, kövér, amit öntöznek, ha kell...
Isten adta! S hogy Isten el is veheti? Ezt csak a vallásosak hirdetik így.

Messiás vagy Merkel?

Szomorúan, olykor megvetéssel nézek a Merkel-várás elé.

Jön februárban Magyarországra a német kancellár. Ez kiváló. Ha jól sejtem, legalább fél évtizede nem volt itt nagynémet kormányfő. Nemrég ünnepelték, ünnepeltük a szögesdrót- és a fallebontás negyedszázadát, a német egyesítésbe Magyarország hatalmas alappillért épített a maga részéről, és soha nem kérte, nem kapta meg az árát.

Messiás vagy Merkel? Értelmezzük csak a bravúros magyar nyelv szójátékát. Ige vagy kötőszó a „vagy”. Kancellár asszony, Messiás vagy? A Megváltó? Vagy csak Merkel?
Hát mégis elérkezel hívőidhez? Vagy csak látogatást teszel egy baráti szövetségesnél.

Megindult a csodavárás – majd “ő” megmondja, elrendezi, kézbe veszi. Arról a súlyos degeneráltságról már nem is beszélek, hogy majd ő rendszabályozza meg Orbán Viktort,

közösítse ki az európai államférfiak sorából, stb. Vagyis gyere, *Messiás-Merkel, Megváltó.*

Milyen félkegyelmű szolgalelkűség abban reménykedni, hogy idejön egy államfő, és elrendezi a kormányt? HIHETETLEN! Én nagy gyerekként majd felnőttként éltem Hruscsov, Brezsnyev, Andropov, a totális szovjet megszállás idején. Néha idejöttek, látogatni vagy „elrendezni".

Nosza, koppintsuk le Merkel Megváltónak az akkori stílust:

-a forgalomból lekapcsolt Budapest, ha kell. Órákra.

-éljenző úttörők, fiatalok és dolgozó felnőttek százezrei zászlókkal és virágokkal a kezükben éltetik az örök szovjet-magyar barátságot. Önkéntesen, kipirult arccal.

-ahol lehet, vörös szőnyeg, a közutak, a hidak szovjet zászlókba burkolva, ha erős szél fújna, felkapná és vitorláshajóként vinné tovább az utakat és hidakat. De szelet is megbéklyózzák.

-és éljen, éljen, örökké éljen

-és a leglilább halvány ...nk sem volt, miről állapodtak meg. Éltünk, ahogy' lehetett.

A Messiás-Merkel várók ezt imádnák. Én hánynék attól, hogy idejön a birodalmi főnök, és elmondja… mint ahogyan elmondta Hitler többször is Horthynak?… úgy kellene?! Lehet úgy? Csak éppen nem Hitler-harsogással, hanem üdvözítő Merkel-mosollyal?

Ha Merkel megérdemli az év embere titulust többször is a világ jelenében, akkor okos nőnek kell lennie, egy nagyszerű, erős, termékeny és kiegyensúlyozott ország élén. Lehet ostoba is? Megtehetné, hogy utasít, zsarol, előír, présel, deklarál, esetleg mindezt mosolyogva? Hogy „majd kimegy a német tőke"? Vagy be se jön már? Meg ilyenek… Mert ugye a német tőke hálából jött hozzánk?… Nem gigantikus profitot termelni?! Nem befolyást szerezni, mégpedig hatalmasat egy nagy régió, a Kárpát-medence központi térségében?! S nem megszerezni minden lehetséges kapcsolatot, döntést, amihez a Horn-Medgyessy-Gyurcsány-időszakban akkora biztatást kapott a kormányoktól, hogy már-már hajlamos volnék kiárusításnak is nevezni – ide értve Antall József túlzó lojalitását is a németek felé. Éppen azokat az éveket Németországban töltöttem a 90-es évek elején, azt az időt, amikor megkezdődött a német „bevonulás" a magyar gazdaságba – ami soha nem marad a gazdaság szintjén, ezt tudjuk. A németek – helyesen – pontosan tudták, mit akarnak itt. És mi – helyesen – utat nyitottunk nekik. Kiknek kellett volna? Az amcsiknak? Már itt voltak, csak nem látszottak. Az "izraeli" (kevésbé eufemisztikusan: a zsidó) tőke- és politikai érdekrendszernek? Már itt voltak, és látszottak. A német gazdasági erőre volt szükségünk, mert ez szervezett bekapcsolódás volt Európa ezredéves távlatban legerősebb államától egy másik történelmi állam, egy regionális és potenciális pénzügyi központ életébe. A németek azt tet-

ték, amit tehettek. A Horn-Kuncze-kormány bűne volt, hogy szervilizmusában, öntetszelgésében és önigazolásában túltett mindenki máson: akkora szeleteket adott el, ami már nemzeti bűnnek számított. A németek le-pődtek meg legjobban, mekkorára nyitották a teret Budapestről. És hát ilyen a mohó tőke… nyílt a tér, jött és elfoglalta. Nem kegyből a „derék magyarok iránt", meg Németh Miklós és Antall, Horn nevű jó bácsik iránt. Esszük azt a szép kis kerek magyar buksitokat...

Merkelnek mint kormányfőnek csak annyi joga van elvileg, amennyire jelen van a saját gazdaságában, áttételesen az európaiban. De még sincs ennyi joga. Ő csak egy német kormányfő, aki az ottani logika szerint messze nem egyenlő a német gazdasággal, amely egész vitalitásában önjáró és világhatalom. Nem Merkel mondta és mondja meg, mit akar a német gazdasági mamut. A mamut odamegy, ahol dús a növényzet. MERKEL NEM A MAMUT.

Minden szava bölcs lehet. Ha elmondja, értelmes ember meghallgatja s szavaiban megtalálja a lényeget. Aztán a dolgok mennek tovább a maguk százezer irányból determinált útján. EZT hívják demokratikus rendszernek. Ha valaki ez ellen vét – s ha itthoni jajongók e vétséget szeretnék látni, nesze neked, szolga-Magyarország –, az, azok házi gójnak születtek. Pedig pl. volt itt egyszer egy pozsonyi csata is 907-ben éppen a németektől megvédve a házát, volt István király szabad és megszállhatatlan országa. Volt persze Habsburg és Hitler is, következményükként Hruscsov is. Mennyi gyilkos H ennek a derék Hungarynak?! Mindez a múlt, és minden összefüggésében része – csak része – annak a százezer irányú determináltságnak, amelynek Merkel asszony az egyik eleme. NEM MESSIÁS, HANEM MERKEL. MADAME MERKEL. Akit tisztelettel köszöntünk, mint minden okos, bölcs, megfontolt embert, főleg, ha nő. És akit nem kérünk hozzánk még látogatóban se, ha pálcával jön. Arra a célra bizonyára vannak alkalmasabb popsik. Dirigálni pedig otthon, náluk. Jó kis zenekar az.

"A haza ott van, ahol magyarok élnek"

(Hét Nap, Szabadka, 2005. ápr. 13. Rencsényi Elvira interjúja e könyv szerzőjével)

- Hogyan lesz egy közgazdászból, pénzügyi szakemberből, újságíró-szerkesztőből irodalmár, a művészetek pártfogója?
- Az élete neveli azzá. Az, hogy keresi a szépben az állandót. Nem mondhatjuk, hogy ez ma

megvan a levitézlett gazdaságpolitikákban, az pedig, ahogyan a pénzt minden közepébe állították a hatalmaskodók, számomra elfogadhatatlan ízléstelenség. Ezért nem leltem már örömömet a szakmámban. A művészet, a kultúra a mostani társadalmi váltások mostoha gyereke. A gyenge láncszem, a kiszolgáltatott nő. Ezért vonzott ez már a 80-as évek közepétől. A Magyar Művészetért Díj így vált a szerelmemmé a nem teljesen élő szeretők világában: a gyermekemmé is, amelyet míg élek, meg nem tagadhatok; s ha meghalok, a fiaim éltetik tovább. Ezért a kérdésre adott válasz örökérvényű: most a szépírással szolgálom legjobban a szépet és a szegényt.

- Lírai hangvitelű verseid mellett találkozhatunk hazafias prózai műveiddel is. Lévén, hogy Te magad is az Alföldön születtél, akárcsak Petőfi, gyakran állítod őt és költészetét prózáid és verseid középpontjába. Ez nem véletlen. Mondhatjuk azt, hogy Te a jelen kor "Petőfije" vagy?

- E kornak nincs Petőfije. Ez a szürke kompromisszumok és az égbekiáltó gyávaságok kora, ezért képviselői, szimbólumai is ilyen emberek: a harácsolók diadala ez a kor. Engem Petőfi sajátos, hihetetlen és követhetetlen szabadságvágya nyűgöz le egész életemben: az, hogy egyetlen mozdulattal, előre tudva képes volt feláldozni a legtöbbet, amit az ember adhat, az életét. A világ egyik legnagyobb forradalmára, és legzseniálisabb költője. Az egész világ méretében, valamennyi kort beleértve. Nagy jövőre hivatott az a nép, akinek Petőfije született, és akit így a szívében tart. Természetes, hogy ő határozza meg szépírásomat: a kiskun szabadság és végtelenség.

- Kétségtelen, hogy a határon túli magyarok sorsát a szíveden viseled. Erre utal az egyik prózád-béli idézet is, mely szerint a Délvidék tulajdonképpen a szülőföld meghosszabbítása....

- Négy éves koromig emlékszem vissza a fontos dolgokra. Azóta tudom, hogy nekem egy nagy és nemesen szép népem van, egy hős nagy családom, amelyik mint az anyaméhet védi és tiszteli a Kárpát-medencét. Bennem soha nem voltak határok. A szívünkben forró vér száguld, ott nincs helye rajzolt vonalaknak. Az én hazám ott van, ahol magyarok élnek. S nekem nem magyarabb az, több joga sincs, akinek az a szerencséje, hogy államot alkotó földrajzi helyzetben van. Az állam csak egy szerencsés formáció, az állam a jogunk. Az anyánk azonban a nemzetünk, Újvidéktől Bártfáig, Munkácstól Felsőőrig. A Délvidék pedig?... Az a világ, amelyik a legtovább tartotta oda vérző testét a törökkel szemben, Európa védelmében? Természetes, hogy ugyanaz a futóhomok a mi legszilárdabb talajunk a Bácskában, Bánátban, a Kiskunságban. És mi ezt a futó, hűtlen homokot termőfölddé tettük, odaszögeztük az otthonunk mellé. Ezt csak az érti, aki itt él. Ennyiben persze Petőfi

lelkét érzem magamban, az ő városában éltem, az ő háza előtt álltam meg, az ő dajkájának dalaival volt tele az én életem is. A hazaszeretet azt is tartalmazza, hogy hány embert s kiket szeretünk e hazában.

- A Magyar Művészetért Díj Kuratóriumának alapító elnökeként - az anyaországi művészek mellett - szorgalmazod a határon túli művészek elismerését is. Ezzel valójában az egyetemes magyar kultúrát, szellemi örökségét igyekszel "átmenteni" a jövő kor számára?

- Egyértelműen. Nincs hazai és határon túl magyar művészet. Legfeljebb az elismerése más, mostohább Beregszászon, mint Budapest belterjes belvárosi köreiben. Önző a belváros. Magát kiáltaná ki értéknek, a legfőbb szellemi központnak. Pedig a művészet alkotó erejében mérve az összhatását, ez az erő nem több, mint amennyien ott laknak az egész nemzethez képest. Ki meri azt állítani, hogy a belváros művészei tehetségesebbek, mint a mezőségi táncosok, a székelyföldi vagy szabadkai költők, írók, ki gondolja, hogy a legdivatosabb pesti színház színészei jobbak, mint a kolozsváriak, a kassaiak? Tudom, ez az önző, rátenyerelő elfogultság – hatalomszerzés – sokak sajátja a fővárosban. De tévednek, s ezt meg kell nekik mondanunk, úgy, hogy a süket fülük is meghallja. A Magyar Művészetért Díj ezt tükrözi a 220 nevével: ősi tehetségű magyar művészekkel Amerikától Korondig, a költészettől az építészetig. Ez az életem büszkesége. Mindenki él valami fontosért – én már lassan 20 éve tudom, hogy a gyerekeim mellett ezért élek. Sok más hívságot félretettem, hogy ez az épületem – az én személyes szentélyem – soha ne omoljon össze. Lajkó Félix és Király Ernő, Herceg János, Fehér Ferenc és a táncművész Nagy József neve fémjelzi eddig nálunk a Délvidéket, de tudom, hogy e sornak nincs vége. A Magyar Művészetért Díj a legátfogóbb magyar művészeti elismerés. És a legnagyobb privát-közösségi is: nem kell a másra fordítható közpénz s az azzal járó kormánybefolyás – de nem engedtük belecsúszni senki pénzes magánzsebébe se.

- Mint egykori újságíró, külpolitikai szerkesztő hogyan látod a jelenlegi magyar kormány viszonyulását a határon túli magyarsághoz?

- Gyalázat, megcsúfolása annak, amiért mi vagyunk. Öntelt, szánalmas, tuskó. Csak nehogy a tuskóból valaki dorongot faragjon, s a hátukon táncoltassa… Én még soha életemben nem éreztem, hogy létezne bármilyen olyan összefüggés, amely miatt azt mondhatnám: szégyenletes, hogy az én országom ezt és ezt teszi. Most, december 5-vel elérték ezt. Eddig azt mondtam: ez az én országom, az én hazám. Azóta azt mondom: a haza az enyém, a kormányát vigyétek… Hogy jön ahhoz bármilyen, valamennyire is épelméjű politika, politikus, hogy azt gondolja, eldöntheti, ki és hogyan tartozik a nemzethez, és hogy neki bármilyen felhatalmazása volna bármilyen korlátozásra. A beteges és kezelhetetlen hatalmi dölyf tátott

szájjal ordibált. Félrevezették a lakosságot. Hiszem, hogy nem sokáig tehetik, ezt a bűnt – bűn vagy hiba, hagyjuk, mert mindkettő – le nem mossák. Pedig a sors és az idő ezen ostobák kezébe adta, hogy akár lehettek volna dicsőséges fejezet is. Persze, a sors nem vak: politikai vakok kezébe nem teszi magát. A bűn után bűnhődés jár.

- Az Üzenet a végekről című sorozatod negyedik kötete - Erdély, Felvidék és Kárpátalja után -a Délvidék lesz. Mikorra várható a díszalbum megjelenése?

- Most A Magyas Művészetért égisze alatt megjelenő bibliofil sorozat 14. kötetén dolgozom, Summa címmel egy lírai regény, amely karácsonyra jelenik meg külön ünnepi kiadásban, s valójában, a nagyközönség számára jövő januárban, a Himnusz, a Magyar Kultúra Napján. De már folyamatosan dolgozom a Délvidék Üzenetén. Nyáron fotózunk. A Délvidék alatt a történelmi egységet értem, tehát Szlavóniát, Horvátországot, Szlovénia nagy részeit is. A zöm természetesen a Vajdaság. Hihetetlen és összegzés nélküli kulturális kincs gyűlt össze itt is az évszázadok alatt. Az építészet, az irodalom, az zene, a népművészet, a képzőművészet, a fotó együtt alkotja ezeket az üzenet-albumokat: azt üzenik, hogy itt voltunk, vagyunk több mint ezer éve, alkotó erővel tele, egy szép, a gyerekeinket védő világért. Aki a gyerekét tisztességesen útnak indítja, az a legnagyobb magyar. A művész gyereke a műve is.

- A közelmúltban Szabadkán jártál. Jelszavad: a jövő értelmisége. A fiatalabb korosztály felé fordulsz, és ezt mi sem tükrözi jobban, mint hogy három intézményünknek - a szabadkai Tanítóképző Karnak, a Városi Könyvtárnak és az újvidéki Magyar Tanszéknek - adományoztál saját köteteidből. Véleményed szerint a délvidéki - és általában a magyar -ifjúság méltó arra, hogy „tovább vigye a fáklyát" a kijelölt úton?

- Csak ők tehetik, ki más!? De ennél többről is szó van a döntésemben, hogy a fiatal korosztályok felé fordulok minden téren. Mint mondtam, a szürke kompromisszumok korát éljük, és ez az én korosztályom jelzője. Szeretnék ettől elfordulni, nem váddal, hanem előre. Lassan 100 éve, hogy félholt korosztályok születnek egy félholtra vert Kárpát-medencében. Most az első alkalom, hogy ez ne így legyen. A szabadság lehetősége adott, ahol nem érték el teljesen, ott is csak annyi maradt, hogy nyújtsák ki jól a kezüket, a sövény mellett leselkedő szomszéd nem vághatja le többé baltával. A gyávaság oka mindig képzetlenség is. A mostani, új korosztályok útjában nem áll semmi, hogy nemzetközi mércével is magas szinten legyenek szakemberek, éles, okos elmék. A szabadság és a tudás együtt legyőzhetetlen. A megalkuvások kora után jöjjön most az ő koruk. Soha nem lehet majd annyira öreg a szívem, hogy ezt ne így lássam.

Boldogtalan ócsárlók

Mindig belső méltatlankodással hallgattam azon média (Istenem, média? Nem szakadsz le, ég?!) jankókat és ellenzéki politikusokat, akik összes jelentéktelen tudásukkal darabokra szednek mindent, amit a kormány elhatároz. Teszik, mert másra képtelenek.

És most lássuk. Darabokra szedték a kormány és a nemzeti bank azon 4-5 év kemény munkájával elért, alkotmányos és uniós megfelelést is kereső döntését, hogy kivezetve a devizaadósságot, rögzíti az árfolyamokat. A svájci frank esetében pl. valahol a 252 forint körül (nem tudom, nem vagyok érintett). Berzenkedő, sajtómosott-gondolkodású ismerőseimnek mondtam – Isten látja lelkemet –, hogy örüljenek, fogadják el, és adjanak hálát a sorsnak, hogy ezt RÖGZÍTETTE a kormány, a parlament, az MNB. Ami azt is jelenti, hogy ha romlik az árfolyam bármely okból, akkor is csak ennyi lesz.

Ma senki által nem sejtett módon a svájci nemzeti bank megszüntette azt a fix árfolyamot, ami az elmúlt években közös döntésük alapján, az unió kérésére 1.20 árfolyamon rögzítette az euró/frank paritást. Ez olyan, mint az atombomba.

A frank azonnal beállt az 1:1 paritásra majd annak közelében ingott, vagyis mintegy 15-20 százalékot erősödött. Volt pillanat ma délelőtt, amikor a 250-260 forintos átlagos mozgástérből kiszakadva 370 forint volt a svájci frank. Jelen pillanatban 315 forint körül ingadozik.

Ez azt jelenti, hogy 315 forintos áron kellene fizetniük a tartozásaikat a devizaadósoknak. Gondolom, néhány százezer család, talán fél és egymillió közötti állampolgár bedobná a törölközőt. Csődbe menne.

És most mit mond a szenny – és kevésbé szenny - sajtó?! Elnézést kér-e az örökké vegzáló, stabilitást felrúgni akaró, de ahelyett semmit nyújtani nem tudó ellenzék? BOCSÁNAT, elnézést! - mondhatnák milliónyi álladóan felkavart magyar polgárnak, és talán a kormánynak is elismerést bólintva azért a folyamatért, amelyben 5 év alatt eljutott a devizaadósság kivezetéséhez.

Mert pofázni sem kell szüntelenül, kihűl a száj, mondta nagyapám az ilyenekre.

A hír még nem hír, de jó hír - *A biztonsági övek bekapcsolva, kezdődik a repülőút*

Néha érdemes örülni a jó híreknek – én mindig tudok, de van, akinek ez nehezen megy. Egy kis örömhírrel szolgálnék, s úgy gondolom, megalapozott. Ha így van, ha így lesz, Ma-

gyarország megnyugtató gazdasági fejlődés előtt áll – folytatódik a tavaly elkezdődött gyorsulás.

A híres kutatóintézet, a Merrill Lynch londoni elemzése szerint az idei és a jövő év jelentős gazdasági növekedést hoz a feltörekvő európai gazdaságában – mi is ide tartozunk. Esetünkben a következő tényezők hatnak majd különösen kedvezően:

-az alacsony olajár, ami ki fog hatni a többi energiahordozóra

-az Európai Központi Bank csütörtökön meghirdetett, óriási volumenű pénz – hitel – lazítási programja, amelynek révén további, 1000 milliárd eurót meghaladó központi pénz áramol a gazdaságba, s ennek igen jótékony hatása lesz nálunk is

-az MNB nyilvánvaló és tartós hitelexpanziója, ami akkor is hatalmas hitelösszeget bocsát ki, ha a kamatokat már nem csökkenti tovább (akár csökkenthetné is – én megtenném, de ez csak egy kis szerénytelen megjegyzés)

-az euró folyamatos és drasztikus leértékelődése – a dollárral, a svájci frankkal szemben – minden euróövezeti illetve euróban elszámoló ország exportlehetőségeit javítja, kimagaslóan. Így fog hatni ez a német gazdaság exportjára, növekedésére is, mi pedig ennek vagyunk egyenesági függvénye

-a lakossági deviza hitelválság, a deviza adósságfüggés elhárítása jelentősen megnöveli a belső vásárlást, keresletet, ami a rezsiköltségek folyamatos csökkenése mellett és velük együtt kifejezetten jó belső motorja lesz a növekedésnek.

-tény, hogy – így, vagy úgy – növekszik a foglalkoztatás, csökken a munkanélküliség, az újonnan munkába állók nem csak termelnek (közmunka esetében ez erősen kérdéses), hanem keresetükkel fogyasztók is lesznek.Magyarország tavalyra 2.5-3 %-os növekedésben reménykedett, ez a jelek szerint bőven 3 % fölött lesz. Az idénre becsült, tavaly elfogadott költségvetési számok ennél mérsékeltebb, 2.5 %-os növekedést irányoztak elő.

A felsorolt tényezők miatt azonban MOST azt állíthatjuk, hogy a 2.5 % helyett akár 3.5-4 % is lehet a növekedés. S LESZ IS! Magam azt gondolom, hogy igen közel lesz a 4 %-hoz. Márpedig ez az idei „túlteljesítéssel” együtt azt jelenti, hogy tartósan erős mozgásba lendült a magyar gazdaság. Ebből viszont számomra az is következik, hogy ez – csakúgy, mint az európai központi bank óriási pénzpumpája – 2016-ben is működik majd, legalább további 3 %-os növekedéssel.

Ez azt jelentené, hogy a 2014-2016 közötti három évben legalább 10 %-kal nő a magyar gazdaság – ráadásul és szinte kivételesen: még (komolyabb) infláció nélkül!

Ha ehhez hozzávesszük az irdatlan mennyiségű európai uniós forrásokat, biztosan mondhatjuk, szép jövő előtt állunk.

Már csak az kérdés, mire képes elkölteni a kormány a megnövekedett költségvetési forrásokat. Ez lesz a harmadik Orbán-kormány megítélésének legfőbb kritériuma.
És persze mindez feltételezi, hogy Európában nem lesz súlyos konfliktus, elmélyülő ukrán válság, nyílt orosz-ukrán krízis – és hogy senki se akarja (mert nem is tudja) belefojtani Oroszországot az elszigeteltségbe. Az ugyanis kihatna egész Európa fejlődésére. Európa nem egyenlő az USA-val – ezt jó lenne tudnia.

Sok minden történik még, mire e könyv megjelenik. Itt most lezárom, tisztelettel:
Gubcsi Lajos, 2015. 01. 29.

Részlet Somogyi Győző grafikájából

ELÉG! *Elég. El fog égni (2015. január 29.) - E cím rímel* Elég, ami elég *című könyvemre*

Nem, nem, nem. Nem AKAROM elhinni. Ha csak a fele igaz, ha csak egy része, akkor is kétségbe ejt. Nem ma, nem tegnap, hanem évek óta. Nem bírom tovább nézni. Nem is AKAROM, de nézem, vagy látom, vagy mindegy is, látva érzem... Hogy plebejus politika?

Plebejus nem urizál. Purián nem halmoz. Tisztességes nem lehet annak égbe kiáltó híján.

Ma, csak ma három hírt olvastam. Tudom, nem nagyon fontosak, és sok bennük a gyűjtött rosszindulat. Az ördög vas keze, meg ilyesmi... De mindhárom tartalmaz olyan igazságokat, amelyek egy általam kívánt és fontosnak tartott politikusi-közéleti magatartás elárulását jelentik. Plebejus rendszer? Hagyjuk, vicc. DE hogy az ellenkezőjét tűrje, termelje, képviselje és hizlalja? Látszólag persze minden rendben van.

Nagyon sajnálom. Sokáig hittem az ellenkezőjében: abban, hogy a kétharmad megtisztít, zavarmentes, erkölcsös kormányzást tesz lehetővé a biztos és zavartalan fölény. Az ellenkezőjét látom. Történelmi, nemzeti esélyt látok elúszni a bizonytalan ködben, s ez eleve kiszámítható: ilyen erkölcs mellett ez nem is lehet másként.

Kis, kiragadott példáim vannak előttem, szófoszlányokat idézek csupán a hírekből. Részleteket, amelyekből túl sok van ahhoz, hogy már teljesnek higgyem. Féktelennek. Ezernyi példa, íme, csak három, nem is érdekes, éppen most melyik ez a három:

1. Rogán Antal „ötletén" valakik nagyot kaszálnak (ez most csak az egyik kasza a sok közül): Több tízmilliárdos üzletté nőtte ki magát a pénzes kínaiaknak, más külföldieknek felkínált letelepedési kötvény, egyesek szerint az összforgalom már 50 milliárd körül lehet. De nem a magyar állam hasznára, hanem pár ismeretlen hátterű offshore cégnek, akik ki tudja, hova telepítik a nyereségüket. A rendszer LEHETNE az állam java is, sőt, csak az államé, de kezdettől azt mondják, hogy „á nem, az államnak nem érné meg ezzel foglalkozni". Rogán Antal ötlete, ő tette sínre az egész konstrukciót, és állítólag köze van bulin kaszáló üzletemberek kiválasztásához is, sok tízmilliárdos forgalom lévén egyenként is hatalmas összegeket keresnek – kik is, hol is?! - a magyar kötvények árusításán. És akkor még nem beszélünk a belvárosi ingatlan kiárusításokról, meg semmi másról. Egy biztos: ügyeskedők politikusi, általános politikai közreműködéssel előre kiveszik az állam zsebéből a pénzt, aminek pedig ott kellene landolnia. Bűntény ez? Szerintük nem, jogtiszta.

2. Mivel hölgyről van szó, soha nem hozakodnék elő vele, de a fenti két hír után már tényleg sokkszerűen ért – nem a hír maga, hanem az a kivételes értetlenség, ami mögötte van. Mert a hír amúgy semmi, talán csupán azt érdemes kiemelni, hogy mindez néhány nap

története. Orbán Viktor lánya Svájcban tanul, állítólag nagyon drágán. Right. Ottani osztálytársait budapesti látogatásra hívja: ebédek, Parlament, pezsgő az Operaház Királyi Páholyában, ahova kormányrendelet szabályozza, ki léphet be, s ő nincs köztük. Nagyzolás, önkritikátlanság. Right. A férjével - aki megvette barátaival együtt a keszthelyi kikötőt szőröstül-bőröstül - Londonba ruccan ki gasztronómiai bemutatóra. Right. Posztolják fényképeken. Ízlés dolga, jól néznek-e ki ennyi kivagyisággal. Right. Nem sok sokk ez?... óvatos kérdés. Összevetem az itteni két egyéb hírrel. Összenő, ami összetartozik?

3. Nem fogom elhinni! Pedig tény. A felcsúti iparos- és polgármester, Mészáros Lő-rinc egy árverésen megvásárolt egy golfparadicsomot, melynek része egy tíz hektáros tó is. Vagy együtt annyi? Most ne mondják, hogy a hír nem igaz, mert a tó csak 9.3 hektáros, és nem is tó, hanem csak zavaros vízfelület... A durván 3 milliárd forint értékű ingatlant a napokban vette meg a felcsúti stadionépítő csúcsfigura. Ez nem lehet igaz, a szemem becsap! Az értelmem elhagy. Ezt olvasom, betűről betűre, és nem hiszem el, hogy én ülök itt a székben, én hajlok előre, én keresem a szavakat, én bámulok magam elé üveges szemmel. És eszembe jut Mészáros Lőrinc egész sikerhalmaza, mint szimbólum, meg akik e mögött állnak. Elég, el fog égni. Úrhatnám, úrhatnád, úrhatná, úrhatnák? Ezt látom a *mai* napon, fáradok. Mit tegyek, ne olvassak, legyek vak(ond)? *Miért halmoz ilyeneket ezrével egy kormányzat, melynek érdeme, hogy 3 évtized széthullás után stabilizálta a magyar államot?! Nem érti?!*

Gubcsi Lajos Országos Széchényi Könyvtár Magyar Elektronikus Könyvtárában megjelent albumai, könyvei

Gubcsi Lajos: Jut eszembe… ami kimaradt
http://mek.oszk.hu/12500/12529

Gubcsi Lajos: Hazudj, s a bíró is megsegít – Jus gladii (megj. 2015)
Egy karaktergyilkosság története
http://mek.oszk.hu/10400/10408/

Gubcsi Lajos: JANUÁR – havi ciklus
http://mek.oszk.hu/13600/13661

Gubcsi Lajos: Mr. 52 fok (megj. 2015)
http://mek.oszk.13700/13727

Gubcsi Lajos: Félvörös Félhérosz – Közlregény (megj. 2015)
http://mek.oszk.hu/13600/13662

Gubcsi Lajos: Kórpótlási jogüzérek - Szociokrimi
http://mek.oszk.hu/12200/12291/

Gubcsi Lajos: Leányálom
http://mek.oszk.hu/12500/12519

Gubcsi Lajos: HONCSONKOLÁS – I. Magyar pokol - 1514
http://mek.oszk.hu/12200/12297/

Gubcsi Lajos: 13 ördögi év – A máglyától Mohácsig
http://mek.oszk.hu/12500/12518

Gubcsi Lajos: 1514 – Magyar pokol (opera és rockdráma librettója)
http://mek.oszk.hu/12300/12381/

Gubcsi Lajos: A Magyar Művészetért – 25 éves gyermekem
http://mek.oszk.hu/11200/11262/

Gubcsi Lajos: Nyitott boríték
http://mek.oszk.hu/10900/10946/

Gubcsi Lajos: Őseink, gyermekeink
http://mek.oszk.hu/10400/10409/

Gubcsi Lajos: Felnőtt állatmesék
http://mek.oszk.hu/10400/10407/

Gubcsi Lajos: Hű szó, háborgó
http://mek.oszk.hu/10400/10410/

Gubcsi Lajos: Legényregény
http://mek.oszk.hu/08600/08677

Gubcsi Lajos: Korom Magyarország fölött - 2004-2010
http://mek.oszk.hu/08400/08497/

Gubcsi Lajos: Elég lett, ELÉGETT
http://mek.oszk.hu/07700/07792/

Gubcsi Lajos: Egy kun Budán és Pesten
http://mek.oszk.hu/07700/07793/

Gubcsi Lajos: Elég, ami ELÉG
http://mek.oszk.hu/06600/06608/

Gubcsi Lajos: IV. Üzenet Erdélyből
http://mek.oszk.hu/03400/03498

Gubcsi Lajos: Dallam az éjben
http://mek.oszk.hu/05700/05773/

Gubcsi Lajos: Ajánlott – Levelek Orbán Viktornak (részletek)
http://mek.oszk.hu/05800/05833/

Gubcsi Lajos: III. Üzenet a végekről – Délvidék
http://mek.oszk.hu/03400/03497

Gubcsi Lajos: A szabadság népe
http://mek.oszk.hu/03400/03496

Gubcsi Lajos: Az ég felé...
http://mek.oszk.hu/03400/03499

Gubcsi Lajos: Summa - 55 évem ha ha 110 lesz - Lírai regény
http://www.mek.oszk.hu/02400/02426/

Gubcsi Lajos - Gubcsi Anikó: A csillagokban Bubik István.
http://www.mek.oszk.hu/02300/02355

Gubcsi Lajos: I. Üzenet a végekről – Felvidék
http://www.mek.oszk.hu/01900/01950

Gubcsi Lajos: II. Üzenet a végekről – Kárpátalja
http://www.mek.oszk.hu/02300/02324

Gubcsi Lajos: Üzenet Erdélyből
http://www.mek.oszk.hu/01600/01651

Gubcsi Lajos: Az élet túlsó oldala
http://www.mek.oszk.hu/01900/01947/

Gubcsi Lajos: Jó kedvedben teremtettél...
http://mek.oszk.hu/02500/02576

Gubcsi Lajos: Istentelenül
http://mek.oszk.hu/02500/02575

Gubcsi Lajos: Haza szerelem
http://mek.oszk.hu/02500/02574

Gubcsi Anikó-Gubcsi Lajos: Aranykönyv - A Magyar Művészetért
http://www.mek.oszk.hu/01700/01741

Gubcsi Lajos: Posztumusz
http://mek.oszk.hu/02700/02785

Gubcsi Lajos: Magyar parasztság a Kárpát-medencében
http://mek.oszk.hu/02500/02577

Gubcsi Lajos: Valaki dobog a szívemen
http://mek.oszk.hu/02500/02573

Gubcsi Lajos: Szem, fényvesztés
http://mek.oszk.hu/02500/02578

Gubcsi Lajos: 4 nap, amely megrengette az országot (1989. október 5-9. MSZMP-MSZP)
http://www.mek.oszk.hu/01500/01508

Gubcsi Lajos-Tarafás Imre: A láthatatlan pénz
http://www.mek.oszk.hu/02400/02442/

Gubcsi Lajos: A kommunikáció napja (Magyar Tudományos Akadémia, 1998. április 10.)
http://www.mek.oszk.hu/00100/00141

Gubcsi Lajos szerkesztésében megjelent könyvek:

1000-1100 years ago – Hungary in the Carpathian Basin
http://mek.oszk.hu/09100/09132/09132.pdf

1000-1100 évvel ezelőtt – Magyarország a Kárpát-medencében
http://mek.oszk.hu/09100/09186/09186.pdf

From the Noon Bell to the Lads of Pest
http://mek.oszk.hu/09400/09426

A déli harangszótól a pesti srácokig

Gubcsi Lajos: For the Homeland onto Death

Gubcsi Lajos: A hazáért mindhalálig

És azok is a 80-as évekből, amelyek nem jelentek meg a MEK webkönyvtárban:

Das unsichtbare Geld 1985 (Tarafás Imrével közösen)
Rés a Nagyfalon – Kína 1987
After the Bargain 1988
Four days that shook Hungary 1989

Zenés művek:

Gubcsi Lajos – Benkő László: Ismét Vereckénél – Rákóczi ballada
-DVD: http://video.amm-gubcsi.hu/Ismet_Vereckenel.mpg
-CD: http://www.amm-gubcsi.hu/cikk/1180/benko--gubcsi---ismet-vereckenel

Ökrös Csaba – Gubcsi Lajos: 1514 – Magyar pokol (opera librettó szövege)
http://mek.oszk.hu/12300/12381/

Gubcsi Lajos-Nagy Tivadar-Role együttes: Dózsa – 1514, rockdráma

Azok a békebeli szép idők: Benkő László zeneszerzővel a sárospataki várban, az Ismét Vereckénél című Rákóczi balladánk bemutatója előtti boldog percekben 2011. június végén. "Rabnak nincs hazája, csak a szabad igaz" - ez volt a záró refrén Varga Miklós hangján...

Annak idején az Ismét Vereckénél balladának csak a második felvonását írtuk meg, a kuruc szabadságharc kirobbanásának pillanatát. Közben megszületett – egyelőre csak a librettoként – az első felvonás szövege. Először e könyvben közlök belőle részleteket.

Kórus:
Ne vágyj a magas égbe
Itt él lent az Istened
Nem várja, hogy halj meg érte
Vezesd inkább nemzeted'

Mert hazádért születtél
Élj, és érte légy győztes
Néped fogoly, rabként él
S most vezérért esedez'
...
Rákóczi:
Hűtlen, áruló király
Hű én hozzá hogy' legyek?
Inkább vértanúhalál
Mint rabságban a nemzet

Sújts le rám, gyilkos hóhér
Fiával áldoz hazám
Hulljon fejedelmi vér
Velem lesz anyám, imám

Kórus
Szabadon száll a szellem
Csak a tested lehet rab
De ha porba hull fejed
Vérbe fagy az áldozat

Életed nem a tiéd
A szüleidtől kaptad

Őseid szilaj vérét
A szabadságnak adtad
...
Regös
Vérpadról menekült Isten
Segítségével Rákóczi
A hontalan fejedelem
Hazátlan néppel harcolni

Ezerhétszáz s három évben
Árpád nyomán Vereckére
Lengyel földről, fegyvertelen
Szétvert kuruc vak reménye

Hű társ várja, gróf Bercsényi
S hóhér pallos mindkét fejre
Jobbágy, nemes buzgón hiszi
Velük jött a hon szelleme

Fegyverbe kelt hajdú, kun, jász
És a hű ruszin jobbágyok
Élükön áll Esze Tamás
Kasza villan, nem a kardok

Megvert nép várja nagyurát
S uruknak nincsen semmije
Visszafordítaná lovát
De tiltja az ősi vére

Égből szól hozzá az anyja
Munkács szentje, hős Ilona
-Ha az ország úgy kívánja
Legyen népéé a fia

POST FESTA

Utólag teszem hozzá a könyvemhez ezt a 2015. március 25-én készült interjút,. mely ebben a formájában a nolblog.hu és a www.amm-gubcsi.hu oldalakon jelent meg Zimonyi Zitától.

Gubcsi Lajos: „Hazudj – s a bíró is megsegít"

Vannak emberek, akikkel életünk folyamán csak egyszer beszélünk, mégsem felejtjük el őket soha. 1988-ban küldtem egy újságcikket a Magyar Ifjúságba. Hamarosan levelet kaptam Gubcsi Lajostól, az újság főszerkesztőjétől, hogy ekkor és ekkor 17 órakor vár az irodájában. Mentem a vasútállomásra, én, a homokra épült dölyfös városállam kirekesztett polgára. A vonat fél óra késéssel ért a Nyugatiba. A Lenin körúton olyan dugó állta utamat, amilyet csak egy péntek délutáni háborodott igyekvés tud összegörgetni. Fel a veszteglő villamosra, be egy veszteglő taxiba. Álló helyzetben ketyegett az óra. Na, viszlát: nekiveselkedem. Nem úgy az! Előbb ide a pénzt a markomba.

Nesze! Bécsig is elég viteldíjra. A visszajárót nyomja le a torkán, ne matasson azon az órán! Gyorsan le kell győzni a Dessewffy utcáig tartó távolságot, mert hazamegy... Lehet, hogy már haza is ment? Maratoni távfutás tűsarkúban. Teljes szétesés! Parfümzuhany. Végre, végre, végre, itt vagyok. Jaj, nem jó helyre mentem, az ő irodája az épület mögötti utcán van. Hol? Hol? Hol? Ide, oda, vissza! Csak röpke másfél óra késés. A hosszú kanyargós, lambériás folyosó utolsó ajtaján megtaláltam a nevét.

Benyitok. Még ott volt! Megvárt hál' istennek. Nem engem várt. Dolgozott. Tudhattam volna! Ki tudja? Ott állt daliásan a helyzet magaslatán, elegánsan a 10 méter hosszú iroda íróasztala mögött, és mosolygott.

Csetlettem botlottam. Gyorsan visszaigazítottam a vállamra fehér, bokáig érő, fekete csipkés fodros ruhámat, és lezuhantam egy székre vele szemben. Köszönésre kinek van ilyenkor gondja?! Csak mondtam, mondtam, mondtam ideérkezésem rémtörténetét. Mit tudtam én, hogy a Közgazdaságtudományi Egyetem Nemzetközi Kapcsolatok Szakán végzett. A Magyar Rádió és Tv külpolitikai szakértő kommentátora, az MTA Kiadójának és Nyomdájának igazgatója, a Magyar Közgazdasági Társaság Végrehajtó Bizottságának tagja volt, mielőtt ennél az asztalnál helyet foglalt. Nem is érdekelt. Az volt a fontos, amit láttam: amolyan lelket fürkésző fényes tekintet, amely gyors észjárást, eredetiséget, merészséget,

érdeklődést sejtet. Nagyon erős optimista kisugárzás tele bizalommal, jó szándékkal. Mindemellett hatalmas, egészséges öntudat és leleményesség. Biztos, sok csodabogarat látott már életében, de ilyet, mint én, nem! Még mindig mosolygott, aztán felocsúdva a szürrealista szituációból, ő is leült. Attól kezdve halálkomoly tárgyalásba kezdtünk. Milyen rendhagyó, formabontó rovatokat kellene létrehozni – kezdtem eszmefuttatásomba, milyen sokkoló illusztrációkkal lehetne egy-egy témára a fiatalok figyelmét ráirányítani. Csak úgy dőlt belőlem a meghökkentőbbnél meghökkentőbb javaslat. A helyzet az, hogy nálunk ez az alap, ha bármit kitalál, örömmel veszem, mondta. Megdöbbentem! Ha én a homokra épült dölyfös városállamban ilyen ötletekkel állok elő, akkor megköveznek. Itt meg tegyek még rá egy lapáttal?! Mindig erre vágytam! Ledobni a koloncokat!

A cikke jó, a 46. számban megjelenik. Hétfőn tud kezdeni? – kérdezte. Nagyot dobbant a szívem. Hazafelé a késésben lévő, zötykölődő vonaton már döntöttem: nem fogok hétfőn kezdeni. Ahogyan előtte, más állás érdekében, most sem tudom megoldani a bejárást. (Sietnem kellett a kislányomért az óvodába.) De ha bárki kérdez az életemről, Gubcsi Lajost mindig megemlítem. Mert vannak emberek, akikkel életünk folyamán csak egyszer beszélünk, mégsem felejtjük el őket soha.

Eltelt néhány évtized. Vajon mi lehet vele, jutott eszembe? Rákerestem a facebookon, és válaszolt! Olykor váltottunk egy-egy levelet. Az egyik versemet Az utolsó szerelem hisztériája című kötetemből megjelentette a Leányálom című könyvében.

Mit tudtam én, hogy ő az egyik legközéletibb ember a közéleti emberek közül!

Megosztó személyiség. A HM Zrínyi Média Kft.-ben végzett igazgatói tevékenységéről is mindenféle mendemondát kreáltak. Az interneten bennfentes zsurnaliszták titokzatos célzásokkal, kódolt üzenetekkel elemzik, méltatják, kritizálják munkásságát, életútját, pártállását.

Nem különösebben érdekel! Elég, hogy tudom: megírta és megvédte közgazdaságtudományokból a kandidátusi disszertációját. Nem lopja a napot, folyamatosan alkot. Minden irodalmi műfajban képviselteti magát, még egy Dózsáról írt rockopera librettóját is letette az asztalra, korábban pedig Benkő Lászlóval az „Ismét Vereckénél” című Rákóczi balladát. Eddig 45 könyvét tartják számon. Ezek jelentős részét olvashatjuk az Elektronikus Könyvtárban. A Magyar Művészetért Díjrendszer elnöke, immár 28 éve.

Olvastam az interneten, hogy a napokban megjelent egy regénye, rendkívül figyelemfelkeltő címmel: „Hazudj, s a bíró is megsegít”. Találó mondat, illetve jellemzés a mai igazság(talanság)szolgáltatásról. Szívesen készítenék vele egy interjút, ötlött fel bennem azonnal. Megkérdeztem tőle, és igent mondott. Úgy terveztük, személyesen találkozunk, mert a riporternek feltétlenül látnia kell beszélgető partnere arckifejezését, gesztusait. Aztán maradtunk az internet-interjú mellett. Jöttek-mentek köztünk a kérdések, válaszok. Munkamódszerére jellemző, hogy két kérdés között, ami nem túl hosszú idő, már küldte is a mindenre kiterjedő választ. Nem kínlódott, nem görcsölt: ami a szívén: a száján. Kertelés nélkül, egyenes közéleti emberként válaszolt.

– Minden tehetséges embernél felmerül az a Czeizel Endrétől származó kérdés, hogy az illető vajon a családjában piramis módjára felhalmozódó tudást örökségül kapta--e, vagy inkább gejzírszerűen, váratlanul hozott felszínre kiváló adottságokat. Persze olyan nem létezik, hogy valami a semmiből lesz. Meg azt sem lehet tudni, hogy mikortól számít valaki piramisalapozónak, amelyre építenek az utódok. Hogyan vélekedik minderről?

– Csak a valamiből lesz valami! Anyai kiskun ágon az őseim a homokból teremtettek életet. Apám, még ha csak a nemzet lámpása szintjén is, de tanítóként már értelmiséginek számított, az ő elődei katonáskodtak. Édesanyám igazi kicsattanó menyecske volt. Szorgalmasan elvégzett 6 osztályt, majd elment takarítólánynak egy gyógyszertárba. Nagyszüleim 2-2 osztályt végeztek, de nagyapámnak ez bőven elég volt, hogy az első világháborúban, Galíciában az oroszok ellen, és Isonzónál az olaszok ellen 4 évet harcoljon kiskereszttel a mellén, amit én aztán elcseréltem egy jó kis gumi csúzlira.

Amikor hetedikes voltam, és jöttem hazafelé az iskolából, útközben mindig találkoztunk édesanyámmal. Ő 35 évesen sietett a dolgozók esti iskolájába, a hetedik osztályba, az én előmelegített padomba. Akkor már a Magyar Posta megbecsült mindenese volt, kezelte a telefonközpontban a dugókat, amivel össze kell kapcsolni a beszélgetni kívánó partnereket. Hetedikes koromtól nyaranta én is ugyanott kaptam nyári munkát. És az érkező táviratokat is együtt téptük le a gépből. Sok pénzt kerestem a két kezemmel is. Gyermekkorom aranykor: Rákóczi hadnagya voltam, jól ment nekem mindvégig. Édesanyám aztán élete nagy részében a pénzfeladó pultnál ült. Majdnem postásnak szegődtem, de úgy döntöttem, hogy geológus leszek technikusi végzettséggel. A család anyagi helyzete nem engedte meg, hogy gimnáziumban lebzseljek. De! Nem vettek fel a technikumba, rajzból kudarcot vallot-

tam. Így maradt a lebzselés a félegyházi Petőfi Gimnáziumban, ahova korábban apám is járt, mikor még az – Klebelsberg Kunó iskolareformját alátámasztandó – tanítóképző volt. 1945-től néhány hónapig rendőrként ténykedett. Aztán B-listázták, mert kiderült, hogy az apja a 20-as, 30-as években csendőraltiszt volt. Őt is Gubcsi Lajosnak hívták, mint az apámat. A legnagyobb fiam első neve is Lajos, és a 40 évvel később született picinek is ez a második neve, Lél után Lajos. Nem én akartam így, hanem a feleségem. (Gyanítom, irántam és őseim iránti szeretetből.) Tehát apámat kirúgták 1946-ban, mikor a kommunisták átvették a belügyek irányítását a szovjetek javára. Apám nem bánta ezt, mert éppen be akarták vetni a Mecsek környéki svábok kitelepítésére, és azok felkutatására, akik a hegyek közt bújtak el. Apám ekkor lett belső ellenálló, az is maradt mindig. Egyszer az 50-es években fejbe kólintotta a párttitkárt, aki egyben tanács és téeszelnök is volt Fülöpjakabon – ahol születtem én is, testvéreim is –, és mit ad Isten: ekkor meg neki kellett a pécsi szénbányába menekülnie. Végül nem bántották. Ha ugyanis lehámozzuk a párttitkár rétegeit, akkor ez csak egy sima verekedésnek számított, és mint bányász, amnesztiát kapott.

Apám lett az ország legjobb tanyai tanítója a 40-es évek végétől. Ezt én állítom! Igaz, mást nem ismertem. Kéthárom évente mindig máshova helyezték. Vagy nagyon jó volt, aki mindenhol kellett, vagy nem bírták elviselni a keménységét. Én ezt az utóbbit vélem. Az előbbit meg tudom. De a tanácsi vezetést az előbbi nem érdekelte, ellenálló nem lehet jó.

Bennem és két öcsémben gyerekekként már kirobbant valami, az biztos. Gejzír módjára repültünk fel mindhárman, én különösen. De a gejzír nem a semmiből jön, hanem az évezredek óta fortyogó, rejtett ősi energiákból. Tűzből a Nap felé.

Azonos iskolába jártunk, mindhárman kitűnő eredménnyel. Attila öcsém kiemelkedő rajzkészséggel is rendelkezett, az ő útja volt a legbiztosabb. S mindhárman diplomát szereztünk, nagyon gyors és erős szakmai karrierrel. Mindaz a szorgalom, együttes gondolkodás és módszeres tett, amit a paraszt ősök sok száz éve összegyűjtöttek, az most keresett és talált egy más formát: a tanulást, aminek végeredménye az értelmiségi pálya. De én mindig csodáltam mindkét nagymamám végtelen intelligenciáját, holott csak két osztályt végeztek. Az értelmiségi pálya nem biztosíték semmire. Egyszerű emberekben lehet sokkal több érték, mint azokban, akik évente sok millió forintos külön járadékokat zsebelnek be például akadémikusi titulusukért, ami sokszor bandabunda, fajtabunda.

– Aki ismeri az írásait, könyveit, az tudja, hogy katonás vonal is van a családjában.

– Ezt mire érti?

– Például arra, hogy harcos típus, nem fogja be pörös száját, szólövedékeivel jól céloz, és eltalálja vitapartnereit, ha az indulat meg az érvei ezt kívánják.

– Ha minden pofont visszaadnék, amit kaptam, elkopna a tenyerem! Hagyom a hülyéket, rajtuk nem lehet segíteni: nem alkotnak, nem tesznek semmi közérdekűt, másokon csámcsognak. Ma is a nyakamban vannak, lerázom. Egyébként soha nem voltam katona. 1966 volt az utolsó évfolyam, amikor ha valakit arra az évre azonnal felvettek egyetemre, akkor nem hívták be, hanem elkezdhette a tanulást. Engem azonnal felvettek a Közgáz Nemzetközi Kapcsolatok Szakára. A Közgázon a történelem tanárunk az első szeminárium után azt mondta: „Olvastam a vitézlő Gubcsiakról a délvidéki csatákban, a török kiűzésében." Nagyon meglepődtem. Gyerekkoromtól láttam, hogy az öreg Gubcsi Lajos csendőrmúlttal a háta mögött nem járt valami jól. Gyakran átmentem hozzájuk Félegyházára. Kint ült a kapu előtt. Amikor messziről észrevett, gyorsan beosont. Nem értettem, hiszen más fut az unoka elé. Apám mesélte, hogy nagyapám el akarta kerülni, hogy meglássam: csikkért ül, hátha valamelyik ismerősnél lesz. Aztán úgy 2000 tájékán egy múzeumigazgató az írói találkozómon Félegyházán átnyújtott egy másolatot egy régi monográfiából, ami arról szólt, hogy a napóleoni háború idején egyik ősöm jászkun kapitány volt, részt vett a Győr alatti csatában. Töredékek a családról. De ezt kutatni nem volt türelmem soha.

– Jól beletrafáltam!

– Igen, csörgedezik bennem „kapitányvér". Győzni kell, persze nem lehet mindig. Van honnan bukni. De semmiképp sem lecsúszni!

– Rengeteg vidékről érkező értelmiségi beszámolt arról, hogy nehezen találta meg a helyét a fővárosban. Önnek milyenek voltak az első élményei a kisebbségi létről?

– Kollégiumba kerültem, ahol mindenki kicsi volt, de egymáshoz mértük magunkat. Eleinte a nagyszájú, pesti belvárosi banda-srácok esélyt se adtak, hogy mi is beszéljünk. Aztán a tanulmányi eredmények egy év alatt megfordították a helyzetet. Azóta hiszek az igazságban:

Küzdj érte, tegyél meg mindent érte, és akkor VAN. Egyébként fékezhetetlenséget hoztunk magunkkal a pusztáról, de itt alkalmazkodnunk kellett a társas etikett szabályaihoz. Tény, hogy nekünk csaknem egy generációnyi időt kell(ett) eltöltenünk az otthonaink felépítésére, míg a pestieknek, budaiaknak „adta a család, a kapcsolat", adta a kezükben szorongatott, kisajátított állam!

– De gondolom éppen ez az Alföldről hozott kiskun értelem és hajlam tette alkalmassá a nagy megmérettetésekre, hiszen a három fiú töretlenül jutott előre.

– Engem személy szerint tízszer is elsodort volna az áradás, ha hagyom. De nem hagyom! Nem fogom hagyni! És ebben az elhatározásban segít a sors. Látta, hogy képes vagyok megvívni a saját küzdelmeimet, akkor miért ne engedje, hogy győzzek?!

– Vagyis segíts magadon, az Isten is megsegít. És ebből adódik a kérdés, hogy az édesapja hogyan segítette, mire tanította?

– Arra, hogy Székelyföld!

– És az édesanyja?

– A szemem láttára dolgozott napi 16 órát. Mi meg vele. Erre!

– Ifjú korában beszéltek otthon politikáról? Irányítgatták, terelgették, hogy miként lehet előre jutni, vagy őszintén sorolták a visszásságokat?

– Soha nem beszéltünk politikáról. Apám szidta az akkor létező rendszert. Nagyapám a muszkákat emlegette. Akkor még nem tudtam, hogy ők lettek a kommunisták. Mesélt a taljánokról is. Nem tudhattam, hogy belőlük lett a kizsákmányoló ellenség. Tanácstalanságomban az igazságos Rákóczi fejedelemhez menekültem, és más magyar hősökhöz, tudván, hogy a hun az magyar. Apám példáiban gyakran szerepelt a „zsidó" szó is. Ha látta nap mint nap feltűnni ugyanazokat az okoskodó arcokat a tévében, mindig megkérdezte:

Miért mindig ezek vannak mindenhol, tudod-e, fiam? Aztán ugyanezt kérdezgette tőlem, amikor már én magam is rádiós, tévés voltam, befutott ember. Elszörnyedtem azoktól az

apám állította képtelenségektől, hogy hány agyonsztárolt ismert ember volt az 50-es években a Rákosi rendszer erőszakszervezetének tagja. De úgy véltem, hogy ez csak apám háborgása. Aztán sokkal később rájöttem, hogy héj, gyerekek, van mit tanulni az apátoktól.

– Érdekes, engem is hasonló benyomások értek. Anyám Kolozsváron az apácákhoz járt polgáriba. Mindig emlegette, hogy karácsonykor a gyárosok és bankárok gyerekei, külön vettek értékes ajándékot az osztályfőnöknőnek, mondván az ottani szegény kisebbségnek, hogy ti vagytok a gallyak, mi az ágak. Önnek milyen ambíciói voltak? Mit gondolt, mi viszi előrébb a világban: a szolgálatkészség, a lázadás, a stréberség, az alázat?

– Nem is tudtam arról, hogy ambíció! Viszont végig kitűnő tanuló voltam. Ez stréberség? Aligha. Soha nem adtam fel. Ha megvertek valamiben, kétszer jobban teljesítettem utána. Sokat követeltem másoktól, magamtól sokkal többet.

– A nemzetközi kapcsolatok szakra nem vettek fel csak azért valakit, mert kitűnő tanuló volt, politikai megbízhatóság is kellett hozzá...!

– Maximális pontszámmal kerültem be, és nyilván az is segített, hogy szegény gyereknek számítottam. Akkorra a szüleim elváltak, anyám második férje, a bennünket nevelő nagyszerű ember – nem akartuk apánknak szólítani az élő, valóságos személy helyén, így a Zoli tata megszólítást kapta – lakatos és villanyszerelő volt a vasútnál. Kevés olyan gyerek lehetett, aki a kitűnő mellé még szociálisan is megfelelt, ezért nem volt kérdéses a felvételem. Persze, csak azt követően, hogy megtörtént. Mindaddig kizártnak tartottam. Egyetemi tanulmányaim végén marxistának, dialektikus materialistának gondoltam magam. És örültem, mikor a tanulmányaim végén felvettek a pártba. Aztán a pályaválasztásnál kiderült, amikor jelentkeztem a Külügyminisztériumba, hogy se a tagkönyv, se a kitűnő nem számított. Szolgát kerestek. Én meg nem fogadtam el a felajánlott perspektívát, Ázsiát. Mondták, hogy jó, utoljára járt erre.

– És a vallásról mire tanították?

– Ember!

– A kunoknál felnőni vallás nélkül?!

– Apám nem hitt Istenben, még kevésbé a papoknak. Ellenezte, hogy anyám szigorúan és következetesen vallásosnak nevel bennünket a gyónástól a vasárnapi áldozásig és a bérmálkozásig. Mindez addig terjedt, hogy később anyósommal együtt titokban megkeresztelteték a 70-es években született gyerekeimet is. Apám erőtlen maradt a vitában, mert nagyszülői segédlettel anyám legyőzte. Nagymamámtól mindig kaptunk 1-2 forintot a titkos tartalékából, ha misére mentünk. Apám pedig vasárnap délelőttönként beült fröccsözni a kocsmába részint bosszúból, részint mert szomjas típus volt. Bele is fáradtak a viszályba, és szerintem a válásuk egyik konkrét oka is ez volt. Amikor azután 16 évesen önálló döntést hozhattunk, spontánul apánk mellett ateisták lettünk a testvéreimmel. Én azért, mert soha nem hittem Istenben, bár a rendet, amelyet egy magasrendű intelligencia igazgat, jónak tartom. A szülők kemény vitája vagy eltöri a gyerekek életét, vagy megedzi. Mi szerencsések voltunk. Apánktól örököltük a nagyvonalúságot, anyánktól – aki a klasszikus kun anya tulajdonságait hordozta – a kitartást. A 2002-2011 között született gyerekeinket egy egészen más gondolkodásmód alapján már az én kezdeményezésemre kereszteltettük meg.

– A szituációt ismerem. Apám, mint állomásfőnök és a párt kiválasztottja, hivatalból sem tehette be a lábát a templomba. Anyám az esetleges pofonokat is vállalva, kiszöktetett a nagypénteki, vasárnapi misékre, az összes létező hittan órára, és mindent alárendelt az egyháznak. Amikor már senki nem kényszerített templomba, keresni kezdtem Istent. Önben nem ébredt fel később a vágy Isten iránt?

– De, igen. Egyrészt sokszor éreztem, hogy a sorsomat irányítja és megvéd valami, ami több mint én. Másrészt, ha hálát akartam mondani, vagy éppen súlyos helyzetben védelmet kértem, nem volt kinek, kitől. Üresség̈et éreztem. Megkérdeztem magamtól: nem kellene mégis vallásosnak lenned? És akkor pontosan tudtam, hogy ilyen nincs. Ez nem elhatározás kérdése. Nem úgy van, hogy „kellene egy kis segítség, visszatérek hozzád, Uram!” Ez képtelenség!

Akik ezt teszik ateista múltjuk után, azok hazudnak. Ez nem lehet divat dolga! S így vélekedem a mai politikai vezetőinkről is. Vagy netán tán megvilágosodtak?! Én az emberiségben hiszek. Az egyes konkrét „emberben” azonban már nem. És ez csak az elmúlt fél, egy évtizedben alakult így. Azelőtt kapásból hittem mindenkinek, mindenkiben. De utóbb számtalan ócska, hazug gazembert láttam – s köztük annyi alját ott „fönt”! Annyian vertek át lent és fent, belehazudva a szemembe megállás nélkül, hogy nekik, bennük biztosan nem hiszek.

– Negyvenéves volt, amikor találkoztunk. Életöröm és hit sugárzott önből. Most mintha feladta volna a harcokat. Úgy látszik, nekünk, akik ugyanabban a korszakban szocializálódtunk, ez a közös sorunk: hit majd kiábrándultság. Pedig fordítva kellene lennie, hiszen eljött az áhított demokrácia. Minket, a rendszerváltás törzsgárdatagjait, alaposan megforgattak a kiszámíthatatlan történések.

– Szó sincs a küzdelmek feladásáról. Ez a viszonyulásról szól! Ha volna bennem apám haragvó természetéből, visszaadnám minden ellenfelemnek egy szálig, amit tőlük „kaptam". De inkább az iróniát örököltem tőle. Én is, és minden gyerekem. Ebben jók vagyunk. Derűsen kinevetni a hülyéket! S hogy mégse legyek ennyire kényelmes: kialakult bennem, hogy aki gaz, azt egyszerűen otthagyom. Mintha nem is lenne. Ő nekem nem ember, csak az emberiség egy darabja. Ciao. A kérdés második felére válaszolva, egyértelműen állítom, hogy a rendszerváltás még nem történt meg. Az előzőhöz képest egy másik utat járunk. Most az állam helyett mások a tulajdonosok. Jómagam SOHA nem voltam hajlandó privatizálni, még egy gyufaszálat sem. Undorodom attól, amikor a mását elveszik. S hogy elvehessék, ráadásul, mint megmentők, segédkeznek abban, hogy előtte tönkremenjen, értékét veszítse, s akkor jönnek ők. Előtte hozzájuk folyt be az a pénz, ami a privatizálandó cég „vesztesége" lett, s az így magukhoz csatornázott pénzből, meg az állam által ingyen vagy kedvezményesen nekik nyújtott forrásokból megvették azt az üzemet, szállodát, bankot, szolgáltatást, láncolatot, amit előtte kifosztottak. Mert ne tévedjünk: nem a sajátjukból vették. Nem is volt nekik. De ha volt, soha nem akarták elkölteni olyasmire – privatizálásra –, amit trükkökkel is megszerezhettek. A több évezredes „nemzetközileg alkalmazott" módszertan így lett az új magyar tőkések vezérfonala. Összenő, ami összetartozik. SOHA nem voltam hajlandó külföldi urakat szolgálni, utasításaikra kizsigerelni magyar honfitársaimat. S kívánom, íme, nektek is, menedzser néven tobzódó szolgáknak: fosszon ki benneteket mielőbb valaki más minden javatokból, amit így szereztetek, ti, töketlen tőkések, magyarnak klónozott gazemberek. A kép persze differenciáltabb. Piti kis rablóbandák, nagy, mocskos rablómaffiák, és természetes emberi, társadalmi szerveződési törekvések, bátor vállalkozói kezdeményezések bizonytalan keveréke ez itt még. Nem azokról beszélek, akik saját szakmájukban, tudásukkal, tehetségükkel, magyar kollégáikkal együtt a semmiből létrehoztak valami virágzó és fontos teljesítményt. Bár csak lennének minél többen, hogy kiválóságukból mindenki megtanulhassa, mi a felemelkedés tisztességes útja. Remélem, lesz egyszer annyi szerencsénk, hogy az utóbbi győz. Magától nem, mert a gazság mindig erősebb, mint az igazság. A gaz és a gyom elfojtja a pázsitot. Csak akkor lesz jobb, ha vala-

mennyien együtt kiizzadjuk és kiszenvedjük magunkból a jobb megoldásokat, és kapáljuk évente többször is gazt, mert akkor elsatnyul. A tarack a fő ellenségeim egyike. Oda is vágok neki. Az állami tulajdont ezzel együtt sem siratom, természetellenes volt, és a visszaélés ezer forrását kínálta azoknak, akik azt mondhatták, hogy ők az állam. Nem hat meg a sokpártrendszer mai formája sem, mert a pártok nem csak a váltás, hanem a hatalomszerzési nagyzolás és zsugoriság, valamint az anyagi korrupció ágyai is, és sokan fekszenek benne egymás alatt-fölött, mellett. Így lett sok pénzügyi hímringyó.

– Nagyon egyértelmű, summás vélemény, amit háromnegyed országnyian hangoztatunk, de ha ön mondja, akkor erre felkapja az ember a fejét, hogy „fönt az alja”!

– Rövidítve és összevonva: falja. Felfalja, zabálja, ami elé kerül, s ha nincs, megszerzi. Falja, falka. Nem mindenki alja ott fönt, mint ahogyan nem mindenki „teteje” ott lenn! De kiderül mindig, ki mi.

– Miért éppen a Magyar Ifjúság? Miért nem a nagypolitika, a diplomácia világa?

– A 80-as években bármit választhattam volna. Konkrét ajánlatokat kaptam minden évben: nemzetközi kapcsolatok tanszék vezetése a Közgázon, intézeti igazgató, nagyköveti poszt. Grósz Károly államtitkári beosztást ajánlott, volt idő, mikor a legfőbb vezetők 90 százaléka megegyezett abban, hogy én legyek a tévé elnöke. Hívtak Kiskunfélegyháza tanácselnökének és Bács-Kiskun megye vezetőjének. Persze a rágcsálók, az ismeretlen és a sunyi hóhérok mindig belendültek a sajtómocskokkal kiegészülve. Vagy éppen én mondtam világos nemet, mert már nagyon ki akartam válni a terhelő és gátlástalan hierarchiákból. S hogy a Magyar Ifjúságra miért mondtam igent? Ráadásul nem is akárhonnan?

A válasz két részből áll: Fejti György, a KISZ akkori első titkára biztosított arról – és szavát tartotta is, amíg tehette –, hogy ez a lap tényleg magyar lehet, és tényleg az ifjúságé, a neve szerint. Másrészt Aczél György és csapata be akart keríteni az akadémiai igazgatói székben – megvolt és ma is megvan az ilyesminek a módja –, és a KISZ KB, mint egy százfős, sok esetben független fiatal szakemberekből álló testület megadta az esélyt az ellenállásra Aczélékkal szemben. Így is történt. Jobb volt ezekkel a fiatal emberekkel, mint a kompromisszumokban felnőtt aggastyánokkal.

– Tehát az 1970-80-as években a csúcsra jutott: A média szem előtt lévő, egyik királya lett. Milyen volt az a „hatalom”, amit birtokolt? Miként cselekedett, ha az előbb említett kultúrpápa, Aczél, vagy valaki még feljebbről utasította? Elfogadta, esetleg ellenérvekkel próbálkozott, vagy használta az ügyes kun lavírozást: egyensúlyozást a borotvaélen? Vagy egyszerűen csak tudta, mit várnak öntől, nem kellett utasítani, mivel abszolút megbízhatónak tartották? Mennyiben cenzúrázták?

– Mindig a csúcson voltam, ha ez nem bántó. A gimiben, az egyetemen, rádiós majd tévés szerkesztőként, kommentátorként, fiatalon doktorált majd kandidált emberként, sokak által szeretett KISZ-titkárként. Nem számoltam, kik voltak, akik nem szerettek, mert csak azokat láttam, akik igen. Ezzel ma is így vagyok. Hatalmam soha nem volt apparátusi értelemben, ezt vagy a tanulásom, a munkám adta, vagy a megválasztott helyzetem. Egyik választásra sem jelentkeztem, mindegyikre – a szó szoros értelmében – kétszer-háromszor kértek fel, s mikor láttam, hogy a legfőbb dolog, a bizalom áll mögötte, igent mondtam. Más kérdés, hogy tudok-e élni a rám bízott hatalommal. Egyrészt igen, mert sok mindent meg tudok valósítani, leginkább olyasmit, amit más még nem próbált, vagy nem tudott. Szeretem nulláról kezdeni, ez mozgat meg elemi erővel. Másrészt nem tudok élni vele, mert én eleve mindenkiben megbízom, ezért nem bástyázom körül magamat fúrás ellen. Ha ilyen van, általában védtelenül ér. De teljesen ez sem igaz. Akkor már régen százszor is bukott lennék, s valójában soha nem voltam az. Mert amit elvégeztem, az az enyém maradt: bennem mindig mindent kibíró bástya volt. A munkában hiszek elsősorban. Másodsorban a velem együttműködő emberekben –családom, kipróbált barátaim –, harmadrészt egy elvont igazságban: az egyensúly igazában. A rosszból rossz terem, a jóból jó. S aki most örül, mert „győztes” bármi áron, bömbölni és acsarkodni fog vesztesként, pedig csak az örök egyensúly keresi önmagát. És akit megbuktattak munkájában önkényes, erőszakos barmok, ne féljen, végezze tovább, bármi is az: saját magát építi.

– A hatalom eszközeivel sokféleképpen lehet bánni. Egy pozitív példa: Megy az ember az erdőben. Mozog valami. Fogja a puskát, céloz. Közelebb megy, céloz, közelebb megy, ráteszi az ujját a ravaszra, közelebb megy, és látja, hogy a testvére. Ezért az embernek álláspontot, látásmódot is váltania kell...

– Kapjon magához minden idióta, aki nem veszi a fáradságot, hogy megismerjen másokat, hanem inkább kirekeszteni akar, mert rühelli, hogy másnak jut a hely. Az ilyen a feje helyén

egy nagy büdös bilit hord!A normális ember nem úgy él, hogy én marxista vagyok, én meg liberális, jobb és baloldali, konzervatív vagy demokrata. Mindig, gyerekkoromtól, mióta levegőt veszek egy dolgot éltem meg biztosan: magyar voltam, egészen világosan és hitvallottan magyar! Úgy, ahogyan azt a legnemesebben értelmezzük! És ez nem hatalom kérdése.

– Rengeteg konfliktusa volt – olvasni is legalább egy tucatról az interneten –, mert nem tud megalkudni, és ha kell, végtelenségig feszíti a húrt. Hogyan viseli a szinte állandósult ütközéseket?

– Ez nem igaz, szívesen élek békében és szívesen kötök békét, kompromisszumot, ha van miről és kivel. A konfliktusokat jobb volna kikerülni, de van, amikor ez nem megy. Terem magától és tőlem is. Az a kérdés, merjük-e vállalni. Vannak egyrészt potenciális ellenfeleim, és ellenséggé vált egyéb névtelen senkik, akik legszívesebben elgázolnának. S teszik is. Ők veszélyesek, nem érzem előre az ördögszagukat, nem számítok a támadásaikra. Pedig bűzlenek. Másoknak kihúzandó szálka vagyok, nem közéjük való. Ők elszigetelnének, tették is sokszor. Ez kezelhetőbb helyzet. Azért az, mert nem olyan gyorsak, mint én. S míg a szigetelőszalaggal kínlódnak, egyeztetnek, méricskélnek, már régen más feladaton dolgozom. Megfogtak!? Meg bizony, csak nem vagyok ott. Harmadrészt képes vagyok azonnal és radikálisan ki-és megválni, ha már értelmetlen a dolog. Ez volt a szerencsém a 88-89-90-es hatalomváltással is. Igen sokan ki akartak rekeszteni, ha lehet, megsemmisíteni. Sikerült. S ekkor tették a legjobbat velem. Azt a szemétséget, ami „rendszerváltás” címen történik itt negyed százada, én két napig sem tudtam volna velük együtt csinálni. Távol maradtam az egésztől, idegesen, frusztráltan, de távol, a saját dolgomba mélyedve. S mikor 2010-ben munkát vállaltam a HM Zrínyi Média Kft. igazgatójaként az „állam kereteiben” 21 év után először és ismét, azonnal kiderült mindhárom összefüggés: jöttek az ördögszagú hóhérok, az elszigetelők és „szigeteltek”, én pedig kiváltam közülük ismét. S mint 1970-ben a Külüggyel, ugyanúgy nagy szerencsémre 1989-ben a rendszertől megtörtént az elszakadás az önálló út érdekében, főként a belülről fakadó késztetés hatására. Nem tudtam, és most sem szeretnék azok közé tartozni, akik bármely oldalról hívtak, hogy jöjjek (velük). Viszont boldog vagyok úgy és olyannak, amilyen életemben lehetek: szuverén, autonóm és emberi. Tévedés, hogy 1990 előtt rabok voltak, most meg szabadok. Volt mindig mindkettő, egyszerre. Aki nem akart és nem tudott rab lenni 1990 előtt, az nem volt az, s ha megküzdött érte, szabad volt. És egy petákot nem fizetnék ma egy-egy hatalomba betáblázott akármilyen magas rangú vezető szabadságáért sem. Szolgának lesz majd jó, az is volt.

– Ezzel a válaszával kapásból megcáfolta azt a Megyesi Gusztáv újságírótól származó állítást, hogy ön örök túlélő, most éppen Orbán oldalán.

–Egyszer önkényesen azt adták egy napilapban az interjúm címének, hogy „Gubcsi Lajos példaképe Orbán Viktor". Képtelenség, de ez a média! Az interjúban a riporter megkérdezte, van-e példaképem. Azt válaszoltam, hogy a ma élők között nincs. Az én példaképem Rákóczi Ferenc, a fejedelem – és elmondtam, miért. Ebből lett az a cím, hogy GL példaképe OV. Az RTL-ben a Heti Hetes már azon háborgott a cikk alapján – amelyet el sem olvastak, csak a címét –, hogy micsoda szervilizmus: Gubcsi Orbánt nevezi példaképének, nyilván nyali. Megyesi Gusztáv ragyogó tollú újságíró, joga van személyes megállapításokat tenni. 30 éve nem láttuk egymást, információi ott megragadtak. Ha nem így lenne, tudná, hogy 1988 vége és 2010 tavasza között nem támogattam egyetlen rendszert sem, beleértve az Antall-kormányt, Horn rablógárdáját, Medgyessy elvetélését és Gyurcsány iszonyú károkozását, Bajnai cinizmusát. 2002-2010 között kifejezetten ellenségként néztem az akkori kormányzásra, ők is rám. Orbán Viktor 2010-ben elkezdett tevékenységét – itt is inkább őt, mint kormányát – tartottam fontosnak. Az ellenzék kimagasló vezére volt, hadvezér. Nem automatikusan, még kevésbé mások kegyéből, hanem saját erőfeszítéseim következtében vagyok „örök túlélő". Ha belém taposnak itt, amott már régóta aktív és eredményes vagyok. És leegyszerűsítés, hogy én Orbán Viktor oldalán állok. Én a magyar nemzeti politizálás oldalán veszek levegőt, azért teszek egész életemben. Orbán Viktor politikáját e tekintetben azóta és addig támogatom, amíg ez megfelel a Kárpát-medencében élő magyarság érdekeinek. Nem kérdés, hogy a második világháború óta ő az első, aki tehet ennek érdekében. Antall József csak megpróbálta ezt, mások pedig meghazudtolták magyarságu(n)kat. Sok mindenben nem fogadom el a mai kormányzást, az állami korrupció elterjedésében egészen biztosan kemény kritikusa vagyok – két könyvem is megjelent az elmúlt egy hónapban: „Jut eszembe" és „Hazudj, s a bíró is megsegít". Ezekben tetten érhető az álláspontom az aktuális közéletet illetően. Orbán Viktor korszaka minden hibájával is rendelkezik egy óriási előnnyel elődeihez képest: megteremtette a magyar állam működőképességét.

– Utalt a magyarság érdekére a Kárpát-medencében. Mindenki ezt szajkózza.

– Van ennek világos mércéje, ne legyen kérdéses! És a magyarság itt e térségben ennek alapján fogja megítélni a teljesítményt. Az érdek: a virágzás és az egység. A többi porhintés, egy szellő is kifújja.

– Egyszer megkérdeztem Mága Zoltánt, hogy voltak-e kudarcok, ellenlábasok az életében. Rám küldte Ruttner Györgyöt. Remélem, hogy öntől szabad ilyet kérdezni. Meg egyébként Ruttner Györgyöt már nem is tudná mozgósítani.

– Világosan és felsorolásszerű pontossággal válaszolok. Első ellenlábasom a félegyházi városi KISZ-vezetés, és hatásukra a KISZ-vezető tanárunk volt, akik egyetlen perc alatt leváltottak, minden jog nélkül, azért, mert követeltem egy fórumon a diák önkormányzatot, úgy, ahogyan ezt én értelmeztem. Érzékeny tinédzser létemre sírtam, amikor megszégyenítő módon váratlanul és brutálisan közölték velem a gimnáziumban a társaim előtt a döntést. A második ellenlábas kör: a budapesti elitfiúk, mint mondtam már, belvárosi bandák, apparátus-fiak, akiknek nem tetszett a térvesztés, amelyet az első év után elszenvedtek gyengécske tanulmányi eredményeikkel. Pedig hát: tetszettek volna tanulni. A harmadik kör ennek szerves folytatása: Már kandidátus voltam, népszerű tévés, könyvem jelent meg, amikor – nyilván, mert ki akartak bekkelni – azokból a bizonyos belterjes körökből való figurák a médiájukkal, azt kezdték terjeszteni, hogy mindenáron be akarok kerülni az MSZMP KB apparátusába. Hú... aztán nehogy így lehessen, belekezdtek mindenféle, összehangolt hazugságot terjeszteni a „városban" rólam. Van itt Budapesten egy hatalmas, titkos hazugsággyár, összeszőtt tagsággal, amely soha nem vall színt kifelé – egymásról persze pontosan tudják, kik ők, és azt, hogy mindezt miért. A hatalom betegei, csak akkor valakik, ha a kezükben szorongatják, pedig valójában piti kis köröcskék a magyar társadalom egészében. De a hatalom megfertőzi azt, aki nélküle semmi. Így lettem én akkor először a nagyobb nyilvánosság előtt is gazember. A hír igaz, mondaná a Jereváni Rádió..., mert az ellenkezője történt. Annyi igaz belőle, hogy Grósz Károly, a KB sajtóosztály vezetője tényleg hívott oda. DE – bár nem illett, nem volt szokás, sőt, nem is lehetett – én nagy tisztelettel NEMET mondtam, és azt kértem, maradhassak a tévénél. Azt mondta Grósz, OK, semmi gond. Ettől ijedtek meg. Nem is akárkik! A pesti szarrágás nagymenői. Jaj! Nehogy más is! Gubcsi?! Antiszemita-gyanús! A negyedik kör az Akadémiai Kiadó igazgatása körül történt, körülbelül hasonló módon: nem akarták, hogy sikeres legyek, és az egész az én kezemben összpontosuljon tartósan..., de valójában már én sem. S bár nem akarták: a kezemben összpontosult, mert az akadémia közvetlen vezetése így látta helyesnek. Én pedig láttam az egészben Aczélt és bandáját, és hamarosan elmentem onnan, dolgozni a magyar ifjúságért a róla elnevezett lapban, a magyar akadémiai öregek helyett. Az ötödik ártó kör életemben: a

KISZ KB titkárai közül többen is. Amikor az előbb KISZ KB-ról beszéltem, azzal egy 100 fős választott testületre gondoltam, képviselőkre az egész országból, minden rétegből, jó srácok, lányok köztük garmadával. Fölöttük uralkodott a „KB Titkárság”! Volt közöttük néhány piti, de magát központi nagy embernek tartó, elvetemült hatalommániás KB titkár. Ők a kezdetektől ki akartak iktatni, s még a harcokat követő távozásom után is évekig.

Ugyanaz a daragép, amit fentebb említettem. A hatodik lincselés: a rendszerváltást az én eltakarításomra is igyekeztek kihasználni néhányan, gondolom személyes bosszúvágyaktól hajtva. Majd elszámolnak az Uruk előtt, ha szóba áll velük. Ők már nem válogattak: rám uszították az egész szennymédiát – ami egyenlő velük. Hetedikként említem, amikor 2011-ben a HM Zrínyi Média Kft.-ből likvidáltak. Írtam erről HAZUDJ, S A BÍRÓ IS MEGSEGÍT címmel egy könyvet, most jelent meg. Ez egy kegyetlen bandaszellem tükre. De ha már az elhunyt Aczél Györgyöt „mertem" nevesíteni, merjem őket is: ők a Simicska-birodalom fizetett médiumvilága, a Magyar Nemzet - Hír Tv - Lánchíd Rádió éppen most leköszönt vezető bandahada. Könyörtelen alávalók (ez nem becsmérlés és nem jelző, hanem helymeghatározás szakszerűen: Simicska testrészei alá valók), és ebben a Gubcsi-ellenes leszámolásban együtt léptek a „baloldallal" és a netes szennysajtó csatornavitézeivel. De ha már nevesítünk: kellett ehhez egy felügyelő honvédelmi, honvédelmi miniszter is, Hende Csaba, akit hívtak, és megérkezett, vagy magától jött. Nélküle a sakálok csak üvöltözhettek, de nem lakmározhattak volna.

– Tetszik a könyv címe, sokat mondó, sokat mond a mai igazság(talanság)szolgáltatásról! (Én is lobogtatok egy ilyen feliratú zászlót!) Nem tudom milyen lesz a fogadtatása, de akiket érint, és elolvassák, azok között bizonyára nagy port ver fel. Miért tartotta fontosnak ezt megírni? E nélkül feledésbe ment volna az egész, mint más hasonló ügy.

– Mert Hende hazudott a szemembe. Azt ígérte: ha lemondok, más munkát és jövedelmet biztosít. Én lemondtam. Ő meg hallgatott és elbújt, hogy az adott szavát ne kelljen tartania. Becsapta a családomat. És közben rajtam maradt a bélyeg: – aha, aha, biztosan nagy gazság lehetett ott, ha le kellett mondanom! Azért írtam meg, hogy a gyermekeim nyugodtan viseljék a nevüket. 15 év múlva ne vághassák a fejükhöz: apád közpénzből adta ki a könyveit, s a családotok állami céget söpört maga alá. És tartoztam a magyar közéletnek is a tényekkel. A HM Zrínyi Kft. igazgatói posztjából átveréssel így rúgott ki Hende Csaba „felmondásom formájában". A hazugság diadala! Egy miniszter részéről...?! Ezek után rögtön hozzáláttam a történet megírásához, később kiegészítve az akkor már folyamatban lévő perekkel, amelyek büntetőjogi feljelentéseim kapcsán indultak a rágalmazókkal szemben. A perek 2014-ig elhúzódtak, a kéziratot akkor zártam le. Idén március 15én megjelent. Tehát a nemzeti ünnepünk mellé idézem a másik márciust, március idusát, a ledöfött Caesar felkiáltását: „Te is, fiam, Brutális?!" Könyvem lejegyzi a folyamatot, melynek végén az Index és Magyar Nemzetszintű hazugsággyárra azt mondja a bíró: a rágalom csupán bátor

oknyomozás, tényfeltárás, vélemény. S akkor kezet fognak: az elmebeteg ballib múlt, a gátlástalan jobbik jövő, s a szentesítő hatalom. Egymás nélkül nem léteznek. Széttéphet-e valakit egy székében ücsörgő, s onnan fogait villogtató médiasakál? Széttéphet! Büntetlenül? Úgy van!

– Egy régi Népszabadságos kollégája azt súgta a fülembe, hogy ön hírszerző tiszt volt.

– Nekem ők nem a kollégáim, hanem...! Legalább 25-30 éve ellenségnek tekintenek, és persze egy idő után, mióta ez olyan heves és kiszámított részükről, ez már joggal kölcsönös. Igen, ellenségként szálltak rám már a 80-as évek végén. Hazudtak, ahogyan tudtak. Hírszerző tiszt voltam?! Lehet, hogy összekevernek a 2000-ben elhunyt öcsémmel, aki főhivatásában volt hírszerző tiszt, ezt ma már nem titok. Akkor persze az volt, én sem tudhattam róla, és nem is tudtam. Nem rám tartozott, és nyilván tudta, hogy miért nem osztotta meg velem. Látatlanban azt mondom erről az informátoráról, hogy ő és hasonló társai 1984-ben besúgtak a KGB magyar kapcsolatának. 1986 áprilisában pedig a köztudottan III/III-as személyzeti főnökön keresztül feljelentést tettek a kollégáik ellen. Az egyik pedig hármas ügynök volt, egyszerre itthon, valamint Izrael és az USA megbízására. Ami viszont tény: velem együtt mindenki, aki nemzetközi kapcsolatokban dolgozott, aki tehát érintkezett a külfölddel, az „írt", „jelentett" erről valakinek a megbízásából. Erre utaltam egyik könyvemben, amikor a D 209-es ügynökről, az akkor már miniszterelnök Medgyessy Péterről foglaltam állást. Hogy mit „írt mindenki" és valaki és bárki, az nyilván sok mindentől függött. Én például a fontosabb nyugat-európai vagy amerikai utam után titkos elemzést írtam a Honvédelmi Minisztérium „beszervezésében" arról...

– Nem Belügyminisztériumot akart mondani?

– Nem! Mint mondtam, mondom tehát világosan: a HM. Soha semmi közöm nem volt a Belügyhöz. Szóval elemzéseket írtam: az adott országban, hogyan látom az éppen esedékes választásokat, a gazdasági helyzetet, kapcsolataikat Magyarországgal. Az első voltam szerintem, aki 1980 májusában az USA-ból egy hónap után hazatérve leírtam – titkos jelentésben –, hogy Ronald Reagan lesz valószínűleg az USA következő elnöke novemberben. Ekkor a keleti blokkban még mindenki, mint cowboy-színészen vihogott rajta. Megvolt az útja, hogy az ilyen jelentéseket, elemzéseket ki kérte a HM-ből tőlem előre, és kinek adtam oda utána. És én is kerültem olyan helyzetbe külpolitikai újságíróként, hogy valakik leültek

velem szigorúan titokban beszélgetni – erre is utaltam már az egyik könyvemben –, és felajánlották, hogy legyek a HM titkos tisztje, magas második fizetéssel, és természetesen civil munkám megtartásával. Üzenem az ön által szóba hozott kollégáknak, akik emlegetnek (bár nagy ívben teszek az ilyenekre, ők ezt pontosan tudják), hogy igen, megpróbálkoztak az ajánlattal, hogy titkosított tiszt legyek. És NEMET mondtam. Aztán azt javasolták, hogy gondolkodjak rajta. Gondolkodtam. Visszamentem és ismét nemet mondtam. Ezt megértették, elfogadták, és soha többé nem hozták szóba. Lehetett „Nem”-et mondani, ha volt hozzá erőd, vagy ha le tudtál mondani az ezzel járó előnyökről. Nemet mondtam. Igaz, ez azt jelentette, hogy soha nem lehettem külföldi tudósító, ami a szakma fő dicsősége. Na és? Ugyanígy mondtam NEMET a Külügyben 1970-ben, és mi lett? Szerencse, üdvözülés! Elfogadták. Közölték, hogy a Külügybe többé nem... Így vett a pályám egy olyan, éppen nekem való fordulatot, amit magam ki sem tudtam volna találni, pedig kézenfekvő volt: bürokrata, csinovnyik helyett legyek rádiós, tévés újságíró. Semmi gond nem lett belőle. A későbbi, 2002-2004 közötti miniszterelnököt, Medgyessyt is felkérték, gondolom a 70-es években, hogy legyen titkos tiszt. Ő viszont igent mondott. Aztán a rendszerváltás után kormányfő lett. Hányan mondtak még Igent, ki tudja? És hányan mondtak nemet, azt tudja valaki? Az ilyen hivatkozásokat, hogy „azt mondta valaki”, meg sem hallom. Mint ahogyan soha nem néztem meg a levéltárban, hogy rám ki köpött, engem ki súgott be. Aki sárral dobálózik, sáros lesz. Ezek a „kollégák”, névtelen senkik hogyan lehetnek „források”? Lehet, hogy ők maguk voltak besúgók, önkéntesen, vagy önkényesen kiválasztva. A suttogó kinyírás, mint a magyar eszköz lényege: „azt mondják róla...” Van egy belterjes kör, amelynek ez a kenyere, sutyorgó gazemberek. Próbálnád meg ezt a módszert Székelyföldön, lehet, hogy valakinek a kése a hátadban landolna. Aztán egy idő után, a 80-as évek elején elkerültem a nemzetközi világból. A Magyar Ifjúságnak pedig már semmi köze nem volt a nyugathoz, ezért én is érdektelenné váltam. Nem kértek többé semmi írást, elemzést, és mert már nem utaztam, fölöslegessé váltam. Közölték hivatalosan, hogy most már nem keresnek többé, megszűntem számukra. Más kérdés, hogy a politikai vagy belügyi rendszer később tételesen a nyakamba ültetett egy álcázott III/III-as titkos besúgót, egy szörnyet. Nekem kellett kiderítenem, hogy a nyakamban van. Ahhoz, hogy levegyék, bírósággal kellett fenyegetőznöm. Nem a besúgói státusz miatt – az törvényes volt –, hanem mert az illető egy piti kis tolvaj, csaló volt, hamisított aláírást és okiratot. El is ítélték.

– Bár már áttételesen többször is megfogalmazta, konkrétan kérdezem a véleményét a mai magyar médiáról.

– A nemzet ép lelke iránt érzett örök felelősségem nem engedi, hogy elhallgassam: az elmúlt három évtizedben alapvetően a politika felelőssége, hogy ilyenné válhatott a sajtó. Az egyes politikusok személyesen, és pártjaik mindig úgy vélték, hogy majd ha a sajtót segítségül hívják, és közben gátlástalanul kiszolgálják annak érdekében, hogy segítse legyőzni, megsemmisíteni az ő (gazdasági, politikai) ellenfelüket, akkor rendben lesznek a dolgok. De ettől rendetlenek lesznek és lettek a dolgok. A politikusi gátlástalanság ugyanazt szüli a másik oldalon is. Ha a sajtó ki és felbérelhető mindenkiért és mindenki ellen, akkor holnap kiüti mai megbízóját. A végén túl sok hulla, és túl sok egymás ellen acsarkodó kutya lesz a placcon, a sajtó pedig kitalálja és kitálalja, hogy ő a negyedik hatalmi ág. Ugyan már!? És közben milyen is ez a magyar sajtó összes színében?! Ki-ki mondja el magának. Erkölcstelen! – én ezt mondom.

– Nem volt szűkmarkú a Teremtő, amikor a külső adottságairól döntött. Számított az előmenetelében, hogy impozáns a megjelenése? Vagyis voltak-e olyan női kollégák, felettesek, akiknél sokat nyomott a latban, hogy elnyerte a tetszésüket? Illetve szerepet játszhatott-e a rengeteg ellenségességben, hogy a férfiak összevetették magukat önnel, és alulmaradtak?

– Mindig sokkal jobban szerettem vagy tiszteltem a nőket, a nőimet, semmint, hogy bármilyen értelemben is eszköznek tekintettem volna őket. Ezt értse a legegyértelműbben! Nem, soha nem fordulhatott elő, hogy a barátságunkért cserébe segíteniük kellett volna. Hiszen ennél sokkal többet adtak: saját magukat. Hogy a mai bosszúállók között van-e valamilyen régi riválisa, aki most így törleszt? Előbb-utóbb bele fog halni saját savanyú bosszújába. Én tiszta vagyok: mindig magamat adtam, s cserébe mindig a nőt magát kaptam.

– Mit tart a legfontosabbnak az életében?

– Örökös szerelmetes gyermekeimet. Öt fiam és két lányom van, továbbá egy mesebeli kislányunk, Lelle, aki elhunyt. Felneveltem két gyámolt gyermekemet is. 10 gyerek sorsát bízta rám az élet. Páratlan kegy, nagyszerű dolog, hogy megkaphattam. És ide tartozik az eszmei gyermek, a Magyar Művészetért Díjrendszer egésze 28 éve, amely 16 különféle kategóriából 1200-1250 díjat jelentett eddig szerte a világon. És, hogy írhatok, tehát írok – valahol a 45. könyvem körül járva. Ma az internet elháríthatatlan demokratikus út: mindenki hozzáfér a könyveimhez, hiszen azonnal felkerülnek az Országos Széchényi Könyvtár

Magyar Elektronikus Könyvtárába. Szerelmetes viszonyaimnak két helyszíne van: a Makovecz által megtervezett – immár második családommal –második otthonom, valamint a nagyobbik: a Kárpát-medence. Ha valaki, én tényleg otthon vagyok benne. Ezt annak alapján mérem le, hány helyen fogadnak szeretettel. Az ügy repít.

– Miért éppen a törzsfők neveit adták a sok szép Gubcsi gyereknek?

– Mondtam: magyar vagyok, klasszikus és természetes vonzódásból, szeretetből vagyok az. A nevek így jöttek maguktól. Levente, Előd, Botond, Etele, Lél, a lányok, az első, Anikó – nem hiszem, hogy törzsi, viszont rajta kívül két feleségem neve is ez – és a kicsik: Emese és Lelle, előbbi utóbb, emlékül felvette utóbbi nevét is, tehát Emese Lelle. Nem maradt időm teljessé tenni a törzskart.

– Ne panaszkodjon, így is többet élt (át) 10 más földi halandónál! Ars poetica, üzenet a világnak?

– Nincs semmi üzenni valóm. Nagyképű dolog volna. Élhetek, és ez nagy ajándék. A sors úgy hozta, hogy elmondhatom: nagyon sok nő ajándékozott meg a testével és a megbecsülésével, Isten áldja őket ezért, persze fokozott mértékben gyermekeim Édes Anyáit. Legjobb tanácsaim fent vannak a neten és egy-két könyvemben is. Fontos a két mondat sorrendje: Ne kérj, adj! Adj, mielőtt kapsz!

Zimonyi Zita